MELFIOR RA

MISIUNEA ROMÂNIA

UNIVERSUL

Editura Fidelia – Editura Sigma
1996

PREFAŢĂ

Doresc să aduc la cunoştinţa cititorilor mei câteva detalii despre calea parcursă de mine pentru a ajunge la realizarea dedublării şi a călătoriilor astrale în general, ca urmare a unor practici şi cunoaşteri metafizice. Fac aceasta întrucât după apariţia celei de a doua mea carte publicată, „Descifrarea enigmelor Piramidei Luminii Celeste” nu puţine au fost persoanele care mi-au cerut „reţete „de dedublare şi de călătorii astrale. Pentru cei interesaţi şi dornici de dedublări şi călătorii astrale, relatez cele ce urmează:

După cum prea bine se ştie, însuşi Iisus a spus: („Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl”. N.T. Ioan 14, 12) Oare s-ar mai putea spune ceva în plus? Dacă însuşi Iisus Christos a spus aceasta, oare se poate pune la îndoială ceva din spusele Mântuitorului? Iată că fiecare om poate face ceea ce a făcut Iisus, dar pentru aceasta trebuie, credinţă în primul rând şi apoi să dorească cu ardoare din toată fiinţa lui purificarea şi totodată să creadă că poate, că îi stă în putinţă să realizeze cele propuse, pentru că dorinţa, voinţa şi credinţa au un rol important în îndeplinirea celor propuse, dar numai după purificare.

În spaţiul dimensional în care ne aflăm există două mari puteri, reprezentate prin Lumină şi întuneric. Cei dornici de realizări metafizice, spirituale, trebuie să ştie de la început cărei puteri vor să se afilieze, de cine vor să fie ajutaţi şi pe cine vor să slujească, Lumina sau întunericul?

Eu cunosc doar calea parcursă de mine. Eu mă închin Luminii, reprezentată în spaţiul nostru dimensional prin Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu, creatorul cerului şi al pământului. Astfel, când am început

să doresc evoluţie spirituală, m-am adresat cu ardoare şi spre marea mea bucurie am fost auzită. Cu ajutorul lui Iisus Christos, învăţătorul tuturor învăţătorilor, am făcut paşi evolutivi şi iată că practicile şi metodele în cercetările în cunoaştere prin care am trecut, au ajuns în preajma dumneavoastră materializate sub forma acestor cuvinte prin care exprim trăirile şi realizările metafizice.

Când cineva doreşte ceva din toată fiinţa lui şi se roagă pentru aceasta Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt, şi crede că va fi ajutat, aceasta se va întâmpla. Credinţa şi încrederea ta înseamnă foarte mult, doar s-a spus şi scris este: („Dacă veţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, veţi zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputinţă. „N.T. Matei 17, 20.) Eu aşa am procedat. Nimic în viaţa mea nu mai era la voia întâmplării. Percepeam prezenţa ghizilor mei spirituali astrali, care îmi coordonau paşii, astfel eram îndrumată mental exact acolo unde trebuia să fiu pentru a lua la cunoştinţă cele necesare.

Eram într-un moment anume, într-un loc anume, şi niciodată în zadar, făceam, primeam sau auzeam ceea trebuia să ştiu, încât am ajuns să citesc multe cărţi care mi-au direcţionat paşii pe calea realizării spirituale. Cartea de cunoaştere esoterică, treapta de bază pentru mine, întrucât mi-a oferit o metodă de meditaţie cu care am rezonat, a fost „Radiografii pentru succes” scrisă de Silvia Cinca, o româncă plecată de mai mulţi ani în America, dar şi de acolo această autoare îşi ajută semenii şi fraţii întru cunoaştere. Cartea Silviei Cinca, a găsit în sufletul meu şi în inima mea o mare rezonanţă, iar prin cele asimilate de mine şi puse în practică, am făcut primii paşi evolutivi şi rămân pururi recunoscătoare autoarei şi o consider primul meu ghid spiritual terestru.

Primul pas fiind făcut, au urmat alţi şi alţi paşi datoraţi celor pe care îi pot numi cu respect şi deosebită stimă: Vanga, (din Bulgaria) Dan Seracu, Ion Ţugui, Eugen Celan, A.V. Ignatenko, O.M. Aïvanhov, Arthur Ford, Paramahansa Yogananda, Paul Brunton şi mulţi, mulţi alţii care au lăsat urme adânci în conştiinţa mea precum şi în ale altor fiinţe pământene. Cei amintiţi sunt doar o foarte mică parte dintre cei care mi-au fost ghizi şi maeştri teoretici dar care şi-au lăsat amprenta vibraţională în fiinţa mea, pe calea parcursă de mine; tuturor le port o vie şi profundă recunoştinţă.

Dar pentru a ajunge să cunosc realizările şi imboldurile lor, mai

întâi a trebuit să existe în mine dorinţa şi credinţa că pot şi că voi fi ajutată din înalt de Puterea Divină sub protecţia căreia am pornit spre Lumină. A trebuit să-mi schimb modul de viaţă, de gândire şi alimentaţie, care au produs în mine toate aceste schimbări, apoi au apărut Ei, ghizi mei spirituali astrali, (mai bine zis, acum îi perceapeam) care mi-au predat lecţii de dedublare şi de călătorii în timp, atât în trecut cât şi în viitor. Dar până am ajuns la această „performanţă „au trecut câţiva ani de purificare, rugăciune şi credinţă nestrămutată în Tatăl Ceresc.

Un capitol deosebit în evoluţia mea spirituală şi în realizările mele metafizice îl ocupă e Vanga, sau mai bine spus măicuţa Vanga, marea clarvăzătoare din Bulgaria. După ce am primit lecţii de dedublare de la ghizii mei astrali, am fost condusă de nenumărate ori la măicuţa Vanga, care mi-a predat multe din cunoaşterile sale. Cu ea am comunicat telepatic pentru început, la modul conştient, în plan fizic. La ea am cunoscut primele entităţi astrale de pe Vamfim (de pe planeta Marte) şi sub îndrumarea ei am făcut primele călătorii, materializate şi publicate în cartea „Călătorii pe Vamfim" carte apărută la editura „Solteris „în anul 1994. Vanga va ocupa întotdeauna cel mai înalt loc în templul recunoştinţei mele, în ceea ce priveşte relaţia mea, cu ghizii spirituali tereştri.

Acum celor dornici de „reţete" de dedublare, le spun: ATENŢIE! Chiar mare atenţie, deoarece ieşirile în astral trebuie să se facă numai atunci când trupul, sufletul şi spiritul sunt în armonie prin purificare. Purificarea se obţine prin iubire faţă de semeni, iubire spirituală, îngăduinţă, gânduri bune, un autocontrol riguros asupra gândurilor încât acestea să fie în totalitate pozitive şi constructive, precum şi în concordanţă absolută cu cuvintele şi faptele noastre, apoi o alimentaţie vegetariană şi netrecută prin foc, adică o hrană vie. Se ştie că aceasta era hrana marilor preoţi din templele sacre dacice. Apoi, şi nu chiar în ultimul rând este necesar autocontrolul absolut asupra senzaţiilor carnale. Numai atunci este bine să se efectueze călătoriile astrale când omul este în totalitate stăpânul absolut al trupului, sufletului şi spiritului său, deoarece acolo în plan astral se va întâlni întotdeauna cu echivalentul său din planul fizic. Dacă în plan fizic suntem buni, puri, şi iubitori de semeni, astfel de entităţi vom întâlni şi în plan astral, altfel… Întotdeauna în astral întâlnim echivalentul nostru vibraţional, deci ceea ce suntem în plan fizic aceea vom întâlni acolo în alte spaţii

dimensionale. Iată că este bine să fim aşa precum şi Tatăl nostru Ceresc este, şi cum ne-a creat şi pe noi, puri şi perfecţi, iar când suntem astfel atunci să încercăm şi să începem prin dedublare şi călătorii astrale să se ne apropirem de Lumină, de Sfera Divină, de Casa noastră ancestrală din care am descins cândva.

Urez tuturor cititorilor şi doritorilor de cunoaştere să realizeze primul pas spre Adevăr, şi anume, iubirea faţă de semeni, iar paşii următori vor veni de la sine şi odată cu ei Cunoaşterea.

Melfior Ra

Capitolul 1
Ţinutul binecuvântat

Această zonă terestră numită România, este un ţinut binecuvântat de Dumnezeu, deşi viaţa celor care trăiesc în această zonă nu a fost nu este şi nu va fi uşoară încă o vreme. Dar bine se ştie că nimeni nu se poate înălţa spiritual fără să sufere, să jertfească ceva preţios. Jertfa neamului din această zonă este suferinţa acumulată în mii de ani prin fel de fel de asupriri. Dar prin suferinţa îndurată acest popor şi-a construit în plan subtil o înaltă treaptă pe scara evoluţiei spirituale.

Multe popoare, printre care şi cele care ne-au asuprit şi ne-au făcut să suferim (prin strămoşii noştri), acum doresc să se înfrupte din realizările noastre spirituale. Mulţi sunt cei care ştiu că România este ţinutul din care va răsări Lumina Erei viitoare, Lumina prin care se vor trezi cei dornici de Adevăr. De asemeni, ştiu că acest ţinut este populat cu entităţi invizibile ochilor fizici carnali şi că aceste entităţi au misiunea de a conlucra cu anumite persoane aflate în plan fizic şi în trup carnal, prin care pot să comunice pământenilor cele necesare în scopul îndeplinirii misiuni, atât a lor cât şi a noastră ca naţiune.

Nu puţini au fost profeţii care au spus de-a lungul veacurilor despre neamul „aflat la gurile Dunării” şi despre misiunea lui. De asemenea nu puţini sunt cei care în zilele noastre ştiu despre aceste profeţii şi ştiind că *a sosit timpul*, încearcă să se infiltreze în scopuri nu tocmai benefice, în spiritualitatea acestei zone. Mulţi au venit şi vor mai veni (este abia începutul), pentru a se adăpa din izvoarele noastre, dar în mândria lor nelimitată declară că vin să ne ofere înalte cunoaşteri spirituale pentru a ne ajuta. Mulţi dintre aceştia au venit în

România şi-au făcut apariţia dornici să ne predea cursuri de spiritualitate, să ne predea ceea ce noi am avut dintotdeauna: credinţa în Dumnezeu. Unii şi-au făcut apariţia dornici să ne predea modalităţi de vindecare, de tratamente prin fel de fel de metode care mai de care mai „înalte", dar aceşti „mari vindecători" uită pentru moment că vindecările nu se pot face fără credinţă în Dumnezeu. Bineînţeles, ei dispun de teorii, dar pentru a-şi verifica veridicitatea teoriilor le trebuie practicanţi puri curaţi în faţa lui Dumnezeu, şi iată-i străbătând miile de kilometri pentru a veni aici să ofere cunoaşterea lor teoretică. Pentru că acolo de unde ei vin, nu au prin cine să-şi verifice teoriile. Şi astfel ei consideră că ne fac un mare serviciu, ne ridică spiritual, ne oferă cunoaşterea şi calea spre Lumină. Dar adevăratul interes este acela de a învăţa de la noi ceea ce le lipseşte şi le-a lipsit, credinţa în Dumnezeu, iubirea faţă de semeni, toleranţa şi smerenia.

Noi, românii, ce facem? îl primi cu braţele deschise, cu inimile descoperite, le oferim dragostea noastră, mulţumirile noastre, respectul nostru. Credem exact ceea ce ei doresc să credem despre ei. Noi fiind cinstiţi şi lipsiţi de perfidie, îi credem pe toţi ca noi, dar câteodată prea multă naivitate se transformă credulitate. Şi iată că ceea ce nu au reuşit să câştige cu armele se poate uşor câştiga prin metode şi modalităţi mult mai „blânde". Deşi spun blânde, aceste arme în faţa lui Dumnezeu sunt mult mai de condamnat, pentru că prin ele nu se atinge trupul unei naţiuni ci însuşi sufletul ei, spiritul ei, deci aceste metode sunt mult mai de temut decât cele vizibile pentru toată lumea. Iată plasa aruncată asupra acestei zone, o plasă prin care puţini pot răzbate, puţini pot ieşi prin ochiurile ei deasupra întunericului care ni se oferă cu atâta bunăvoinţă şi „dezinteres".

Pentru toţi aceştia care au venit şi pentru care vor mai veni să ne „ofere" spiritualitate, zic următoarele:

— Fraţilor, poporul român este un popor iubit de Dumnezeu. Nu încercaţi să asupriţi acest neam, că veţi fi asupriţi voi, nu încercaţi să dominaţi mental acest popor, pentru că acesta este cel ales de Tatăl Ceresc să înfăptuiască ceva ce voi încă nu puteţi pricepe, iar ceea ce „oferiţi" veţi primi voi şi nu vă veţi bucura când veţi primi ceea ce doriţi să daţi acestui neam. Nu fiţi necinstiţi cu cei care v-au primit cu pâine şi sare, că entităţile de lumină care supraveghează această zonă nu pot fi minţite şi nici păcălite de nimeni, ele nu suportă necinstea. Nu încercaţi să luaţi unui neam ceea ce Dumnezeu i-a dat în mărinimia Sa.

Pentru cine lucraţi voi? Unde este credinţa voastră, cui vă închinaţi? Pe cine slujiţi?

Iată pentru ce se înghesuie la porţile tării noastre mulţi veniţi din cele patru zări să ne „înveţe" spiritualitate. Dar aceştia ştiu bine că ceea ce ei prin organizaţiile lor superputernice şi dotaţi cu tot felul de aparaturi sofisticate nu au fost în stare să obţină ceea ce aici, în această zonă, au reuşit oameni simpli, fără organizaţii şi fără aparate, doar prin puritatea lor şi credinţa în Dumnezeu.

Aceste spirite mari, încarnate acum şi aici, ţin legătura cu entităţile de lumină care supraveghează această zonă. Dureros este că multe din aceste spirite mari încarnate îşi încalcă misiunile punându-se în slujba celor care le oferă pe lângă spiritualitate şi avantaje materiale, devenind astfel sensibile la „arginţi". Iată că în planul fizic până şi spiritele venite în misiune se pot pierde în hăţişul materiei şi prinse în plasa întunericului se complac în hibernarea mentală dictată de cei care au căutat şi au găsit punctul vulnerabil al celui netrezit.

Dumnezeu a dat fiecărei naţiuni tot ce îi era necesar. Noi nu avem nevoie de nimic de la nimeni, nu cerem nimic, dar alţii doresc să ne „ofere" înălţimile micimii lor. Câtă „iubire"! Câtă perfidie!

Iată prin cei care deţin legături cu entităţile de lumină care supraveghează această zone (printre care mă număr şi eu, şi am avut privilegiul să fiu iniţiată şi contactată de acestea), se anunţă că A SOSIT TIMPUL ca Misiunea România să demareze spre împlinirea celor hotărâte acolo SUS, din vrere Divină.

Capitolul 2

Piramida vie – Muntele Retezat

RARAUL

În august 1995 mă aflam pe muntele Rarău, unde am fost chemată să îmi urmez învăţătorul. Când m-a chemat doar atât mi-a spus:

— *Urmează-Mă!*

Nu ştiam unde, cum şi când, dar toate acestea s-au rezolvat, parcă cineva aranja totul dinainte, încât eu, doar rămânea să execut.

Astfel am ajuns în Rarău la Pietrele Doamnei, unde am primit multe informaţii. Unele le-am făcut cunoscute semenilor mei prin intermediul revistei „Revista Fenomenelor Paranormale" nr. 38 anul I, altele urmează să le aflaţi acum iar celelalte în viitor.

Entităţile superioare de pe Rarau-Pietrele Doamnei, mi-au comunicat următoarele:

— Iniţiaiti din această zonă numita România nu sunt nevoiţi să se deplaseze în Tibet pentru anumite realizări spirituale. Tibetul lor este Rarăul, Pietrele Doamnei. Aici este Tibetul românilor. Noi ne-am aşezat aici sediul pentru că aici nu ajung vibraţiile joase ale celor care nu doresc evoluţie spirituală. Aici este puritate, aici putem – cum aţi spune voi pământenii – respira în voie, aici avem toate condiţiile necesere desfăşurării activităţii noastre. Iată Melfior Ra, aceste stânci sunt sediile noastre. Masivul din partea stângă a stâncilor este hangarul vehiculelor noastre. Dacă semeni de-ai tăi interesaţi ar face înregistrări pe peliculă, ar vedea multe, care altfel nu le sunt date să vadă: de asemeni şi cu aparate foarte sensibile s-ar putea înregistra semnale auditive. Dar se pare că semenii tăi nu acordă prea mare interes acestor fenomene.

Pentru verificarea cunoştinţelor tale oculte, tu ai fost adusă aici şi ţi s-au dat persoane prin care te-ai putut verifica şi prin care ai primit confirmări la cele ce le întreprinzi. Te preocupa faptul dacă ceea ce faci prezintă o certitudine în plan fizic. Iată, acum ai confirmarea dorită. Am lucrat şi noi aici pentru a-ţi oferi această posibilitate. Noi trebuie să ne ajutăm reciproc, facem parte din aceeaşi Misiune, aşa că vom colabora pe tot parcursul misiunii noastre.

Ţi-am revelat cum facem transmiterea mesajelor noastre spre superiorii noştri care se află pe planeta Vamfim (Marte). Este bine să se ştie că pe planeta Vamfim sunt entităţi care răspund de evoluţia spirituală a pământenilor. Noi ne aflam aici pentru a lucra direct pe voi şi a conlucra cu voi în ceea ce avem de realizat şi toate acestea în favoarea voastră. Suntem aici un fel de „misionari" interplanetari, singura noastră recompensă este evoluţia voastră spirituală. Nu dorim nimic şi nu facem nimic pentru a fi recompensaţi. Iată, datorită muncii noastre, tu ai posibilitatea să vezi ceea ce semeii tăi nu pot vedea. Tu ai cunoscut viaţa planetei Vamfim şi ai descris cele aflate, dar câţi din semenii tăi sunt măcar

în stare să priceapă că aşa ceva este posibil? Cei mai mulţi vor crede că este vorba de imaginaţie, acesta este nivelul lor evolutiv, mai mult nu pot crede.

Dacă muntele Rarău este Tibetul românilor, trebuie ştiut că muntele Retezat este Himalaya voastră, iar tu Melfior Ra, acolo ai de îndeplinit ceva. Aici ai venit doar pentru a-ţi cunoaşte o parte a echipei cu care vei lucra acolo.

Acestea fiind spuse, entităţile vamfiene mi-au spus că eu am o misiune de îndeplinit în Munţii Retezat.

În scurt timp am părăsit muntele Rarău şi peste câteva zile urma să merg în Retezat, deci în Himalaya noastră şi a strămoşilor noştri. Dar despre aceasta, în cele ce urmează.

RETEZATUL

Iată-mă din nou în Piramida Luminii Celeste, unde m-a aşteptat ÎNVĂŢĂTORUL. L-am urmat, spre surprinderea mea, într-o încăpere despre a cărei existentă încă nu ştiam: Camera NORDICĂ.

Învăţătorul a spus:

— Te afli aici pentru a primi energie benefică. Trebuie să ştii că energia benefică circulă dinspre NORD spre SUD. Întotdeauna în clipele de repaus sau de odihnă să vă aşezaţi cu capul spre Nord (direcţia N – S, când staţi pe orizontală). Aceste energii benefice, care se deplasează pe direcţia Nord – Sud, sunt coordonate de entităţi invizibile ochiului fizic, deci de entităţile existente în Piramida Luminii Celeste, în această cameră, în Camera Nordică.

Tu, Melfior Ra, te afli aici pentru a ţi se comunica cele ce urmează şi se referă la o piramidă nordică, cea mai nordică piramidă aflată pe Geea. Această piramidă este foarte asemănătoare cu Piramida Luminii Celeste, doar că Piramida Nordică este acoperită, este plină de viaţă, atât la interior cât şi la exteriorul ei. Ea este de fapt cunoscută ca munte, nu ca piramidă. Ea se află în România şi se numeşte Muntele Retezat.

Acest munte ascunde în interiorul lui taina tainelor. Nu va trece multă vreme şi se va scutura de scoarţa care îl acoperă şi va ieşi la iveală construcţia tăinuită în interiorul muntelui. Dar aceasta la vremea potrivită. Încă nu este clipa prielnică dezvăluirii şi dezvelirii acestei construcţii şi a ceea ce tăinuie ea. Încă nu s-a

ajuns la gradul de cunoaştere, a priceperii şi a perceperii a ceea ce ascunde Muntele Retezat. Ceea ce se poate sesiza acum, este înalta vibraţie care îl răzbate şi care vine din interiorul muntelui, dar bineînţeles că nu oricui îi este dat să poată simţi şi sesiza aceasta. Cei care sunt pregătiţi să perceapă vibraţii înalte sunt invitaţi să urce muntele şi să poposească pe platforma aflată pe ceea ce ar fi trebuit să fie vârful lui, şi vor simţi vibraţii echivalente cu cele simţite aici pe platforma Piramidei Luminii Celeste. Undele vibraţionale sunt mai puternice atunci când ceasurile orelor terestre indică orele 3.00 şi orele 15.00, deci orele trei de zi şi orele trei de noapte. De ce? Îţi simt întrebarea, Melfior Ra, dar încă nu este timpul să se ştie aceasta acum.

Trebuie să se ştie că pe tot teritoriul României nu există un loc asemănător, cu o vibraţie atât de înaltă, ca pe Muntele Retezat, fiindcă, de fapt, acesta nu este un munte, ci o construcţie acoperită de pământ, construcţie din timpuri foarte vechi, încât cei care au ştiut aceasta au dispărut de mult, precum şi cei cărora le-au fost transmise cele ştiute despre acea construcţie au dispărut prin diferite împrejurări, şi astfel s-a pierdut cunoaşterea a ceea ce ascunde muntele respectiv. Însă va veni vremea când cele ce trebuie cunoscute vor fi descoperite. Aşadar, Muntele Retezat ascunde Piramida Nordică, cea care formează de fapt crucea energetică vibratorie a Geei, şi după cum bine se ştie, Nordul deţine energie benefică.

Cei care nu pot face călătorii astrale, să se ridice, cu ajutorul aparatelor de zbor terestre, deasupra Muntelui Retezat, şi să privească Piramida Nordică. Vor simţi vibraţiile emise de aceasta. Cei care au avut posibilitatea să privească şi să simtă vibraţiile Piramidei Luminii Celeste, vor fi uimiţi de asemănarea şi echivalentul vibraţiilor celor două piramide. Diferenţa dintre cele două piramide constă în viaţă care există în interiorul Piramidei Luminii Celeste, deşi nu se vede cu ochiul fizic, şi inexistenţa vieţii din interiorul Piramidei Nordice, precum şi inexistenţa vieţii din exteriorul Piramidei Luminii Celeste. Piramida Luminii Celeste pare moartă, pe când Piramida Nordică freamătă de viaţă, de viaţă vegetală şi animală, în exterior, atât se vede doar ochiului fizic, ceea ce nu se vede ochiului fizic este viaţa din interiorul muntelui, de fapt din interiorul a ceea ce ascunde muntele.

Căutaţi şi cunoaşteţi legendele Muntelui Retezat, şi astfel veţi găsi, deconspira taina, adevărul referitor la taina Muntelui Retezat.

Apoi, învăţătorul m-a condus pe scara în spirală şi am ieşit din interiorul Piramidei Luminii Celeste, deasupra ei, pe acea platformă de-acum cunoscută, însă am poposit pe Floarea de Cristal.

Apoi învăţătorul a spus:

— Priveşte Cerul! Melfior Ra, vezi stelele, Luna şi planetele existente în acest sistem solar? Toate sunt la picioarele mele. Trebuie să ştiţi că în Univers şi în acest sistem solar sunt mai multe planete pe care există entităţi inteligente, unele văzute şi unele nevăzute de cei din Planul Fizic, cei încorsetaţi în carne şi oase. Nu sunteţi singurii în Univers, nici în Sistemul Solar...

Nu va trece mult şi vei cunoaşte viaţa de pe alte planete, dar până vei putea ajunge acolo trebuie să mai parcurgi paşi în evoluţia ta spirituală. Mai ai nevoie de cunoaştere. Pentru a dobândi această cunoaştere, nu trebuie să te opreşti din drum ci să te grăbeşti, să grăbeşti paşii fără să pierzi ceva din cele dobândite spiritual până acum. Eu te aştept şi te voi ajuta. Tu ştii că eşti discipolul meu, mai exact unul din discipolii mei din Planul Terestru. Cu bine, ne vom revedea în curând!

I-a făcut apariţia apoi Zen, ghidul meu superior în călătoriile astrale mai îndepărtate. M-a condus până la intrarea în trup şi mi-a comunicat, telepatic, bineînţeles, să nu-mi fie teamă că voi uita sau pierde din vedere să scriu tot ce mi s-a comunicat, că el îmi va fi alături şi îmi va aminti la nevoie. Ceea ce a şi făcut şi îi mulţumesc...

Capitolul 3

Piramida Nordică

Zen ştie întotdeauna ce are de făcut. Niciodată nu primeşte instrucţiuni în faţa mea. I se spune doar să mă conducă acolo unde trebuie. ştiam că mă va conduce înspre casă, „casă” numind de data aceasta trupul meu fizic. Simţeam că acea distantă între cele două continente Africa şi Europa, raportate la distanţă, fata de cea parcursă, nici nu merită să-i mai spun distantă, doar cel mult, da, cel mult un pas, fată de imensitatea parscursă până la capătul Universului.

Iată-mă deci pe drumul de întoarcere spre… casă, apropiindu-ne de Muntele Retezat pe care, văzându-l, Zen a receptat gândul meu de a mai cunoaşte câte ceva privitor la cele ce ascunde acest munte.

Atunci Zen a spus:

— Dacă vrei, facem un popas în Piramida Nordică (piramida existentă în interiorul acestui munte).

Da, vreau să cunosc ceea ce se poate despre această piramidă, ceea ce îmi este permis. Atunci ne-am oprit şi Zen a spus:

— Priveşte.

Am privit şi am văzut deschizându-se peste mijloc, ca o haină, ca un fermoar, muntele, dezvelind în acelaşi timp Piramida Nordică. Apoi am dat un ocol piramidei, am intrat în ea, prin platforma existentă, foarte asemănătoare cu cea de deasupra Piramidei Luminii Celeste. Deci şi această piramidă are ca punct terminal al construcţiei, o platformă ale cărei dimensiuni sunt de 19 metri pătraţi. Acolo, în mijlocul acelei platforme, există o trapă; acea trapă s-a deschis şi am coborât în interiorul piramidei, până la nivelul solului. L-am întrebat pe Zen dacă şi această piramidă este construită la fel ca Piramida Luminii Celeste şi dacă are acea parte a construcţiei subterane în descreştere dimensională. Zen doar m-a privit şi nu mi-a răspuns la această întrebare. Am simţit că nu poate, nu trebuie sau nu are permisiunea să-mi comunice acestea, poate deocamdată… Deci m-a condus până la baza piramidei; acolo, am intrat într-o încăpere foarte mare, spaţioasă, şi am văzut mai multe sarcofage aşezate exact ca cele din Piramida Luminii Celeste.

Apoi, Zen a spus:

— Trebuie să ştiţi că această piramidă a fost construită de atlanţi. Da, de atlanţi, este un fel de copie a Piramidei Luminii Celeste, dar executată la scara de 1/2 şi nu este „populată" de entităţi spirituale. Ceea ce vezi aici, aceste sarcofage, deţin multe taine, multe din ele fiind copiile a ceea ce ascunde Piramida Luminii Celeste, altele doar amintiri a ceea ce ascunde acea piramidă. Aceasta, Piramida Nordică, a fost construită numai de entităţi terestre, cu scopul de a avea o rezervă a tainelor din Piramida Luminii Celeste. Această construcţie a fost ridicată cu mult timp în urma executării primei deţinătoare a marilor enigme, dar marii iniţiaţi au transmis cele necesare din generaţie în generaţie, necesitatea şi obligaţia realizării acestei construcţii ca

***rezervă a tainelor ce trebuiau păstrate şi transmise peste timp omenirii*.**

Apoi am urcat la nivelul următor. Am văzut şi la acel nivel într-o anumită încăpere câteva sarcofage. Mi s-a spus că şi acestea conţin anumite taine, dar nu papirusuri ca cele de la primul nivel, ci… altfel de taine.

— Aici, în aceste sarcofage*, a spus Zen, *se află un fel de televizoare folosite de atlanţi, adică nişte... globuri care pot avea şi au diferite forme asemănătoare cu cristalele de cuarţ, în care ei, atlanţii, au înmagazinat imagini ale lumilor apuse şi a tot ceea ce au vrut să ne transmită nouă, atunci când vom fi capabili şi pregătiţi să primim acele cunoaşteri. Tot acolo, în sarcofage anume, se află şi obiecte sacre de cult, de valori inestimabile, dar trebuie mare atenţie la atingerea lor, aceasta putând fi fatală celor a căror curăţie nu este în rezonantă cu vibraţiile celor ce le-au depus. Este bine să se ştie că aceste obiecte nu suportă atingerea celor impuri. Dacă o entitate fizică le va atinge, nefiind sau neavând acea vibraţie asemănătoare cu cea a depunătorului, atunci acea entitate, trupul ei fizic, la atingerea acelor obiecte se va dezintegra. Aşa cum puful unei păpădii se spulberă în vânt, tot aşa se va întâmpla şi cu trupul celor care vor atinge acele obiecte nefiind în rezonantă vibraţională cu depunătorul, în acele locuri tăinuite. Tocmai de aceea trebuie făcute cunoscute toate acestea pentru a nu se ajunge la ceva... nedorit.

Tot la acest nivel, am văzut ceva foarte… amuzant. Dar ceva cât se poate de relevant. Un fel de muzeu, în care există ceva foarte asemănător cu sculpturile din muzeele zilelor noastre. Nu cunosc materialul din care sunt executate acele… nuduri. Poate că nici nu sunt sculpturi ci cu totul altceva, dar eu cu sculpturile le-am asemuit. Poate sunt un fel de păpuşi, dar de dimensiunile şi înfăţişarea atlanţilor. Deci, iată ce am văzut. O familie de atlanţi, care se pun în mişcare şi fac… anumite gesturi, mai bine zis fac ceea ce au fost programaţi să facă. Acele… să le zicem păpuşi, sunt, reprezintă o întreagă familie, de altfel, cu părinţi, copii şi bunici. Ei se pun în mişcare şi ne arată ocupaţiile lor şi felul în care le executau. Apoi, când lucrul este gata, se aşază la… ceva ce ar însemna o masă, mănâncă, apoi în loc de odihnă, de culcare, îşi reiau locurile acolo unde se aflau iniţial. Este o minunăţie, o delectare să vezi aşa ceva. O copilărie, o bucurie şi totodată o muncă şi

o măiestrie, o cunoaştere profundă a unor… însuşiri, a unor ştiinţe, pentru a realiza aşa ceva cu durată şi pentru un timp îndelungat.

Apoi, am intrat într-o încăpere dreptunghiulară unde, pe plafon, parcă era intarsiat Universul. Parcă tot tavanul acelei încăperi ar fi fost un ecran de cinema. Acolo am văzut ceva asemănător cu ceea ce am văzut cu mulţi ani în urmă, în acel Planetarium de pe litoralul Mării Negre. Numai că aici, pe acea boltă a încăperii din Piramida Nordică, acel univers imortalizat acolo este cel existent în urmă cu zeci de mii de ani, văzut şi redat astfel de astrologii acelor timpuri apuse. Ajunge doar să ridici ochii şi să priveşti la acel… ecran şi vei vedea întreg Universul și vei înțelege că de fapt aceasta a vrut să se transmită peste vremi de către cei iniţiaţi în vechime în astrologie, pentru a se putea face o comparaţie cu ceea ce exista în aceste vremi. Am privit şi m-au uimit cele văzute şi m-am gândit că un astrolog, un astronom sau un astronaut ar avea multe de concluzionat văzând acestea, deoarece eu în zadar le vedeam că nu pricepeam mare lucru. Atât doar că admiram nespus acea privelişte aproape de basm.

Zen mi-a prins gândul și mi-a spus:

— Tu, Melfior Ra, ai fost cândva un astrolog renumit. Dacă vei stărui, vei recăpăta ceea ce ai ştiut cândva, când te aflai la curtea unui mare domnitor, cuceritor de teritorii terestre şi te ocupai cu dezlegarea tainelor astrelor. Acum nu trebuie decât să vrei și-ţi vei recăpăta această cunoaştere care s-a mai destrămat de-a lungul încarnărilor tale în vieţile anterioare. Undeva, în memoria ta, într-un sertar anume al memoriei tale, există acea cunoaştere. Dacă vei simţi nevoia redescoperirii ei, îţi va fi foarte uşor să reintri în posesia cunoaşterii avute cândva. Ea te aşteaptă fie în viaţa ta de acum, fie în vieţile următoare, o vei regăsi, de tine depinde, când şi în ce măsură vei recâştiga acea cunoaştere.

Apoi Zen, bunul meu prieten şi ghid spiritual, m-a condus pe acea scară în spirală şi am ieşit din Piramida Nordică prin acea platformă prin care de fapt am şi intrat în ea. Zen m-a condus până la reintrarea în trup şi mi-a recomandat o energizare prin metoda micului circuit ceresc, spunându-mi că am nevoie să completez energia consumată. Am făcut deci acel exerciţiu de energizare şi apoi am scris cele văzute – simţite – trăite de mine în această călătorie astrală. Iată, cele scrise şi… trăite de mine, le-aţi parcurs cu privirile dumneavoastră lucide, avide sau poate neîncrezătoare în cele ce v-am relatat. Dar eu

nu-mi fac necazuri din această cauză pentru că ştiu că nimic nu este întâmplător, şi, oricum, timpul le rezolvă pe toate, chiar şi adeverirea celor scrise de mine în aceste pagini. Să nu uităm totuşi că la scara Universului, viaţa terestră este echivalentă cu o clipă. Dar fiecărei clipe îi urmează o altă clipă şi tot aşa până la împlinirea celor ce trebuie să se împlinească, şi toate se împlinesc atunci când este prevăzut să se împlinească.

Capitolul 4

Popasuri telurice

În jurul Pământului şi al pământenilor roiesc în permanenţă mulţime de entităţi nevăzute ochiului fizic. Aceste entităţi au doar corpuri energetice, sunt fiinţe inteligente şi raţionale, survolează planeta şi roiesc în jurul nostru şi ne considera fiinţe nu prea inteligente. Noi, pământeni încă mai avem nesăbuinţa să ne credem singurele fiinţe raţionale din acest sistem solar şi de ce nu, chiar din univers. Şi vai nouă cât greşim!

Aşa cum pământenii sunt de mai multe rase, tot aşa în văzduh sunt atâtea şi atâtea feluri de viaţă şi entităţi care vin din atâtea spaţii dimensionale, încât pentru noi este greu de priceput şi de cuprins cu mintea noastră limitată.

În ultimul timp am cunoscut şi am comunicat cu entităţi venite din alt sistem solar, cu autoriiacelor găuri telurice din apropierea oraşului Arad şi nu numai acolo. Aceste entităţi mi-au comunicat că fac nişte investigaţii pe Terra, pe planeta noastră pe care ei o numesc SCUNT. Caută ceva anume, ce au depus cu milioane de ani în urmă aici pe pământ, mai precis sub pământ. Acum, spun ei, datorită aşa-zisei evoluţii a pământenilor, nu mai au siguranţa că cele depuse de ei în interiorul pământului ar mai fi în siguranţă şi caută să-şi recupereze ceea ce le aparţine. Întrucât forma şi înfăţişarea planetei s-au schimbat foarte mult în cele câteva milioane de ani de la depozitare, ei nu mai pot folosi în totalitate hărţile vechi, dar ştiu precis, prin vibraţii, în ce zonă se află ceea ce caută.

Ei se află printre noi, dacă doresc se pot materializa, luând înfăţişări de oameni, plante, arbori, animale sau nori. Sunt nişte bulgări de… ceva imaterial şi luminos, de culoare alb-argintiu. Dacă doresc îşi

pot schimba culoarea şi forma. De cele mai multe ori, noi pământenii îi credem nori. Ei ştiu cu cine pot comunica, deoarece văd corpurile noastre energetice, simt vibraţiile noastre, şi astfel îşi pot da seama dacă persoana respectivă dispune de capacităţile necesare comunicării şi dacă doreşte acest lucru. Dar chiar şi aşa mulţi extrasenzitivi nu pot comunica din cauza unor vibraţii joase, manifestate printr-o stare de anxietate, prin teamă. Această teamă îi inhibă, considerând că este un păcat să intri în legătură cu cei nevăzuţi ochiului fizic. O idee preconcepută, pe care singur omul şi-o poate înlătura. Ei, nevăzuţii, doresc să comunice cu pământenii, cu cei care au reuşit să treacă peste etapa vibraţiilor joase. Ne numesc locuitorii temporali ai Pământului” şi mi-au transmis că noi nu cunoaştem adevărul despre ascendenţii noştri, dar îmi vor comunica în viitor. Acum doresc să-mi comunice date cu privire la investigaţiile lor pe această planetă, pe care, spun ei, noi nici nu o numim cum trebuie. Mi-au comunicat, telepatic bineînţeles, câte ceva despre acele găuri în pământ, pe care ei le numesc popasuri telurice, şi m-au invitat să vizitez un asemenea popas, prin bilocaţie.

— Noi am făcut mai multe scanări şi am efectuat mai multe popasuri telurice pentru a găsi cele ce ne interesează. Am făcut acestea prin concentrarea unei anumite energii cosmice şi dirijarea ei asupra unui punct anume. Depinde de timp, de intensitatea energiei şi de dirijarea ei pentru a efectua un asemenea popas teluric. Te invităm să vezi un asemenea popas.

Am primit invitaţia şi prin metoda dedublării, însoţită de ei, am ajuns în câteva clipe deasupra unei găuri întunecate în pământ. Eu în sinea mea am gândit-o, ca pe o gaură, iar ei m-au corectat şi au spus „un culoar vertical”. Acesta avea o deschidere de aproximativ 50 cm în diametru. Am coborât 20 m, apoi se ramifica în două culoare oblice pe o distanţă de 10 metri, după care începea apropierea culoarelor tot pe o distanţă de 10 metri, astfel încât se forma un romb vertical. Acolo unde culoarele se unesc se formează o încăpere cu o suprafaţă aproximativă de 13 m^2. Din mijlocul acelei încăperi pornea iar un culoar vertical cu o lungime de 5 metri, iar în capătul ei s-a format o încăpere triunghiulară cu o suprafaţă de 17 m^2. Mi-au spus că din această încăpere vor scana şi efectua culoare lungi cât va fi nevoie pentru a găsi ceea ce le aparţine. Sunt înmagazinate aici de câteva milioane de ani tereştri şi au fost depuse de către înaintaşii lor din

motive de siguranţă şi pentru a putea fi transmise urmaşilor lor. În zona ţării noastre ei au făcut trei astfel de popasuri telurice cu câte două sau trei nivele, iar în adâncul Mării Negre, în apele noastre teritoriale, au făcut două astfel de scanări, în care nu pătrunde apa. Acestea vor fi descoperite în viitor de scafandri, căutând cu totul altceva.

Deşi unora li se vor părea toate acestea simple fantezii, totuşi în viitorul nu prea depărtat toate acestea vor fi crezute datorită schimbărilor care se vor produce în mentalitatea oamenilor. În viitorul apropiat mult mai mulţi vor comunica cu extratereştri şi cu cei nevăzuţi ochilor fizici, dar pe cât de nevăzuţi, pe atât de reali şi existenţi, şi mult mai inteligenţi, mai binevoitori şi mai raţionali decât noi. Acum când scriu acestea, ei îmi cer să vă comunic din partea lor următoarele:

„Voi nu sunteţi tereştri, căutaţi-vă ascendenţii şi reîntoarceţi-vă acasă, sunteţi aşteptaţi acolo de unde aţi descins cândva”.

Prietenii nevăzuţi ochilor fizici, au fost binevoitori şi mi-au răspuns pentru a-mi elucida unele necunoaşteri cu privire la aşa-zisele ferestre găsite în munţi. Iată cele comunicate de ei:

— Acele ferestre, cum le ziceţi voi, sunt coridoare pentru călătorii în timp. Tot ce pătrunde în acele culoare transversale se dematerializează în clipa pătrunderii, a contactului cu energia universală care compune culoaru. Tot ceea ce este materie densă se dematerializează şi se materializează acolo unde ajunge corespunzător nivelului vibraţional, indiferent dacă este vorba de om, animal, plantă sau mineral. Ceea ce rămâne neschimbat este conştiinţa, spiritul, eul fiinţei şi tot ce nu este materie densă. Cândva prin acele culoare energetice se vor face călătorii voite, gândite şi coordonate de către cei cunoscători a anumitor ştiinţe care acum ţin de domeniul fantasticului. Actuala civilizaţie nu este încă pregătită pentru asemenea călătorii, întrucât nu au ajuns nici măcar ceei mai evoluaţi la gradul necesar de cunoaştere pentru a efectua asemenea călătorii. Când ştiinţele au baze în materialitate îşi vor uni forţele cu ştiinţele metafizicii şi cu cunoaşterea religiilor, a unicei credinţe, atunci vor fi pământenii la punctul zero, atunci vor începe de fapt tatonările spre realizări, uluitoare acum pentru pământeni, dar posibile pentru ei. Cât va dura? De voi depinde cât sunteţi de dornici de evoluţie şi dornici de conlucrare între ştiinţele terestre. Deocamdată reprezentanţii acestor

ştiinţe nu sunt dispuşi să conlucreze şi astfel nu se poate merge înainte spre cunoaşterea absolută. Acum pe Terra nicio ramură a ştiinţelor nu deţine în totalitate adevărul şi nici nu au asemenea şanse fără cooperare. Egoismul, orgoliul şi intoleranţa vă ţin în chingile şi sub plasa involuţiei. Până când vreţi să bâjbâiţi în întuneric? Treziţi-vă până mai este vreme şi îndreptaţi-vă spre Lumină!

Aceşti prieteni nevăzuţi, mi-au mai comunicat câte ceva cu privire la popasurile telurice. În interiorul Pământului se află o arhivă secretă a unor entităţi din sistemul solar. Stră-stră-strămoşii lor au depus arhiva pe Terra în cu milioane de ani tereştri, întrucât ei şi-au schimbat domiciliul planetar de mai multe ori din cauza unor cataclisme planetare. Ei îşi pot schimba planetele aşa cum noi ne mutăm dintr-un oraş în altul, nu sunt legaţi de o singură planetă ca noi. La nivelul evoluţiei lor ştiu cât pot fi găzduiţi de o planetă şi înainte de a se produce dezastru se transferă, pentru a nu avea de suferit. Ei spun că şi înaintaşii noştri cândva aşa au venit pe această planetă, dar apoi prin involuţie am ajuns să credem că dintotdeauna suntem aici şi că aici vom rămâne:

— Nici nu sunteţi dintotdeauna aici şi nici nu veţi rămâne aici pentru totdeauna. A sosit timpul să vă treziţi la realitate şi să încercaţi să ajungeţi acolo de unde aţi venit, pentru că acolo sunteţi aşteptaţi. Din cauza involuţiei voastre vă simţiţi legaţi cu fire nevăzute de această planetă, dar firele acestea se pot desface şi vă puteţi începe reîntoarcerea la Bază. Involuţia voastră vă ţine încorsetaţi şi neputincioşi. Încercaţi să vă îndepărtaţi acest corset şi vă veţi regăsi libertatea şi ascendenţa.

Ei sunt siguri că vor găsi arhiva căutată. În locul respectiv se va înălţa o piramidă de foc de culoare roşiatică. Prin acel munte de foc se va scoate ceea ce le aparţine. Piramida va fi văzută de pământeni, dar nimeni nu se va apropia de ea în corp fizic. Sunt câteva entităţi umane care vor pătrunde cu corpul astral în această piramidă de foc, vor fi conduşi de către ei. Se va explica celor care vor pătrunde când va fi timpul prevăzut cele necesare cunoaşterii noastre din acest plan. Ei doresc să conlucreze cu noi, care am fost cândva vecinii lor planetari, iar acum suntem vecini de sisteme solare.

Piramida de foc va fi observată mai întâi de cei ce conduc aparatele de zbor terestre. Ei vor vedea marele foc şi vor anunţa, întrucât acest munte de flacără nu va fi în apropierea vreunei localităţi,

într-un loc retras. Prin vârful acelei piramide de foc se va face transferul arhivei secrete fluidice spre alte zări. Este interzis ca peste vârful acelei piramide de foc să circule vreun aparat de zbor, pentru că ar fi distruse imediat şi ei nu doresc să provoace distrugeri materiale sau pierderi de vieţi omeneşti. Atunci când piloţii sesizează anumite anomalii ale aparatelor de la bordul avioanelor, să se depărteze de sursele perturbatoare, astfel se produce impactul și urmează distrugerea.

— Există și acum multe astfel de fuioare fluidico-energetice între Terra şi alte sisteme solare. Acestea trebuie neapărat ocolite. Noi suferim mult când vedem cum piloţii aparatelor de zbor se îndreaptă uneori spre acele fuioare energetice şi apoi se întâmplă coliziunea. Noi dorim o colaborare între noi şi cei care conduc aparatele de zbor, suntem dispuşi să le oferim cunoştinţele noastre, dar tot la fel de bine ştim că ei nu sunt dispuşi să facă cele necesare pentru a avea posibilitatea comunicării cu noi, iar noinu putem comunica cu cei care au vibraţii joase, care nu sunt în rezonanţă cu noi. Nici noi nu dorim să ne coborâm vibraţiile prea mult, încât ne-ar fi dăunător, iar cei mai mulţi tereştri nu binevoiesc să-şi ridice vibraţiile că nu sunt dornici să renunţe la anumite plăceri senzitive pentru a-şi ridica vibraţiile. Tereştri au coborât prea mult pe scara evoluţiei, pe scara vibraţională, şi astfel şi-au pierdut capacităţile mentale şi spirituale care i-ar ajuta să ne contacteze, iar noi nu ne putem permite să coborâm atât de mult ştacheta, deoarece chiar şi numai apropierea vibraţiilor ne provoacă ceva asemănător cu durerea. Noi sesizăm pământenii care au vibraţii înalte, dar şi aceia nu au toţi în funcţiune toate conexiunile necesare comunicării telepatice sau vizualizării.

De asemenea, mi-au spus că au contactat câteva persoane din Tibet, care au mari posibilităţi de comunicare, dar aceştia nu doresc să transmită lumii cele ce ei vor să comunice. Că tibetanii nu doresc să se implice în problemele lumii, nu-i interesează zborurile şi nici realizările materiale, întrucât ei ştiu că omului terestru i s-au dat toate cele de trebuinţă de la Tatăl şi oamenii nu ar avea nevoie de aparate pentru depisare dacă ar fi într-adevăr evoluaţi. Divinitatea a dat omului posibilitatea de a se deplasa indiferent de distanţă, chiar şi intergalactică. Dar trebuie dorească să se purifice, să facă voia Tatălui și apoi își vor descoperi capacităţile latente, care i-ar scuti de deplasarea cu ajutorul aparatelor de zbor materiale. Mai spun ei,

tibetanii, că omul încearcă să ajungă acolo unde nu merită. Iată părerea unor pământeni despre semenii lor!

— Noi suntem întru totul de acord cu cele spuse de cei din Tibet, dar spunem totuşi că omul a fost nevoit să-şi construiască astfel de aparate ca urmare a căderii lui pe scara frecvenţei vibraţionale şi ştim că a greşit prin construirea aparatelor de zbor şi altul trebuia să fie combustibilul, dar aceasta o vom comunica celor interesaţi de asemenea date. Dar va trebui să mai aşteptăm puţin până ce un specialist va putea să comunice cu noi. Ei trebuie să înţeleagă, de exemplu, că o şcoală de pilotaj trebuie să se axeze pe vibraţia înaltă a aspirantului; tot la fel şi constructorii de asemenea aparate. Când aceste necesităţi vor fi înţelese şi respectate, astfel va decurge îndepărtarea de Terra. Dorim să comunicăm, deocamdată prin intermediar, celor interesaţi şi piloţilor de aeronave, următoarele:

Atenţie la fuioarele energetice din zona României, mai ales cele de peste muntelr Retezat. Când aparatele de control vor indica perturbaţii, este bine să aceţi o deviere de la traseu, ca apoi să reveniţi când aparatura nu mia indică perturbaţii. Şi navele maritime trebuie să ţină cont de anumite zone în care vor întâlni situaţii asemănătoare. Avem încredere că în următorii 30 ani vom avea cui împărtăşi mai multe date cu privire la desprinderea şi deplasarea pământenilor în aer. Ne întrebăm, de ce oare nu încep conlucrarea oamenii de ştiinţă cu cei care vă pot ajuta să deveniţi îngeri? De ce v-aţi împărţit cunoaşterea pe „felii” şi nu doriţi să conlucraţi pentru a vă împlini cele ce vă lipsesc? Până când veţi lucra dispersaţi şi veţi continua să vă subestimaţi posibilităţile? Oare mai este nevoie să vă atenţionăm noi? De ce?

Iată acestea spun ei şi încă multe altele care nu le-am cuprins aici deoarece nu vreau să par că dau lecţii cuiva şi să deranjez în acest fel, deşi astfel, sincer spun, nu vă ajută deloc, dar eu convieţuind aici înţeleg mai bine şi ştiu cât convine semenilor mei să fie instruiţi, ci să rămână cât mai mult în somnul necunoaşterii, să nu-i zic al ignoranţei. Prietenii nevăzuţi îmi transmit acum mental că le este nespus de milă de noi, dar şi de mine că nu am curaj să vă comunic tot ce transmit ei, pentru a nu vă supăra cumva. Ba mai mult, mi se reproşează că în acest fel contribui la hibernarea mentală a semenilor mei. Sunt de acord cu ei şi sper că această stare de hibernare mentală nu o să mai dureze mult.

Eu le mulţumesc pentru cele comunicate, deşi nu le-am transmis în întregime, dar eu fiind aici înţeleg situaţia şi toate cele la care mă expun. Deşi arderile pe rug au intrat de mult în amintire, acum există totuşi mijloace de pedepsire mult mai „evoluate", mai sofisticate. Doar am „evoluat", nu-i aşa? Acum avem alte metode, nu arderea pe rug, ci cablul ignorantei de care suntem tare mândri.

Capitolul 5

Piramida Estică

Iată-mă din nou în preajma unei călătorii astrale, pe aceeaşi rampă de lansare, care se ştie că se află ca punct terminal al Piramidei Luminii Celeste. Mă aflu în compania sublimului învăţător, care a spus:

— Acum te voi conduce acolo unde se află cea de-a treia piramidă, deţinătoare a unor taine.

A apărut Nava Nor, instantaneu ne aflam pe ea şi a început deplasarea care nu a durat mult; apoi, învăţătorul a spus:

— Aici, în acest loc, se află cea de-a treia piramidă, Piramida Estică; ceea ce vezi acum este locul în care este ascunsă. Acesta este podişul Anatoliei, se află în Turcia, ai văzut în trecere minaretele impunătoare ale Istanbulului, aici, sub acest podiş, la 26 de metri adâncime, se află Piramida Estică. Douăzeci şi şase de metri sunt peste vârful ei. Aceasta are vârful ascuţit, nu are platformă, ca Piramida Luminii Celeste. Această piramidă are jumătate din dimensiunile celei Nordice, piramidă care se află în actuala Românie. Piramida Estică a fost construită în urmă cu 10 mii de ani, în ea se află copii ale documentelor existente în Piramida Nordică. Această piramidă va ieşi la iveală atunci când va fi momentul potrivit, când va dori Tatăl Ceresc ca cele tăinuite în ea să fie cunoscute, când pământenii vor fi pregătiţi să cunoască acele taine, fără să le folosească în scopuri distructive. Tu, Melfior Ra, vei mai veni aici cu Zen, el te va conduce în interiorul Piramidei Estice pentru a primi detalii despre cele existente acolo şi pentru a le face cunoscute semenilor tăi, atât cât este bine să cunoască referitor la acestea. Acum, ne vom reîntoarce.

Într-adevăr, la întoarcere, am văzut minunatul Istanbul, cu frumuseţea înălţătoare a impunătoarelor minarete, precum şi a

întregului oraş, iată, am văzut astfel şi Bosforul, cu minunata albăstrime a culorii apei sale. Eu, care în corp fizic nu am reuşit să văd Turcia, iată că am văzut-o astfel şi m-am bucurat, mi-am bucurat ochiul minţii de cele văzute şi transmise astfel până în corpul fizic, bucuria şi splendoarea acestei minunate capitale a Turciei. Apoi, am ajuns pe platforma Piramidei Luminii Celeste iar de aici, Zen m-a condus până la intrarea în ceea ce numim noi trup.

ANATOLIA

Iată că numai după două zile, am fost condusă în călătoria astrală din nou în Turcia, mai precis în podişul Anatoliei. şi de data aceasta am fost însoţită tot de inegalabilul învăţător, care a spus:

— Vom face şi de data aceasta o scurtă călătorie deasupra Piramidei Estice, pentru a cunoaşte cele ce trebuie să transmiţi semenilor tăi.

Nava Nor a apărut imediat şi ne-am deplasat la mică distantă fată de suprafaţa Terrei. După câteva clipe, eram din nou deasupra Podişului Anatoliei; priveam acel podiş, când învăţătorul a spus:

— Suntem deasupra Turciei, mai precis deasupra Podişului Anatoliei; trebuie să ştii şi să comunici că în interiorul acestui podiş se află Piramida Estică; ea a fost construită cu opt mii de ani înainte de Cristos, deci în urmă cu aproximativ 10 00, de ani sub îndrumarea iniţiaţilor care au preluat cunoaşterea atlanţilor. Această piramidă a fost construită cu scopul de a înmagazina în ea o seamă de documente / înscrisuri care sunt copiile documentelor existente în Piramida Nordică. Trebuie să ştii/ştiţi că există astfel de patru piramide depozit/arhivă şi că ele sunt aşezate în formă de cruce. Prima este Piramida Luminii Celeste, în direcţia sudică, deci ea este Piramida Sudică, construită în urmă cu 26 de mii de ani, apoi Piramida Nordică, construită în urmă cu 14 mii de ani înainte de Cristos; vei cunoaşte şi cea de-a patra piramidă când va fi momentul potrivit. Această Piramidă Estică este construită numai spre înalt. Deci ea nu are vârf spre adânc ci numai un singur vârf spre înalt şi nu are nici platformă / rampă de lansare, ea nu are această menire, este doar un depozit / arhivă a ceea ce se află în Piramida Nordică. Chiar primele înscrisuri / papirusuri din primul sarcofag existent aici, descriu direcţia şi locul unde se află Piramida Nordică. Această piramidă este de o importanţă

secundară. În construcţia ei nu sunt nivele, etaje, aşa cum înţelegeţi voi astăzi. Ea are doar o scară interioară în spirală şi de la această scară se ramifică încăperile. Încăperile au fost construite astfel încât să asigure rezistenta piramidei. În interior există trei încăperi principale care sunt deţinătoarele celor trei sarcofage, iar acestea sunt deţinătoarele documentelor-copii a ceea ce se află în Piramida Nordică.

Trebuie să ştiţi că intrarea în Piramida Estică este prin partea dinspre răsărit, în apropierea muchiei stângi a piramidei, la trei metri de baza piramidei, spre mijlocul ei şi tot la trei metri şi aceeaşi înălţime a muchiei stângi, deci în formă de paralelogram. Acela este locul-intrare în Piramida Estică. Spun aceasta pentru a nu se mai persista în greşeala de distrugere a unor edificii, din lipsa cunoaşterii intrării în interiorul lor, întrucât piramida este construită din blocuri masive de piatră dură şi s-a depus un efort considerabil pentru construirea ei. Trebuie să ştiţi că această piramidă ca şi celelalte de acest fel vor ieşi singure la iveală, atunci când va veni timpul descoperii lor. Acum, aceasta se află acoperită de pământ, în acest podiş care îi este haină de protecţie iar la momentul potrivit, singură, aşa cum a fost acoperită, tot aşa va fi descoperită; tocmai de aceea nu dau detalii despre longitudinea şi latitudinea la care se află, pentru că încă nu este timpul să fie descoperită. Descoperirea acestor piramide nu trebuie să fie forţată, căci toate sunt prevăzute când să se... întâmple, toate la vremea lor. Această piramidă este construită la scara de 1/2 a Piramidei Nordice iar Piramida Nordică la scara de 1/2 a Piramidei Sudice care este Piramida Luminii Celeste. După luarea la cunoştinţa a documentelor din cele patru piramide aşezate în formă de cruce pe Geea, veţi înţelege multe, chiar şi neînţelesul de acum referitor la... convenţiile voastre în ceea ce priveşte Punctele Cardinale.

Să ştiţi că această piramidă nu dispune de forţe oculte pentru protecţia tainelor care se află în ea. De asemenea forte beneficiază numai Piramida Luminii Celeste, pentru că acolo se află originalele documentelor şi numai aceea a fost construită în colaborare interplanetară, cu entităţi de Lumină şi Vamfieni. Numai aceea beneficiază de forţe protectoare şi tocmai de aceea nu a fost nevoie să fie ascunsă pământenilor; cele trei piramide /

arhive nu au putut fi lăsate descoperite fiindcă, astfel, informaţiile din ele nu ar mai fi ajuns la cei care le pot înţelege şi, de fapt, pentru care au fost depuse, pentru a proceda în consecinţă la schimbările civilizaţiei umane terestre.

În curând, vei primi datele necesare şi despre cea de-a patra piramidă existentă în crucea energetică informaţională a Geei iar după ce informaţia ajunge acolo unde trebuie, vor urma cele ce sunt prevăzute să se întâmple, ca cele spuse cu mii de ani în urmă să se adeverească şi să se înfăptuiască, pentru că bine vi s-a spus: Toate vor trece, dar cuvintele mele nu.

Ne-am întors apoi, după cele spuse şi văzute acolo, ne-am întors, zic, pe platforma Piramidei Luminii Celeste, unde a apărut imediat prietenul şi ghidul meu spiritual din astral, Zen, care m-a condus spre casă. În drum spre aceasta, ne-am oprit o clipă deasupra Piramidei Nordice; de la distanta mică la care eram fată de piramida / munte se simţeau vibraţiile / undele benefice nordice ale muntelui / piramidă.

Zen a spus:

— Iată de ce cei care sunt aproape de aceste unde benefice au o deschidere mai mare spre cunoaştere; aceste unde benefice, vibraţionale, îi ajută mai mult să se regăsească, să-şi regăsească identitatea şi cunoaşterea avută atunci când au lucrat la construcţia celor patru piramide deţinătoare de taine şi cunoaşteri înalte, care s-au pierdut prin vremi.

Apoi am revenit în această casă / închisoare a spiritului meu.

Capitolul 6

Piramida Vestică

Iată că Zen, ghidul şi bunul meu prieten astral călăuzitor, m-a invitat să-l însoţesc într-o nouă călătorie interlumică. Am plecat, am ieşit în Astral şi imediat ne-am apropiat de Piramida Luminii Celeste. De la distanţă am văzut la intrarea în piramidă strălucirea luminii învăţătorului. Da, era însuşi învăţătorul, mă aştepta la intrare. Ne-am apropiat, Zen a rămas la intrare, iar eu l-am urmat pe învăţător. Am parcurs, ca de fiecare dată, culoarul şi cele trei încăperi în care s-a petrecut acelaşi ritual ca întotdeauna. Apoi, pe scara în spirală, am ieşit din piramidă; eram pe aceeaşi rampă de lansare spre călătoriile

astrale. A apărut Nava Nor şi am început deplasarea.

Învăţătorul a spus:

— Te voi conduce acolo unde se află cea de-a patra piramidă, Piramida Vestică, cea care închide cercul piramidelor existente pe Geea, deţinătoarele documentelor despre lumile şi civilizaţiile care au populat Pământul de-a lungul timpurilor, în ciclurile civilizaţiilor care au existat. Cele patru piramide formează o cruce, o elice energetică, vibraţională, a Geei.

Iată că ne apropiem de locul celei de-a patra piramide. Suntem deasupra Sardiniei. Aici, în Sardinia, se află cea de-a patra piramidă – numită Piramida Vestică. Aceasta a fost construită cu 8 mii de ani înainte de Cristos. Deci, cu aproximativ 10 mii de ani în urmă. A fost construită de către iniţiaţi, urmaşi ai atlanţilor, sub îndrumarea acestora, asemeni Piramidei Estice, cea din Anatolia. De fapt, ambele conţin copii ale documentelor existente în Piramida Luminii Celeste, Piramida Nordică, deţinând primele copii ale acestora şi încă ceva în plus fată de Piramidele Estică şi Vestică. Piramida Vestică se află deci în Sardinia, priveşte cum va fi descoperită, când va fi momentul potrivit.

Am privit şi am văzut o mişcare tectonică, o mişcare pe verticală; la a treia mişcare de înălţare / ridicare a solului a fost descoperită Piramida Vestică; ea a rămas descoperită la suprafaţa solului. Aceasta este mai mică decât Piramida Nordică şi egală în dimensiuni cu Piramida Estică.

De altfel o asemenea mişcare tectonică a produs şi deplasarea acestei insule, motiv pentru care crucea energetica amintita pe care o formează piramidele menţionate, nu este o cruce simetrică. Această mişcare tectonică a fost spre protecţia Piramidei Vestice.

Am privit câteva clipe Piramida Vesică şi împrejurimile pustii, aride, ale Sardiniei, apoi am revenit pe platforma Piramidei Luminii Celeste. Acolo mă aştepta Zen care m-a condus până la reluarea locului în trup.

REVENIRE LA PIRAMIDA VESTICĂ

Am ieşit în Astral. Ca niciodată până acum, direct de la ieşirea în Astral, prin Adschna, m-a întâmpinat învăţătorul. Am fost neaşteptat şi plăcut surprinsă la apariţia învăţătorului, în imediata apropiere a

corpului meu fizic. M-a condus la intrarea în Piramida Luminii Celeste. Am străbătut cele trei încăperi cu ritualurile cunoscute şi petrecute în fiecare dintre ele, apoi am ieşit pe aceeaşi rampă de lansare urmându-l pe învăţător. A apărut norişorul şi am început deplasarea, o foarte scurtă deplasare până deasupra Sardiniei.

Învăţătorul a spus:

— ***Priveşte. Suntem deasupra Sardiniei şi deasupra Piramidei Vestice. Trebuie să se ştie că atlanţii au construit Piramida Luminii Celeste în colaborare cu vamfienii, adică cu marţienii, aşa cum îi numiţi voi, cei de pe Geea. Mai trebuie să se ştie că Piramida Luminii Celeste deţine cele mai mari taine referitoare la civilizaţiile apuse şi la ştiinţele folosite de acestea. Este bine să ştiţi că pământenii din aceste zile nu au ajuns la gradul de cunoaştere al atlanţilor. Atlanţii aveau ambarcaţiuni cu care se deplasau pe apă, prin apă şi în aer făcând aceste deplasări fără să polueze atmosfera. Nu aveau trenuri şi maşini ca cele existente azi pe Geea, nu aveau nevoie de aşa ceva deoarece fiecare familie de atlanţi avea două – trei aparate de zbor pentru a se deplasa la distante mici sau mari. Tocmai aceste realizări au vrut să le lase imortalizate pe cristalele lor, acumulatoare de imagini, să transmită mai departe viitoarelor civilizaţii cunoaşterile lor. De aceea, marii iniţiaţi atlanţi au poposit în Munţii Pirinei. Acolo au făcut primul popas, acolo au asamblat acel cristal imens care va fi descoperit în curând şi va fi pus acolo unde îi este locul, pe platforma existentă deasupra Piramidei Luminii Celeste, platforma construită în acest unic scop. Atlanţii au lucrat acel cristal în scopul transmiterii cunoaşterii ştiinţelor lor. Au lucrat cristalul în Atlantida, l-au transportat bucată cu bucată în Munţii Pirinei, au pregătit locul şi apoi l-au asamblat şi învelit în foiţă de jur, îngropându-l acolo. Nu toţi atlanţii au contribuit la aceasta, ci numai cei desemnaţi să se ocupe cu această transmitere a ştiinţei lor viitoarelor civilizaţii. Ei ştiau că acel cristal va sta zeci de mii de ani tăinuit şi l-au pregătit special pentru a asigura rezistenta imaginilor în timp. Ei ştiau de piramida care îl va susţine, îl va găzdui cândva, dimensiunile pe care trebuie să le aibă şi că ea va fi construită în cu totul altă parte a Geei şi toate acestea pentru a nu se pierde cultura, cunoştinţele şi ştiinţele folosite de ei. După ce au depus acel cristal la loc sigur, cei mai mulţi atlanţi au părăsit***

Munţii Pirinei; cei care totuşi au rămas erau desemnaţi să asigure timp de câteva generaţii securitatea cristalului – arhivă, deţinătorul tainei – tainelor. Atlanţii care trebuiau să se ocupe de construirea Piramidei Luminii Celeste au plecat spre locul indicat pentru această realizare – spre actualul Egipt, spre acele locuri despre care ştiau că numai acolo lucrarea care trebuiau să o execute va dura un timp nelimitat. Aşa s-a ajuns în urmă cu 26 de mii de ani la construirea Piramidei Luminii Celeste pe locul pe care se află şi acum. Apoi, pentru o şi mai mare siguranţă a transmiterii tainelor, au conceput proiectul de a mai construi piramide – copii a primei piramide în care se află copiile documentelor existente în prima şi cea mai importantă piramidă. Astfel s-a ajuns la construirea celor patru piramide amplasate în formă de cruce, cu direcţii spre cele patru puncte cardinale şi în diferite zone ale Geei. Iată de ce Piramida Luminii Celeste se află în Egipt, Piramida Nordică se află în actuala Românie, Piramida Estică în Turcia / Anatolia iar Piramida Vestică în Italia / Sardinia. Chiar şi numărul literelor acestor locuri indică ceva, de aceea spun actuala Românie pentru că atlanţii nu prevăzuseră căderea şi romanizarea Daciei. Deci, Egipt, Dacia – câte cinci litere în cuvânt; Turcia, Italia, Anatolia, Sardinia... Numărul egal al literelor atât în ceea ce priveşte ţările cât şi provinciile. Trebuie să ştiţi şi este bine să se ştie că dacii ştiau, poporul dac prin iniţiaţii săi, era deţinătorul tainei Piramidei Nordice, piramidă existentă în Muntele Retezat; lor, dacilor, le-a fost încredinţată această taină şi o transmiteau din generaţie în generaţie cercului de mari preoţi. Marii iniţiaţi ai Daciei cunoşteau aceasta, doar nu zadarnic puterea lor era muntele, însă odată cu invazia romană marea taină a fost îngropată odată cu Decebal...

Iată, acum ne aflăm aici, deasupra Sardiniei, peste locul unde se află Piramida Vestică. Priveşte şi retine în memorie ceea ce vezi, Melfior Ra!

Am privit spre Terra, nu am fost niciodată în Sardinia sau în Italia. Am privit şi am văzut un loc stâncos, cu nişte stânci albe, albe şi pustii şi mă întrebam unde o fi piramida.

Învăţătorul a răspuns gândului meu:

— Iată cum va fi descoperită...

Am văzut ceva nemaivăzut şi neimaginat. Acele stânci înalte

s-au ridicat şi mai spre înalt, apoi au coborât la loc, dar la a treia lor ridicare o forţă din interiorul Pământului şi-a concentrat toată puterea (parcă aş fi văzut un joc de cuburi) … Stâncile au început să se mărunteze şi să cadă spre vale iar ridicătura cea mai înaltă a rămas sus; tot ce o înconjura, toate stâncile din jurul ei se prăbuşeau, parcă cineva ar fi zguduit cubul susţinător al întregului edificiu până ce acesta s-a prăbuşit, iar din mijlocul edificiului a răsărit deasupra acelor stânci prăbuşite o frumuseţe de piramidă albă. Parcă ar fi fost construită din nea sau ar fi suflat-o cineva cu bronz sau altceva metalizat foarte alb. Pur şi simplu dacă aş fi privit-o cu ochii fizici, îmi face impresia că mi-ar fi luat vederea cu atâta strălucire.

Apoi învăţătorul a spus:

— Această piramidă a fost construită concomitent cu piramida din podişul Anatoliei. Acestea două deţin cu exactitate aceleaşi deumente copii a ceea ce deţine Piramida Nordică. Piramida Estică este cea mai vulnerabilă din cauza locului unde se află, dar nici ea nu va fi descoperită decât atunci când înalta Conştiinţa Universală va considera că pământenii au voie să descopere cele tăinuite în aceste patru edificii / arhivă. Piramida Nordică deţine mai multe taine decât ceea ce se află în aceste două piramide identice, iar Piramida Luminii Celeste, adică Piramida Sudică deţine mult mai multe taine decât Piramida Nordică. Tu, Melfior Ra, ai descris ceea ce conţine Piramida Luminii Celeste. Acestea sunt cele patru piramide care formează crucea tainelor ascunse pământenilor până se va găsi de cuviinţă că ei pot folosi ceea ce se ascunde în aceste piramide în scopuri benefice. Această cruce energetică, această elice a energiilor telurice care leagă cele patru piramide de pe Geea este în legătură, prin Piramida Luminii Celeste, cu energia cosmică.

E bine să ştiţi că entităţile terestre care au lucrat la aceste piramide sunt în număr de 90 de mii şi au lucrat la toate cele patru piramide iar acum, în curând, vor deţine în mâinile lor cele descrise de tine pentru a-şi reaminti existentele lor pe Geea. Prin cărţile pe care ai misiunea să le scrii vei ajuta multe entităţi să se regăsească, aşa cum i-ai ajutat şi îndrumat la ridicarea Piramidei Luminii Celeste cu 26 de mii de ani în urmă, tot aşa şi acum îi vei ajuta să se regăsească. Acele entităţi se află în apropierea uneia dintre cele patru piramide, dar nu-ţi face griji, mesajul tău ajunge

exact acolo unde şi la cine trebuie să ajungă. Ei sunt acolo unde este nevoie de ei pentru îndeplinirea misiunii în care se află, întrucât urmează marea schimbare, dar despre aceasta... cu altă ocazie.

Ne-am îndepărtat apoi de alba Piramidă Vestică şi imediat ne-am aflat deasupra Piramidei Luminii Celeste pe aceeaşi rampă de lansare de unde plecasem în urmă cu aproximativ 30 de minute / convenţie terestră.

Zen a apărut imediat și m-a condus spre casă, pentru a vă putea transmite cele ce aţi parcurs cu privirea, cu memoria şi poate cu vibraţia regăsirii. și nu poate, ci sigur, cei care sunt deţinătorii acestor cuvinte cuprinse în carte sunt constructorii acestor piramide descrise acum.

Capitolul 7

SFINXUL

Iată-mă din nou, la data şi ora sus menţionate, într-o călătorie astrală, prin aceeaşi metodă a bilocaţiei, a dedublării, a separării corpului astral de cel fizic şi a deplasării lui în diferite spaţii, dimensiuni spaţiale şi timp. Ca întotdeauna, Zen, Ghidul meu spiritual astral, m-a condus până la intrarea în Piramida Luminii Celeste; acolo m-a întâmpinat învăţătorul iar eu L-am urmat prin acele culoare şi încăperi pe care le parcurgem de fiecare dată şi în care efectuăm acelaşi ritual înainte de a ne îndrepta spre alte lumi, văzute cât şi nevăzute ochiului fizic. De data aceasta învăţătorul m-a condus într-o încăpere pe care nu o mai văzusem… şi eu, care credeam că îmi sunt cunoscute toate încăperile din Piramida Luminii Celeste. Deci, pe acea scară în spirală pe care urcam pentru a ieşi deasupra piramidei, pe acea rampă de lansare spre Univers, la jumătatea scării spiralate se afla un culoar mic iar din acel culoar se vede acea cameră care mi-a fost dezvăluită în ultimele călătorii astrale în piramidă.

Acolo, în acea încăpere, numită Camera Izbânzii, învăţătorul mi-a oferit taina protecţiei corpurilor astrale şi a celui fizic, precum şi a documentului Akashic şi mi-a mai spus că, în acea încăpere, orice voi dori să ştiu, să cunosc, mi se va răspunde, cu condiţia ca lucrul ce-l cer să nu fie protejat de o asemenea protecţie precum cea care mi-a fost

dezvăluită mie, acum, acolo.

Întrucât în ultimele zile mă preocupa, mă urmărea imaginea Sfinxului, a Babelor, a vibraţiei lor cu care am luat contact printr-o fotografie a acestora, am simţit atunci acea vibraţie în corpul meu astral şi mi-am amintit de ceea ce mă preocupa în Planul Fizic. Atunci am întrebat:

Învăţătorule, aş vrea să cunosc taina Sfinxului şi a ceea ce noi numim Babele, aflate în Munţii Bucegi, în România.

— Da, este bine să ştii şi să comunici semenilor tăi, este vremea să se ştie că Sfinxul are vârsta de 26 de mii de ani tereştri, şi că, într-adevăr, nu este format / construit de mâna omului, ci de mintea unor oameni ai acelor vremuri. Sfinxul are aceeaşi provenienţă şi tehnică de construcţie ca Piramida Luminii Celeste, cea în care ne aflăm şi căreia voi, pământenii, îi mai ziceţi Marea Piramidă sau Piramida lui Keops.

Sfinxul are rolul de a indica locul unde se află o mare taină, în Zona României. El mai are rolul de a transmite peste vremi, celor ce vor veni, locul unde se află marea taină, care ţie ţi-a fost dată prin cunoaştere, prin putere Divină, să cunoşti şi să comunici, locul unde se află taina cea mai mare din Zona României. Pentru descoperirea desteia se vor face anumite calcule matematice referitoare la Sfinx şi Babe, cunosc acele calcule iar rezultatul obţinut reprezintă distanta dintre Sfinx şi marea taină din România; direcţia o dă Sfinxul. El nu se află întâmplător acolo, a fost pus anume de către cei care au avut misiunea construirii lui, aceştia ştiind exact peste cât timp tainele care sunt încă necunoscute trebuie aduse la cunoştinţa lumii terestre, a civilizaţiei care va fi în măsură să le primească, să le descifreze şi să le folosească, dar numai în scopuri benefice pentru omenire.

Învăţătorule, aş vrea să cunosc taina sau ceea ce reprezintă Babele!

— ***Babele au rolul de a încurca lucrurile, de a distrage atenţia, de a deturna de la adevăr pe cei interesaţi în descifrarea enigmelor dar nepregătiţi încă sau neaveniţi de a primi tainele Sfinxului. Iată dar că nu s-au dezminţit...***

Ele au reuşit să distragă atenţia celor care ajungeau la înălţimile amplasării lor, să-i determine să se mulţumească cu ceea ce vedeau prin ochii fizici şi cu ceea ce simţeau prin corp material.

Cu alte cuvinte, să se mulţumească cu ceea ce şi cu cât au binevoit Babele să le arate şi să le comunice. Ele au avut menirea să transmită că Sfinxul din Bucegi nu este construit de mâna omului…

După cum bine se ştie, că nimic nu este întâmplător, că nimic nu se află la voia întâmplării în Univers, chiar şi cel mai minuscul fir de nisip este şi se află acolo unde este prevăzut să fie, atunci cum ar fi posibil ca aceste blocuri mari de piatră să se afle aşa la voia întâmplării, şi unde, tocmai în vârf de munte şi arătând astfel!

Babele au oarecare dreptat, dar numai până la un punct. Sfinxul nu este construit de mâna omului, acesta este adevărul transmis de ele şi prin ele, dar nici la voia întâmplării nu se află acolo, nici el şi nici ele. Mai departe este bine să se ştie că Sfinxul şi Babele nu au fost construite de mâna omului, ci de puterea lui mentală, dată de puterea Divină unor oameni. Marii iniţiaţi atlanţi care au săvârşit aceste opere durabile, Sfinxul, Babele, precum şi Piramida Luminii Celeste, au avut în calcul atât coroziunile cât şi dimensiunile la care trebuiau efectuate aceste sacre lucări pentru durata de 26 de mii de ani tereştri, şi fără ca acestea – Sfinxul şi Babele – să-şi piardă înfăţişarea iniţială prin care sunt cunoscute de-a lungul perioadei de timp prevăzute să dăinuie şi să tăinuie ceea ce reprezintă Sfinxul aici pe Terra şi mai ales ce tăinuie aici, în zona României. Acum se apropie timpul descifrării tainelor existente pe Geea, în Zona României, taine care au aşteptat până când entităţile umane vor ajunge (şi se pare că unele au ajuns şi se apropie de adevăr) la un anumit grad de cunoaştere pentru a fi competente să primească aceste taine fără să le distrugă şi fără să le folosească în scopuri negative. Gradul de cunoaştere competentă constă în EVOLUŢIE SPIRITUALÃ, bazată pe ştiinţele esoterice, metafizice, oculte, cunoaşteri parapsihologice, paranormale, cum le spuneţi voi, pământenii, dar cărora mult timp nu le-aţi acordat atenţia cuvenită.

Constructorii acestor obiective ştiau că entităţile umane terestre nu vor ajunge să cunoască şi să-şi însuşească ştiinţele esoterice decât la finalul Erei Peştilor. Ei ştiau că numai atunci în pragul Erei Vărsătorului, la schimbarea civilizaţiilor, abia atunci lacătele care închid marile taine ale trecutului, ale civilizaţiilor de mult apuse (civilizaţii care au depăşit-o cu mult pe cea actuală) vor fi deschise celor doritori de asemenea cunoaşteri. Marii iniţiaţi ai

neamului vostru au avut un înalt grad de cunoaştere ocultă şi cunoşteau / ştiau despre existenta tainelor ascunse pe teritoriul vechii Dacii; nu la voia întâmplării îşi aveau capitala în apropierea Piramidei Nordice, nu întâmplător aveau grupate şi aşezate locuinţele lor în zona montană; dar despre acele taine din munţi ştiau doar Marii Iniţiaţi, Marii Preoţi, nu tot poporul...

Iată că cele spuse de învăţător nu pot fi altfel decât adevărate deoarece bine se ştie unde îşi aveau strămoşii noştri, dacii, aşezările lor; cine ar fi îndrăznit în urmă cu câteva sute de ani să transmită semenilor săi anumite date cu privire la descifrarea unor taine prin metode metafizice, ar fi riscat să fie ars pe rug pentru că acela era gradul de cunoaştere, cultură şi civilizaţie la care se aflau atunci entităţile umane, terestre. Tot ce nu putea fi dovedit palpabil, material, era considerat vrăjitorie şi nu puţini au fost cei care au plătit cu viaţa curajul cunoaşterii lor, al sincerităţii şi al realizărilor metafizice şi nu numai, de multe ori. Acum zarurile au fost aruncate, nimic şi nimeni nu mai poate opri cele ce urmează odată cu instaurarea Erei Vărsătorului. Sper şi cred că minţile înguste sunt doar de domeniul trecutului, iar cei ce au învins moartea prin propriul efort şi propria credinţă nu mai sunt în pericol să fie crucuficaţi sau arşi pe rug, pe rugul ignorantei.

Iată că Noua Eră bate la uşă, îşi cere dreptul la viaţă, la continuitatea civilizaţiilor terestre, aducând cu ea cunoaşterile esoterice, metafizice şi prin acestea, descifrarea tainelor care au aşteptat nu mai puţin de 26 de mii de ani ca entităţile umane să fie competente şi în măsură să primească mesajul aşa cum se cuvine.

Tuturor doritorilor de a pătrunde în metafizică, tuturor cititorilor în cele expuse mai sus, PAC ŞI IUBIRE.

Capitolul 8

A sosit timpul

Sunt mulţi cei veniţi în misiune în această ţară numită România, dar câţi dintre cei veniţi îşi fac datoria aşa cum au stabilit acolo *sus* înainte să se încarneze? Când cel venit în misiune nu îşi îndeplineşte îndatoririle, atunci este atenţionat prin semenii lui aflaţi şi ei în primă misiune. De ce să nu recunosc că într-o astfel de situaţie mă aflam şi eu la finele lunii august 1996, când ştiam că trebuie să scriu ceva anume, dar ezitam. De ce? simplu: nu voiam să-mi supăr semenii deoarece mi

s-a mai întâmplat să comunic unor semeni aflaţi şi ei în îndeplinirea celor promise. Dar s-au simţit ofensaţi de mesajele primite şi au găsit de cuviinţă să încerce denigrarea mea, pentru a-şi ascunde astfel murdăria lor.

Iată că acum, la finele lunii august, ştiam că trebuie să scriu cele ce urmează, dar ezitând, am fost şi eu la rândul meu *atenţionată*. Mai bine zis mi s-a amintit ce trebuie să fac. Mulţumesc şi pe această cale Unicului şi Marelui Prieten şi învăţător că m-a ajutat să-mi îndeplinesc misiunea.

Ajutorul meu a venit printr-o entitate de lumină, încarnată şi ea. Nu cunosc în plan fizic entitatea, dar ştiu că se află în oraşul Iaşi şi îndeplineşte cele ce trebuie. Acea entitate (cu iniţialele numelui L.S.) mi-a transmis prin editorul primelor mele cărţi-mesaj că *„A sosit timpul”.* Când am primit acest mesaj, într-o clipă am ştiut ce înseamnă aceasta şi ce am de făcut. TREBUIA să fac exact ce ezitam să fac pentru a nu supăra pe nimeni cu nimic. După primirea mesajului, singura mea dorinţă era să fac voia Domnului şi nu a omului. Făcând voia celui în slujba căruia mă aflu aici, şi căruia i-am oferit trupul, sufletul şi spiritul meu, scriu cele ce urmează.

Iată că ***a sosit timpul***, trăim în plin apocalips şi dumnezeii străini sunt printre noi. Îi putem foarte uşor recunoaşte dacă vrem, pentru că aceştia nu lucrează spre slava Tatălui Ceresc ci spre slava lor. Se cred şi se dau drept dumnezei sau fii de dumnezeu şi îi fac şi pe alţii să creadă spusele lor. Că aceşti aşa-zişi dumnezei au o oarecare putere, o au, dar de la cine? Se cred deasupra a tot şi a toate şi îi fac şi pe cei care îi urmează să se creadă astfel. Aceşti dumnezei străini se bucură nespus când câte un nepregătit îi urmează şi prin puterea pe care o au acţionează asupra lor, iar aceştia din urmă sfârşesc, dacă nu doresc să se trezească, prin a fi ghidaţi mental de mentorul căruia îi urmează sfaturile. Astfel ajung să gândească, să vorbească şi să execute numai cea ce li se transmite mental de către şeful grupării, organizaţiei sau asociaţiei în care au intrat, precum mieii la tăiere, nevinovaţi şi nepregătiţi să înfrunte lama perfidiei.

Tinerii şi nu numai ei, ajunşi într-o astfel de organizaţie pot discerne şi singuri dacă acolo se practică metode de evoluţie sau involuţie spiritual-socială, deoarece bine se ştie că acolo unde tutunul, alcoolul şi sexul sunt ridicate la rang de credinţă, nu este calea cea adevărată spre evoluţia spirituală. Exemplul omenirii dornică de

evoluţie spirituală, trebuie să fie Iisus Christos, fiul de Dumnezeu, născut din Tatăl, Duhul Sfânt şi întrupat din şi prin Fecioara Maria. Ceilalţi suntem fii adoptivi ai lui Dumnezeu. Dar iată că acum la finele a două mii de ani dumnezeii străini îşi fac apariţia şi prin diferite metode şi mijloace de acaparare caută să-l îndepărteze pe om *de dumnezeu Tatăl*. Într-adevăr şi aceştia dispun de puteri paranormale şi pot domina sau domină mental, dar numai pe cei care se lasă dominaţi iar cei care se închină *Tatălui, Fiului* şi *Sfântului Duh* nu vor fi dominaţi de dumnezei străini. Dar aceştia, pentru că nu s-au supus dumnezeilor străini sunt catalogaţi „deviaţi", iar în grupările lor se trece la denigrarea şi defăimarea acelora care nu urmează calea dumnezeilor străini. Iată, o dovadă a „evoluţiei lor spirituale „şi a iubirii faţă de aproapele.

Mai are românul o vorbă, că tutunul este iarba… dar iată că acum vine cineva şi învaţă tineretul că tutunul, alcoolul şi sexul sunt calea spre lumină, spre adevăr. Care adevăr? La care adevăr se ajunge prin tutun, alcool şi sex? Doresc să ajut mai ales tinerii care urmează aceste căi greşite să se trezească şi să ia ca exemplu pe Iisus Christos, singura cale spre Adevăr, iar cei care se dezic de El, au deviat de la Adevăr. Cei cu ţigara, alcoolul şi sexul în prim plan „spiritual", nu doresc să-l aibă ca model pe Iisus Christos. Deoarece ei nu au renunţat la aceste vicii, le-au ridicat la rang de credinţă. Şi-au făcut din vicii o credinţă, neavând puterea să renunţe la ele. Nu au dorit să treacă această probă a renunţării, le-a fost mai uşor să transforme viciile în credinţe şi să le propovăduiască şi altora care la fel de mici sunt în credinţa în Dumnezeu. Şi se complac în această amară credinţă oarbă, iar pe cei care nu au dorit să urmeze căile lor îi consideră deviaţi de la adevăr şi îi denigrează. Ei nu au dorit să vadă numai ce le dicta „maestrul".

Dar oare Iisus Christos îşi punea cortul mai sus decât ucenicii săi? Sau îl confecţiona dintr-un material mai durabil sau mai scump decât al celorlalţi? Sau avea prioritate în primul rând la foc? Sau se îmbrăca altfel decât apostolii? Umbla în trăsuri, iar apostolii pe jos? Iisus Christos împărtăşea aceeaşi soartă, aceeaşi trataţie ca apostolii Săi. Doar bine se ştie că Iuda l-a vândut printr-un sărut, tocmai pentru că nu se deosebea cu nimic de cei care îl urmau.

Este spre regretul nostru, al tuturor celor cu suflet curat care nu au încetat să se închine lui ***Dumnezeu – Tatăl, Fiului* şi, *Sfântului***

Duh, este spre regretul acestui neam ales să îndeplinească o misiune spirituală, că între graniţele ţării noastre există organizaţii, grupări zise spirituale, prin care mii de oameni sunt manipulaţi mental de către cei pe care îi urmează şi în care cred orbeşte. Rog tineretul din această ţară, care este dornic de evoluţie spirituală şi de puteri paranormale, să fie foarte atenţi că de multe ori lupul îmbracă blana mielului sacrificat, iar cei încă nepregătiţi se lasă uşor păcăliţi.

Doresc tinerii puteri paranormale? Foarte bine, să ceară aceasta lui Dumnezeu şi li se vor da după meritul lor. Să nu uite că însuşi Iisus Christos a spus: ***„Ceea ce fac eu şi voi puteţi face, ba chiar mai mult decât atât"***, dar pentru aceasta cei dornici să facă vindecări sau să comunice cu fiinţe nevăzute ochilor fizici, sau să îl vadă pe Iisus Christos sau Maria Fecioara, trebuie să renunţe la păcat, vicii, să creadă în *Dumnezeu Tatăl* şi să-l aibă pe Iisus Fiul lui Dumnezeu ca exemplu, să încerce să facă voia Tatălui, iar darurile pe care le vor primi îi vor bucura nespus. Nimeni să nu aştepte să primească înainte să ofere. Mai întâi oferă şi apoi aşteaptă darul, care va fi în raport cu ce ai oferit.

A sosit timpul ca tinerii acestui neam să fie capabili să discearnă binele de rău, lumina de întuneric, calea spre lumină de cea spre infern. ***„Eu sunt calea, Adevărul şi Viaţa „***a spus Iisus Christos, deci alegeţi tinerilor pe cine vreţi să urmaţi şi cui vreţi să vă închinaţi, Luminii sau întunericului. ***„Eu sunt Lumina Lumii „***a mai spus unicul fiu de ***Dumnezeu*. **Nu vă lăsaţi amăgiţi de falşii învăţători, îi veţi recunoaşte foarte uşor, aşa cum pomul se cunoaşte după roade, şi omul se cunoaşte după faptele lui. Dacă faptele celui ce vrea să vă înveţe sunt plăcute lui ***Dumnezeu*,** atunci acela este cel pe care trebuie să-L urmaţi. Dar mai întâi este bine să-i cunoaşteţi într-adevăr faptele, nu numai vorbele prin care doreşte să se facă cunoscut, pentru că altfel el va fi doar un amăgitor care se va folosi de cei care îl urmează şi pe care nu-i va conduce spre credinţă în Dumnezeu, ci în cu totul altă parte.

Este păcat a te folosi de trupul cuiva, dar a te folosi şi a dispune de un om prin dominaţie mentală este un păcat mult mai mare, însă spre regretul nostru unii practică aceasta cu succes, până într-o zi care nu este departe, pentru că A SOSIT TIMPUL.

Universul

14 ianuarie 1995

Capitolul 1
Universul este finit

Sunt din nou pe platforma Piramidei Luminii Celeste, cu învăţătorul. Până aici am fost condusă de ghidul meu spiritual, Zen. Aici, învăţătorul mi-a spus că vom face o călătorie foarte îndepărtată, cea mai îndepărtată dintre toate de până acum, dar că pentru aceasta va trebui mai întâi să fiu energizată pentru a putea efectua acea lungă călătorie. Am făcut o energizare, am simţit că iau propotii uriaşe, parcă mă dilatam, mă măream, corpul meu astral se mărea şi devenea plin de energie cosmică. La un moment dat, am întrerupt energizarea, simţind că nu mai puteam primi această energie fără să explodez. Învăţătorul m-a luat de mână şi-am început să ne ridicăm, să ne înălţăm direct pe verticală, apoi, după o perioadă de timp, de pătrundere pe verticală în imensitatea cosmică, am încetinit înălţarea pe verticală şi am urmat călătoria tot în ascensiune, dar mai pe orizontală, oarecum. Vedeam Universul care trecea pe lângă noi sau noi îl pătrundeam îndepărtându-ne. Am făcut astfel cea mai îndelungată călătorie astrală, cea mai îndepărtată deplasare în astral de până la capătul Universului. Am ajuns, da, chiar la capătul Universului. De acolo nu se mai vedea nimic în faţa noastră decât întuneric, acel întuneric existent în Univers. De acolo nu mai existau corpuri cereşti. Universul este de culoare închisă, nu pot spune exact ce culoare, nu semăna cu nimic din planul terestru acea culoare a Universului, culoare şi hău prin care nu pătrunde nici măcar vederea astrală, clarviziunea astrală. Acea masă imensă de hău cosmic nu poate fi pătrunsă cu privirea, sau poate nu mi-a fost permisă deocamdată acea cunoaştere. Astfel aveam în faţa noastră un hău de nepătruns, aşa mi s-a părut, un hău întunecat. Corpurile cereşti sunt cele care emit lumină dar acelea erau undeva în spatele nostru, deci în spatele nostru exista Universul cu toată feeria lui de corpuri luminoase, iar în faţa noastră întunericul cosmic de nepătruns. Toate roiurile şi supraroiurile de constelaţii luminescente rămăseseră în urma noastră, cu toată feeria lor, prin care am trecut şi care ne-au bucurat vederea astrală, iar în faţa noastră hăul nepopulat de corpuri cereşti. Simţeam, da, simţeam că după acel hău, nu pot

preciza la câtă distantă, la câtă cale de străbătut, dar simţeam că după acel hău cosmic exista ceva ca un zid, aşa s-ar putea spune în cuvinte terestre ce simţeam, că există acolo după acest hău, ceva de care nu se poate trece nici chiar în corp astral fiind, percepeam acel obstacol deşi invizibil, îl percepeam totuşi.

Deci ne-am oprit.

Învăţătorul a spus:

— Toate corpurile cereşti în expansiunea lor de la acea explozie, numită de voi, pământenii, Big Bang, au ajuns până aici în miliarde de ani tereştri. Iată cum s-au îndepărtat în continuu toate cele ce au fost un singur corp cosmic. Toate acele miliarde şi miliarde de corpuri cereşti mai au de parcurs un sfert din cât au parcurs până acum, iar când vor ajunge acolo unde simţi că există ceva ca un zid de netrecut, atunci va începe întoarcerea lor la origine. Atunci va începe Marea Implozie. Trebuie să ştiţi că Universul este FINIT, şi nu infinit. Atunci va începe întoarcerea tuturor corpurilor cereşti existente în Univers, întoarcerea lor la locul plecării. şi această întoarcere va dura milioane de ani şi apoi, când va fi apt să se reproducă în miliarde şi miliarde de galaxii, atunci se va produce din nou acel Big Bang, care de fapt se repetă de la începuturile începuturilor.

Învăţătorul a simţit neliniştea mea cu privire la vieţile tuturor fiinţelor, entităţilor raţionale existente în întregul Univers, şi de ce să nu recunosc, pentru mine în mod special primau vieţile celor de pe Geea şi din Sistemul nostru Solar. Învăţătorul mi-a cunoscut gândul şi mi-a răspuns, mai precis, a răspuns gândului meu:

— Vieţile, în adevăratul sens al vieţii, şi nu ceea ce voi consideraţi viaţa, deci vieţile nu vor avea de suferit, deoarece vieţile, existenta eului entităţilor nu este o existentă corporală, ci este de natură spirituală, iar Creatorul nu-şi va distruge niciodată opera Sa. Când va începe implozia, atunci va începe şi gruparea vieţilor spiritelor într-un anumit loc, impropriu spus loc, dar altfel nu vei pricepe, ce vreau să-ţi transmit, deci vieţile spirituale vor fi grupate undeva în Univers, unde aceste vieţi – spirite îşi vor continua existenta. Oare nu aţi înţeles că viaţa este veşnică? Da, viaţa este veşnică, dar să nu confundaţi viaţa cu trupul, care, de fapt, nu este altceva decât... hrana spiritului, a vieţii, a vieţii adevărate. Trupul este de fapt haina în care aţi îmbrăcat viaţa cea

adevărată, şi fiecare are haina pe care o merită, datorită câştigului său, datorat efortului depus în munca efectuată acolo unde este repartizat să-şi desfăşoare activitatea în vederea evoluţiei vieţii lui spirituale. Dar să nu mai faceţi greşeala să confundaţi viaţa cu trupul, că nu este una şi aceeaşi.

Ceea ce trebuie să ştiţi, este că Universul este FINIT şi nu infinit, şi că această expansiune, această explozie şi implozie se repetă la infinit, dar voi nu ştiţi multe despre cele ce se întâmplă întrucât vieţile voastre nu sunt altceva decât câteva clipe, frânturi din clipele raportate la viaţă, dimensiunea şi durata unei explozii cosmice.

Iată, deci, Melfior Ra, ce am vrut să-ţi comunic ţie, pentru ca tu să transmiţi celor interesaţi. Multe din tainele existente se vor dezvălui. Multe trebuie să aflaţi pentru a vă putea schimba în bine evoluţia voastră spirituală, evoluţie pe care trebuie să o realizaţi de-a lungul vieţii voastre universale.

Apoi ne-am întors, am călătorit spre punctul de unde am pornit şi am comparat acea lungă călătorie cu explozia şi implozia cosmică. Deşi viteza în călătoriile astrale depăşeşte uneori chiar viteza gândului, iată că această călătorie a durat 30 de minute. Chiar şi în voiajele atrale îţi dai seama de… distante. M-a uimit şi devitalizat această călătorie, aşa că la întoarcere, pe aceeaşi rampă de… lansare – platforma Piramidei Luminii Celeste, am fost din nou îndrumată să fac o energizare, apoi am fost *predată* ghidului meu, Zen, să mă conducă acolo unde el știe dinainte. Niciodată nu i se spune în faţa mea unde, dar el știe.

Capitolul II

MĂREŢIA UNIVERSULUI

Sunt din nou într-o călătorie astrală, în compania învăţătorului, pentru a cunoaşte o parte a Universului. Plecarea spre acele spaţii, mult prea îndepărtate, am făcut-o ca de obicei, de pe platforma de deasupra Piramidei Luminii Celeste, unde învăţătorul a spus:

— Acum îţi voi prezenta Universul…

În acea clipă am simţit că ne ridicăm, ne înălţăm din ce în ce mai sus. Viteza cu care ne deplasam este greu de precizat, poate ceva

asemănător cu viteza gândului. Am ieşit din sistemul nostru solar, treceam prin diferite galaxii, constelaţii, diferite roiuri de stele, de aştri strălucitori, de... nori gazoşi. Vedeam imensitatea Universului. Astfel am constatat că şi Universul este o organizare, o organizare cosmică, aşa cum entităţile umane sunt grupate în: familii, rudenii, naţii, ţări, continente şi apoi la scară planetară, tot aşa şi Universul este grupat în sisteme solare, galaxii, constelaţii şi grupări de constelaţii. Era o feerie să vezi cum parcă toate acestea treceau pe lângă mine special ca să le văd. Din cauza vitezei cu care treceam printre acestea, mi se părea la un moment dat că, de fapt, aceste minunăţii se deplasau, nu eu, nu eul meu. Apoi am ajuns undeva în centrul acestui angrenaj.

Învăţătorul a spus:

— ***Priveşte Universul în toată măreţia lui.***

Am simţit că ne-am oprit şi am privit imensitatea Universului. Am privit de jur-împrejur şi am simţit / sesizat galaxia noastră şi sistemul nostru solar. Am simţit că acolo este ceea ce se poate numi acasă. Deci, de acolo, din acea imensitate şi dintre atâtea puzderii de stele, de sisteme solare, galaxii, am simţit, văzut şi recunoscut Calea Lactee, cu sistemul nostru solar în care se află minunata Geea. Deci, de acolo, Calea Lactee putea fi numită CASA MEA. Iată-mă deci fiica galaxiei mai întâi, apoi fiica acestui sistem solar şi apoi fiica mamei Geea. Priveam şi aproape că nu puteam pricepe şi percepe atâta imensitate, atâta haos cosmic. Era feeric şi era totodată şi groaznic. Feeric prin minunăţia nenumăratelor făclii cosmice în oceanul, în noaptea întunecată a oceanului cosmic şi era groaznic, pentru că realizam cât suntem noi, entităţile umane, de mici, de neînsemnate la nivel cosmic. Doamne, şi cât ne credem uneori de importanţi şi când colo suntem, dar ce suntem la nivel cosmic? Nici nu găsesc cuvinte potrivite pentru a exprima ceea ce am simţit acolo în acea imensitate cosmică, privind existenţa noastră umană.

Apoi, învăţătorul a spus:

— ***În acest angrenaj cosmic în mijlocul căruia ne aflăm există douăsprezece constelaţii. Fiecare constelaţie are un număr de douăsprezece galaxii, fiecare galaxie un număr de sisteme solare, fiecare sistem solar un număr diferit de planete.***

Priveam acea incredibilă organizare, toate acestea erau aşezate într-un cerc imens.

Învăţătorul a spus:

În mijlocul acestui cerc imens de constelaţii, dar undeva mult mai sus se afla DIVINITATEA SUPREMÃ.

Am văzut, cum parcă între toate acele constelaţii, galaxii, ar fi o legătură, ca o sfoară invizibilă de lumină către Divinitate, care coordona acest angrenaj şi gândul m-a dus la o asemănare cu ceva ce am văzut de multe ori în parcurile de distracţii pentru copii, unde o fată metalică, nu prea reuşită, masca axa unei instalaţii cu rochia ei metalica şi lunga, iar la poalele rochiei acelei fete masive, se aflau scaunele pe care se aflau copii pentru a fi transportaţi în acea rotire aeriană. Cam aşa arăta şi acel angrenaj cosmic, dar la scară impresionantă şi inexprimabilă în cuvintele de care dispun.

Învăţătorul a spus:

— Trebuie să ştiţi că Divintatea vede tot, absolut tot ce se întâmplă pe fiecare planetă în parte din tot acest angrenaj cosmic şi totodată vede / ştie pe fiecare fiinţă dotată cu inteligenţă, ce face, cu ce greşeşte sau cu ce ajută la evoluţia cosmică, spirituală. Vei simţi pentru o clipă ceva asemănător cu cele ce ţi-am spus.

Ceea ce am simţit pur şi simplu m-a copleşit, m-a copleşit intensitatea şi imensitatea Puterii Divine, a puterii de pătrundere în acelaşi timp peste tot. Mintea omenească nu poate cuprinde şi imagina acea putere imensă de pătrundere în acelaşi timp în tot Universul şi totodată, în toate fiinţele, entităţile dotate cu inteligenţă. Am văzut – simţit şi trăit pentru o clipă o stare de nedescris, starea imensităţii şi intensităţii cunoaşterii, şi m-a copleşit acea stare. Simt şi acum acel sentiment copleşitor şi mă întreb cum este posibil ca ceva, cineva să vadă, să simtă în acelaşi timp Tot, TOTUL ABSOLUT. Şi totuşi aşa este. Atunci, în acea experienţă incredibilă. mi-am dat seama, am simţit cel mai pregnant dumnezeirea, forţa suprema, precum şi micimea noastră, a entităţilor umane. Doamne, cât suntem de mici, de neimportanţi, de neînsemnaţi în imensitatea Universului. Atunci mi-au venit în mental versurile unui poet renumit care spunea: „Sunt un bulgar denimic/ sunt un strop de rouă-n soare/ dar cu cât ma vad mai mic/ cu-atât TU ma faci mai mare. / Suntem mai mici, mai însemnaţi doar ca un fir de nisip, atât, pentru ochiul fizic uman în imensitatea Universului. Şi totuşi, Divinitatea Supremă ne are în vederea sa Atotvăzătoare şi Atotputernică, în fiecare clipă. Nu-i suntem indiferenţi şi nimic din ceea ce există în Univers nu-i este indiferent, deoarece chiar aşa „fire de nisip" cum suntem la nivel de Univers, suntem creaţia Sa şi orice

creator îşi iubeşte creaţia, oricât de multe creaţii ar avea, pe toate le are înregistrate în memorie şi ţine la ele. Aşa şi Divinitatea Absolută ne ştie, ne are în evidenţă cu toate gândurile, faptele şi vieţile noastre. Sufăr nespus întrucât cuvintele mele nu pot reda, nu sunt atât de expresive pentru a reda cu fidelitate ceea ce am văzut-simţit-trăit atunci, acolo unde am fost condusă în călătoria mea astrală de învăţătorul învăţătorilor Tuturor Lumilor Văzute şi Nevăzute. Abia acum înţeleg deplin ce însemnătate au cuvintele prin care este desemnat învăţătorul învăţătorilor Tuturor Lumilor Văzute şi Nevăzute. Da, acum înţeleg bine deplinătatea acestor cuvinte, a înţelesului lor, după ce am văzut puzderie de lumi, imensitatea lumilor care există, dar pentru mine a vedea pe fiecare lume ce există, pentru mine este mult prea mult. Eu nu pot vedea decât câte o lume, o dimensiune, odată… Doar clipa aceea de cunoaştere pentru mine a fost copleşitoare şi simt că nu pot şi nu doresc să repet experienţa, pentru mine este mult prea mult. Noi, pământenii, suntem atât de… lipsiţi de vedere, noi de fapt suntem orbi, surzi şi muţi deşi ne credem grozavi! Abia acum începem să întrezărim câte ceva. Dar învăţătorul spune că ne va ajuta, ne va deschide ochii dar nu brusc şi nu la toţi deodată, şi nu dintr-odată, căci nu am suporta ca Lumina să pătrundă brusc întunericul nostru întrucât Lumina ne-ar orbi. Aşa că învăţătorul are grijă să nu ne dăuneze Lumina, de aceea ne-o dă aşa, cu pipeta, numai câte o picătură odată, pentru că este un părinte grijuliu şi nu vrea să-şi distrugă creaţia. Principalul este că a început pătrunderea Luminii, şi în foarte scurt timp se va produce explozia Luminii Cunoaşterii, şi fiecare dintre cei dornici vor lua atâta Lumină câtă vor putea stăpâni, suporta şi să o ducă mai departe. Dar cei care vor începe să simtă puterea Luminii, claritatea şi puritatea ei, nu se vor mai opri din drumul îndreptat spre lumina cea veşnică şi nici nu vor mai dori să se întoarcă din drum. Cine va cunoaşte Lumina nu va mai dori să trăiască în întuneric, va refuza pentru totdeauna întunericul. Lumina, Cunoaşterea şi Puritatea sunt devizele către ABSOLUT.

Toate acestea se pot realiza prin învăţătorul. El este calea spre Lumină. Cine-l caută îl găseşte. El nu intră cu forţa în casa nimănui, dar nici nu refuză intrarea acolo unde i se deschide uşa şi este invitat să intre, unde este aşteptat şi bine primit. Bine primit prin iubire, devoţiune şi respect. Învăţătorul este la dispoziţia tuturor. El aşteaptă doar invitaţia de a pătrunde în interior. El este trimisul Divinităţii

Absolute. El vine să răspândească Lumina. El este purtătorul făcliei divine. Primiţi-L.

Capitolul 3

Planeta Zov

Am ieşit în Astral. Zen, bunul meu prieten, m-a condus până la intrarea în Piramida Luminii Celeste. Acolo mă aştepta învăţătorul. L-am urmat prin cele câteva încăperi, unde s-au petrecut aceleaşi ritualuri ca de fiecare dată, iar după efectuarea celor necesare deplasării în Astral, învăţătorul a spus:

— Înainte de a merge mai departe, te voi conduce în Camera Tronului.

L-am urmat în Camera Tronului, unde învăţătorul a îngenuncheat în faţa acelui Tron existent acolo sau mai precis în faţa a ceea ce se găsea pe Tron. De fapt, pe acel Tron nu era altceva decât o lumină, o imensă Lumină alb-argintie. Eu am îngenuncheat la o oarecare distantă în urma învăţătorului. Acel glob de Lumină nu poate fi comparat cu nimic. Nu există grad de comparaţie al acelei Lumini.

Apoi, am auzit o voce care a spus:

— Învăţătorul te-a ajutat să te luminezi. Priveşte-te cum arăţi acum!

M-am privit de undeva din exterior. M-am văzut. Eram Lumină. Dar gradul de comparaţie cu Lumina de pe Tron era cam… cum ar fi o lampă care luminează cu petrol, fată de strălucirea Soarelui în amiază. Din nou, vocea care simţeam că provine din acea Lumină Divină, a spus:

— Cine se supune învăţătorului, mie mi se supune, şi este plăcut Mie. Astăzi este o zi însemnată pentru tine. (Era ziua mea de naştere). Învăţătorul îţi va oferi darul nostru pentru această zi. Nimeni nu s-a născut întâmplător, niciodată, şi nici în această zi. Toţi cei născuţi în ziua aceasta sunt însemnaţi şi desemnaţi să slujească Mie. Niciunul dintre aceştia nu se va pierde. Învăţătorul te va conduce la darul promis.

Apoi l-am urmat pe învăţător. Am ieşit din acea încăpere şi am urcat scara în spirală, am ieşit pe platforma de deasupra Piramidei. Acolo, învăţătorul m-a luat de mână şi, dintr-odată, am simţit cum ne

îndepărtam prin ridicare, ne îndepărtam de Piramidă, de planul terestru, de sistemul solar. Eram în Univers, dar parcă tot Universul trecea pe lângă noi, venea înspre noi şi trecea mai departe. Simţeam deplasarea care se făcea cu o viteză imensă, ceva mai mult decât viteza gândului sau a luminii. Universul era de culoare închisă; era ca o noapte, doar stelele, planetele, galaxiile… Constelaţii întregi treceau pe lângă noi sau noi printre ele, luminând frumos; era feeric, era magnific, toate aceste cuvinte nu pot reda frumuseţea şi feeria văzută şi simţita de mine atunci. Apoi, la un moment dat, învăţătorul mi-a arătat o galaxie în formă de spirală, dar spirala nu era pe orizontală, ci pe verticală, şi a spus:

— Priveşte, este Alfa Centauri!

Ne-am apropiat, galaxia avea multe, multe planete în angrenajul ei spiralat. Planete, stele, diferite corpuri cereşti. Acea spirală pornea de la un nucleu şi forma trei spirale mari, iar apoi se desfăcea, acea coadă ca o destrămare de stele, dar corpurile din spirale erau foarte omogene, adică îşi menţineau locul, deşi se producea în permanentă acea mişcare – învârtire a întregii galaxii. Apoi, învăţătorul mi-a arătat o stea, o planetă, şi mi-a spus:

— Vom poposi pe această planetă. Este planeta Zov din Alfa Centauri.

Ne-am apropiat de planeta Zov. Mă aşteptam să văd entităţi asemănătoare nouă, pământenilor, dar nu vedeam, nu percepeam nimic. Am spus:

Învăţătorule, nu văd nicio entitate pe această planetă!

Învăţătorul mi-a răspuns:

— Priveşte, aici sunt multe entităţi vii! Priveşte!

I-am ascultat îndemnul şi… am văzut apropiindu-se de noi, plutind parcă, multe corpuri luminoase. Erau în formă de stea, ceva asemănător cu stelele văzute de pământeni, de pe Pământ, dar mai mari, aproape de mărimea Lunii, văzută de pe Geea, cu ochii fizici. S-au apropiat de noi, plutind lin, s-au rotit în jurul nostru, apoi s-au grupat la picioarele învăţătorului şi, dintr-odată, învăţătorul era pe acel… disc de entităţi luminoase, care îl transportau deasupra acelei planete. Apoi, învăţătorul s-a apropiat de mine, mi-a întins mâna şi am ajuns şi eu pe acel disc de stele, de entităţi, dar eram ca mărime doar până la genunchii învăţătorului. Cercul se rotea dar cele care ajungeau prin rotire în faţa învăţătorului se lăsau în jos până aproape de genunchii

Lui, numai când erau în spatele Lui se ridicau până la nivelul umerilor Săi. Apoi, au apărut câteva entităţi – stele şi au format un cerc de stele în jurul meu, rotindu-se în jurul capului meu astral. Acele entităţi erau de un alb-argintiu, iar văzduhul, văzut acolo, pe planeta Zov, era de un albastru asemănător cerului nostru văzut de pământeni. L-am întrebat pe învăţător despre viaţa acelor entităţi.

El a spus:

— Aceste entităţi sunt fiinţe vii, aşa ca voi, pământenii, dar mult mai pure ca voi. Să nu te aştepţi să vezi aici case sau alte asemenea realizări materiale, că nu există aşa ceva. Aici există doar entităţile şi rostul lor. Rostul şi scopul acestor entităţi este de a emite Lumină în Univers. Lumină şi energie pură. Acesta este rostul lor şi aceasta fac aici, spre slava Divinităţii Absolute.

Cândva, demult, cu milioane de ani în urmă, şi aceste entităţi au fost fiinţe pământene, dar, prin evoluţia lor spirituală, au ajuns la acest grad superior de evoluţie. Desigur, au trecut prin multe, multe încarnări şi alte etape evolutive până au ajuns aici. Ele ajută pe cei ce vor să evolueze, prin emiterea razelor de Lumină Pură. Aceasta este misiunea vieţii lor acum. Priveşte cum arată o entitate pământeană pe lângă una zoviană!

Am privit şi m-a îngrozit ceea ce am văzut. Entitatea pământeană arăta ca smoala, o întunecime imensă, pe lângă o entitate zoviană luminoasă.

— Îţi poţi imagina astfel cât sunt entităţile pământene de impure, şi cât de mult au de evoluat spiritual până a ajunge la evoluţia acestora?

Învăţătorul a mai spus:

— Aici nu este cald, nu este frig, aici este doar fericire, împlinire, ca urmare a drumului spiritual parcurs de aceste entităţi. Aceasta este deci viaţa pe planeta Zov, din galaxia Alfa Centauri, unde te-am adus astăzi. Acesta a fost darul meu şi al Celui Preaînalt, care m-a trimis printre voi, de atâţia ani, pentru a vă ajuta să evoluaţi spiritual.

Trebuie să ştiţi că Universul nu este material, ci spiritual. Atâta vă veţi încarna în planuri inferioare până veţi renunţa de bunăvoie la materie. Materia este cea care vă ţine acolo în întuneric. Trebuie să doriţi să renunţaţi la materie, la partea grosieră a fiinţei voastre şi să vă spiritualizaţi încontinuu. Sunt

entităţi pământene care doresc evoluţia şi în câteva zeci de încarnări se spiritualizează, dar sunt şi altele care în sute sau chiar mii de încarnări nu evoluează spiritual, deci nu se apropie de Lumină. Divinitatea Absolută a lăsat fiecărei entităţi libertatea de alegere, spre evoluţia spirituală. Multe entităţi se cer încarnate pentru evoluţie, dar când ajung la voi, pe Geea, uită de ce s-au încarnat şi se complac în vibraţii joase şi astfel încarnarea lor a fost zadarnică şi uneori chiar dăunătoare lor şi evoluţiei lor spirituale. Este bine să ştiţi că primul pas în evoluţia spirituală este acela de a nu dori rău nimănui, a nu cauza nimănui nici cel mai mic rău. Trebuie neapărat ca pământenii să-şi schimbe gândurile, să gândească numai bine, aceasta ar ajuta foarte mult evoluţiei lor spirituale.

Multe entităţi din diferite galaxii şi constelaţii sunt îngrozite de ceea ce sunt în stare să gândească, să emită entităţile terestre. Acum, mai mult ca oricând, sunt milioane de entităţi pure care se află în misiune de ajutor pe Geea. Voi nu sunteţi singuri, mulţi vă vin în ajutor, greu însă primiţi ajutorul lor, multe entităţi terestre refuză ajutorul.

După ce a spus toate acestea, învăţătorul m-a luat de mână pentru a face deplasarea înapoi spre Calea Lactee, spre Terra. Am simţit un regret enorm că trebuie să părăsesc planeta Zov. De asemeni, am simţit şi regretul entităţilor Zoviene că vrem să plecăm. Ele s-au grupat toate la picioarele învăţătorului. El mi-a dat mâna şi m-a luat – m-a ridicat – deasupra acelor entităţi – stele, care ne-au transportat până la marginea galaxiei lor.

Am plutit cu învăţătorul spre Galaxia noastră, Calea Lactee.

Învăţătorul a spus:

— Vezi Calea Lactee, ea se află la periferia Universului. Tot aşa cum într-un oraş terestru, lumea bună populează centrul oraşului, tot aşa şi în Univers, entităţile evoluate se află în galaxii şi constelaţii centrale, şi nu periferice. Dar fiecare se apropie de centrul Universului şi, totodată, de Lumina Divină.

Am pătruns apoi în sistemul nostru solar, ne-am apropiat de Geea şi am ajuns curând pe platforma de deasupra Piramidei Luminii Celeste, unica rampă de lansare spre lumi intergalactice şi necunoscute pământenilor până în prezent. Acolo, învăţătorul m-a predat lui Zen, ghidul meu spiritual, să mă conducă până la intrarea mea în această

cămaşă – închisoare a spiritului meu, numită trup terestru. După o aşa călătorie, mai mult ca niciodată, simţi refuzul eu – lui tău de a se încorseta din nou în cămaşa grosieră numită trup, şi nu ai altă dorinţă mai arzătoare decât aceea de a nu-l mai îmbrăca, de a nu-ţi mai constrânge spiritul la acest supliciu numit viaţă terestră. Dar, toate la vremea lor…

Capitolul 4

Planeta Ref

Zen, bunul meu prieten, m-a condus până la intrarea în Piramida Luminii Celeste. Acolo, la intrare, m-a aşteptat învăţătorul. L-am urmat. Iată-ne pe platforma de deasupra piramidei.

Învăţătorul a spus:

— Vom face o călătorie astrală pe o altă planetă, din Alpha Centauri.

În acel timp am simţit că învăţătorul m-a luat de mână şi-am început călătoria. Ne ridicăm, ne înălţăm din ce în ce mai sus. Din nou vedeam-simteam cum Universul trecea pe lângă noi, sau noi pe lângă sau chiar prin el. Sufăr cumplit că nu sunt pictor, nu am acest dar de a transpune în imagine ceea ce am văzut. Dar cred că nici cel mai talentat sau iscusit pictor nu este capabil să redea ceea ce am văzut eu, deoarece ceea ce vedeam nu era static, ci în mişcare, iar o pictură nu cred că va putea reda mişcarea.

Apoi, învăţătorul a spus:

— De data aceasta vom merge pe planeta Ref din Alpha Centauri.

Am văzut de la distanţă, mai aproape de adevăr, am văzut-simtit care era planeta Ref. Era o planetă mică de culoare gălbuie. Ne-am apropiat de ea. Am văzut-simtit o mare viermuială, o forfotă pe suprafaţa ei. Ne-am apropiat de sol.

Învăţătorul a spus:

— Ceea ce vezi sunt fiinţele care populează planeta Ref. Se numesc „refi”.

M-am mirat mult de forfota lor. Ei, refii, arată ca nişte scaieţi. Sunt nişte sfere mici, pline de un fel de tentacule pe toată suprafaţa lor. Dar am văzut refi şi cu un singur tentacul lung de aproape un metru…

iar el, reful, stătea în vârful acelui tentacul legănându-se uşor.

Învăţătorul a spus:

— Trebuie să ştiţi că refii au posibilitatea să-şi concentreze moleculele într-un singur tentacul, în două – trei sau în atâtea câte doresc ei, dar cu cât au mai multe, cu atât sunt mai mici. Deci, din acel număr şi cantitate de molecule pot să-şi regleze numărul de tentacule. Ei folosesc acele tentacule în loc de mâini, picioare, organe auditive şi organe pentru văz. Ei, refii, au greutatea în jur de cinci kilograme iar ca mărime circa cinci centimetri în diametru, plus tentaculele. Refii se hrănesc cu ceea ce noi am numi PRANA. Deci, ei nu sunt stresaţi să-şi procure hrana cea de toate zilele, deoarece ea le este dată fără muncă, fără sudoare, ea le vine din atmosferă, din văzduh, de la Divinitate. Refii se deplasează prin acele tentacule, folosindu-le ca un fel de picioare (i-am văzut deplasându-se). Învăţătorul mi-a spus că refii ridică acele movilite piramidale şi cel mai mare, care de altfel munceşte mai mult pentru înălţarea acelei movilite, se aşază apoi în vârful ei într-un singur tentacul, pentru a fi cât mai sus şi a primi cât mai multă Prana, cât mai concentrată, ca apoi să se poată reproduce. Deci viaţa aici reprezintă acea viermuială pe care am sesizat-o la suprafaţa planetei. Planeta Ref este chiar la marginea de deschidere a galaxiei Alpha Centauri. Deci ei, refii, sunt marginalizaţi ca planetă în galaxie.

Am întrebat învăţătorul cum se înmulţesc refii. El mi-a răspuns:

— Foarte simplu, se unesc trei, patru, cinci refi şi formează unul singur, apoi după câteva minute, după ce au simţit că au devenit un singur corp comun, din toţi aceştia sau, mai bine zis, cu contribuţia tuturor, are loc făurirea şi expulzarea unui grăunte de materie care are aceeaşi structură ca ei, şi toţi se ocupă de acel grăunte ridicându-l de pe sol pentru a primi Prana, acea energie cosmică folositoare creşterii lui şi formării tentaculelor pentru a fi capabil să se deplaseze singur. După un timp, acesta devine la rândul lui matur şi procedează şi el la fel pentru perpetuarea speciei refiene. Un ref procreează cel mult trei-cinci pui într-o viaţă. Viaţa unui ref durează cam în jur de cincisprezece ani tereştri. Ei sunt de culoare ciocolatie, cei care formează o moviliţă piramidală sunt ceea ce în plan terestru am numi… o familie, şi toţi au unicul scop ca familia să fie cât mai numeroasă. Uneori se întâmplă şi la ei

ceva asemănător războaielor pământene, adică atunci când este gata moviliţa piramidei, să vină o altă familie să-i îndepărteze pe cei care au ridicat piramida şi să se urce pe ea, să se folosească de ea în scopul obţinerii pranei necesare reproducerii. Dar aşa ceva este foarte dezaprobat şi apoi refii se unesc şi-i îndepărtează din comuniune pe cei care au încălcat legile lor nescrise. Dar îi îndepărtează doar pentru un timp, pentru a le da astfel posibilitatea să reflecteze la greşeala comisă. Apoi, după un timp anume, dacă cei care conduc comunitatea au ajuns la concluzia că… pedeapsa a fost suficientă, îi reprimesc în mijlocul lor, cu condiţia să nu se mai repete fapta reprobabilă. Din momentul în care au fost reprimiţi, nimeni nu-i mai priveşte cu dezaprobare. Trebuie să ştiţi că ei nu sunt de mai multe genuri, ci de unul singur, aşa precum plantele sau florile terestre.

Pe toată suprafaţa planetei, atât cât am văzut în trecerea pe deasupra ei, era ceva foarte asemănător cu furnicarele noastre terestre, furnicare-movilite piramidale pline de refi, iar pe cele gata terminate trona câte un ref gata ridicat într-un singur tentacul. Prin rotaţie, fără niciun fel de aranjament, toţi refii ajung în vârful piramidei, de mai multe ori într-o viaţă refiană.

Iată, deci, un alt mod de viaţa al unor fiinţe deosebit de cel ştiut de noi, pământenii, până în prezent. Iată, deci, cum arată fiinţele refiene din Alpha Centauri…

Ceea ce nu am spus este faptul că acele movilite sunt făcute dintr-un fel de… granule foarte mici şi de culoare gălbuie, ca de altfel şi solul lor.

După cele văzute, am făcut calea de întoarcere. După sosire, am simţit ceva foarte asemănător unei uşoare senzaţii de greată, şi mi-am dat seama că aceasta se datorează vitezei deplasării în această călătorie, deoarece simt ceva asemănător întotdeauna când deplasarea se face la distante foarte mari.

Capitolul 5

Planeta Arzex

Iată-mă din nou într-o călătorie astrală spre una din planetele galaxiei Alpha Centauri, în compania învăţătorului. Pot spune că am

decolat de pe aceeaşi rampă de lansare care este platforma de deasupra Piramidei Luminii Celeste din Planul Fizic. Aşadar, iată-ne călătorind spre o nouă planetă din aceeaşi galaxie pe care o vizitez în ultimul timp, în compania învăţătorului. De la o oarecare distantă am văzut-simtit că ne apropiam de o anume planetă.

Învăţătorul a spus:

— Priveşte planeta spre care ne îndreptăm (avea o culoare albăstruie). De la această distantă, planeta pe care o vom vizita este foarte asemănătoare cu Geea, dar numai de la distanţă pare asemănătoare. Ne-am apropiat, simţeam pe acea planetă o oarecare mişcare, dar încă nu distingeam vizibil nimic.

Apoi, învăţătorul a spus:

***Aceasta este planeta Arzex, din Alpha Centauri, da, aşa se numeşte această planetă: Arzex*.**

Ne-am apropiat mai mult şi-am început să disting ceea ce se mişca, se deplasa acolo pe acel sol. Am văzut nişte făpturi-vietuitoare, nici nu puteam concepe cum să le numesc, apoi, învăţătorul simţindu-mi… dilema a spus:

— Aceste vieţuitoare sunt fiinţe raţionale, chiar mult mai raţionale decât voi, pământenii, priveşte-le!

Am privit, şi nu m-am simţit încântată de ceea ce vedeam, deoarece îmi produceau un fel de… dezgust. Doamne ce… dezgustător arătau fată de noi! Erau de culoare indigo, arătau ca nişte şerpi uriaşi, aveau un cap ca de reptilă uriaşă, format dintr-un singur şi neîntrerupt trunchi, de grosime cam de 1.5 m, iar înălţimea de 4 – 5 m. Aveau o terminaţie cu un cap mare şi urât de tot, cu doi ochi mari şi albicioşi. Aceste reptile-gigant, la nevoie, îşi creau tot felul de tentacule, pentru a se folosi de ele în deplasări, şi la alte trebuinţe. L-am întrebat pe învăţător cum şi cu ce se hrănesc. Mi-a spus şi, totodată, am văzut ceea ce îmi explica, pe înţelesul meu. Se hrăneau cu toate felurile de iarbă – puf de culoare albăstruie existente acolo. Această iarbă-pui se găsea din loc în loc la nivelul solului, iar acele făpturi o… păşteau. Am întrebat dacă noi, pământenii, am ajunge acolo în corp fizic, acele făpturi ne-ar mânca?

— Nu, nu s-ar atinge de voi, le-ar fi neplăcut să vă atingă şi nu v-ar suporta nici de la distanţă, din cauza mirosului ce îl emanaţi. Nu, nu v-ar mânca, dar nici nu v-ar lăsa să circulaţi, să străbateţi în lung şi-n lat planeta lor.

Am gândit imediat, în… stil terestru: „noi am avea arme şi i-am îndepărta”… Învăţătorul mi-a receptat gândul şi mi-a răspuns imediat:

— Voi, pământenii, nu cunoaşteţi arma cu care aţi putea învinge aceste fiinţe, armele voastre nu i-ar atinge, nu i-ar deranja, nu ar avea niciun efect asupra lor, indiferent ce armă aţi folosi.

Apoi, am întrebat:

Dar cum ar proceda aceste fiinţe ca noi să nu le încălcăm teritoriul?

— Foarte simplu. Priveşte!

Am văzut imediat un zid înalt de 4, 5 m format din corpurile arzexienilor, şi am gândit, da, niciun pământean nu ar dori să escaladeze un asemenea zid şi nici să fie în apropierea lui, deoarece îţi inspiră o mare repulsie. Am mai văzut ieşind din acele trunchiuri, cam pe la înălţimea a ceea ce pentru noi, pământenii, ar însemna zona pectorală, un fel de… aburi-fum, ceva ce a învăluit totul într-un fel de ceată foarte densă, deci, acele fiinţe, au şi ele modul şi metodele lor de apărare, de protecţie împotriva unor presupuşi invadatori. Am vrut să cunosc, dacă sunt fiinţe raţionale, cu se ocupă, deoarece nu vedem nimic care să mă poată duce cu gândul că ar fi ceva construit de acele fiinţe, ceva creat de ele. Mi s-a răspuns:

— Vei vedea!

Ne-am deplasat undeva într-o zonă… productivă. Aici, da, am văzut un fel de… construcţie. Ceva ce nu aş fi fost în stare nici să-mi imaginez. Da, am văzut o mulţime de construcţii piramidale, fel de fel de… temple, să zicem, cu diferite turnuri înalte, dar, minunea minunilor, toate acestea erau formate din… corpurile vii ale arzexienilor, ale acelor făpturi care locuiesc acea planetă. Vedeam şi parcă nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Învăţătorul a spus:

— Aceasta este munca lor de o viaţă. Ei se unesc în asemenea edificii şi rămân în aceste poziţii în jur de trei – patru ani tereştri. Entitatea care atinge înălţimea cea mai mare, deci se află cel mai sus, este declarată „conducător”. Acea entitate reprezintă, pentru celelalte, ceea ce reprezintă Albina-Regină pentru întregul stup. Numai acea entitate are dreptul la reproducere. După ce se dispersează, toate celelalte sunt slujitoarele acesteia. Reproducerea se face prin ouă. Ouăle sunt dispuse în anumite locuri şi sunt păzite şi întoarse din timp în timp de cele care

răspund de această îndeletnicire.

Am văzut un grup de vreo zece arzexieni, aşezaţi în cerc, iar în mijlocul cercului un ou cam de mărimea unei lubeniţe, oul avea culoarea albastru deschis, iar acele fiinţe stăteau nemişcate şi îl priveau.

Învăţătorul a spus:

— Astfel îi transmit ei oului energie, căldură, iubire, toate acestea fiind necesare pentru trecerea din starea embrionară, în fiinţă vie. Poziţia de bază a acelor fiinţe-vietăti-entităţi era în formă de... spirală, începând de la ceea ce noi am numi... coadă, deci de la coadă spre cap, spre capul lor reptilian, cam într-un fel de melc, numai capetele lor erau înclinate spre interiorul cercului, aplecate chiar puţin şi ţintind oul. Am străbătut astfel, privind, cele mai... imposibile şi stranii oraşe pe care mi-a fost dat să le văd până în prezent în călătoriile mele astrale. Apoi, am fost condusă deasupra unui oraş-cresă, unde creşteau ca într-o turmă puii de... arzexieni. Aceşti pui erau de culoare bleu, se târau precum reptilele şi aveau pe toată lungimea corpului un fel de... picioruse-tentacule de care se foloseau, care la maturitate sunt ascunse şi scoase numai la nevoie la suprafaţa corpului. În timp ce cresc, îşi ascund treptat picioruşele sub carcasa oarecum solzoasă, dar molatecă, maleabilă, aparent metalizată. Mi s-a apus că durata vieţii acestor fiinţe, comparată în ani tereştri, ar fi cam între 300 – 500 ani. Ele sunt organizate în grupuri, ceva foarte asemănător cu felul de organizare al albinelor în stup. Temperatura la care ele vieţuiesc se ridică la peste 500 grade Celsius. Cândva, pe Geea, vor putea fi vizionate un fel de filme cu aceste fiinţe, precum şi cu altele din galaxii, dar aceasta nu prea curând...

Deşi am văzut cele descrise prin metoda bilocaţiei, sub îndrumarea directă a învăţătorului, totuşi am simţit pe tot parcursul acestei călătorii deasupra planetei ARZEX, un fel de... repulsie, de respingere a ceea ce vedeam, un fel de repulsie pentru acele fiinţe în mijlocul cărora, recunosc, nu aş vrea să mă aflu în corp fizic terestru. Singura bucurie şi plăcere simţita acolo a fost compania învăţătorului, luminozitatea albăstruie existentă acolo, dar şi aceea, de la un timp, parcă te oboseşte şi devine cumva stranie.

Când am simţit/auzit gândul şi comanda de întoarcere dată de învăţător, nu am regretat deloc părăsind acele fiinţe şi acel loc atât de

straniu. Am revenit fără regret, ba chiar cu bucurie părăsind acele meleaguri atât de îndepărtate şi diferite în raport cu ceea ce se află în galaxia şi sistemul nostru solar.

Capitolul 6

Planeta Xer

Mă aflu din nou într-o călătorie astrală. Zen, prietenul şi ghidul meu spiritual, m-a condus până la intrarea în Piramida Luminii Celeste. Am intrat în piramidă prin acea intrare dinspre răsărit, care se află la înălţimea de 2/3 a piramidei. Învăţătorul mă aştepta. L-am urmat prin cele câteva încăperi pe care le vizitez de fiecare dată când intru în acest lăcaş sacru. Apoi, am ieşit pe culoarul în spirală şi am ajuns pe platforma de deasupra piramidei. A apărut un mic norişor. Învăţătorul m-a luat de mână şi-am urcat pe acel mic norişor care a început să se deplaseze cu o viteză uimitor de... accelerată. Aşa am străbătut o mare parte din Univers. Apoi ne-am apropiat de Constelaţia Orion.

Învăţătorul a spus:

— Priveşte această planetă gălbuie, vom poposi pe ea. Se numeşte planeta XER.

Ne-am apropiat, era atât de gălbuie, părea un gălbenuş de ou dar de o mărime gigantică. Planeta era foarte luminoasă, răspândea de jur – împrejurul ei o lumină gălbuie, îi percepeam culoarea, lumina, căldura, era ceva tare plăcut şi... luminos, o lumină prietenoasă, atrăgătoare, plăcută. Ne-am apropiat de planetă. I-am spus învăţătorului că nu văd nimic decât acel galben atrăgător. Atunci învăţătorul mi-a şters cu palma Sa ochiul mental şi dintr-odată am început să văd. Parcă mi s-ar fi luat o ceată de pe Adschna, acum vedeam perfect. Da, vedeam printr-o claritate gălbuie ceva ce aducea a fiinţe, dar semănau foarte mult cu copacii din pădurile de pe Geea. Parcă ar fi fost copaci dar îi simţeai... fiinţe, erau tare stranii, dacă erau copaci nu aveau crengi, dacă erau fiinţe... cum puteau fi aşa galben – aurii, parcă emanau lumina soarelui! Fiind nedumerită, l-am întrebat pe învăţător ce este cu acest copaci? Ei, copacii, aveau înălţimea de 3 – 4 metri.

Învăţătorul mi-a răspuns şi în acelaşi timp am văzut ca într-un

film cele explicate de El, atâta doar că nu era film ci… realitate.

— Ceea ce vezi acum şi asemeni cu copacii sunt fiinţele, entităţile care populează această planetă numită Xer, ei sunt xerii, fiinţe raţionale nu copaci.

Învăţătorule, dar de ce sunt nemişcaţi?

— Xerii sunt nemişcaţi numai în perioada gestaţiei, perioadă care se poate compara cu perioada gestaţiei la fiinţele terestre. Priveşte cum se înmulţesc xerii!

Am văzut cum, dintr-odată, un xer înalt, robust, voinic, parcă l-ar fi fulgerat (tăiat) cineva, şi dintr-odată s-a îndoit exact de la mijloc, partea superioară s-a îndoit pe lângă jumătatea inferioară şi s-a unit, acum era doar pe jumătate ca înălţime dar i se dublase grosimea, apoi încă o dată s-a întâmplat tot la fel, apoi devenise aproape un zid, îi simţeai densitatea. El, xerul, entitatea, se transforma în continuu, atât s-au mişcat acele molecule, până ce el, xerul, a devenit o sferă, o sferă gălbuie, apoi a început să se… rostogolească până a întâlnit alte sfere asemănătoare, apoi 9 sfere asemănătoare au format o masă de asemenea corpuri aflate pe orizontală pe sol. În mijlocul lor se afla o sferă mai luminoasă, apoi toate au format un corp comun, şi le simţeai – vedeai vibraţia, toate vibrau. Apoi, după un timp / clipe, secunde… iată că o entitate din mijlocul acelei mase de entităţi, pe suprafaţa ei superioară, a început să se observe o… umflătură, ceva ca o protuberantă, pe ceea ce noi am numi piele. Se vedea o excrescenţă sferică, apoi la un moment dat a fost pur şi simplu expulzată afară din… entitatea mamă, de sub pielea ei. În clipa când acea excrescenţă a fost expulzată, toate entităţile din acel cerc au început să se îndepărteze, a rămas doar entitatea mamă cu… fătul. Apoi fătul, o sferă alb – gălbuie, s-a rostogolit de pe sfera mamei şi s-a lipit parcă de sol. În acel moment când a atins solul, am văzut – simţit cum s-a lipit parcă de sol şi şi-a fixat partea inferioară în suprafaţa solului, şi atunci a început să se lungească. Deşi era mic, totuşi s-a alungit, avea vreo 30 cm înălţime. Era alb – gălbui şi avea grosimea de vreo 10 – 15 cm. Învăţătorul mi-a spus că noua entitate rămâne aşa până la maturitate. Îşi extrage hrana din sol, prin ceea ce s-ar putea compara cu rădăcinile copacilor tereştri, dar această parte care absoarbe hrana nu pătrunde în sol ci numai se fixează pe sol, parcă se lipesc de sol, astfel se alimentează xerii.

Învăţătorul m-a condus apoi să văd o comunitate de xeri, eu i-aş

fi spus o pădure de xeri adolescenţi. Era ceva tare ciudat. Aceşti xeri, pentru a primi mai multă hrană, se îndoiau, parcă erau un fel de coroane ovoidale, îşi lipeau şi vârful de sol, iar partea care creştea o îndoiau apoi din nou şi o lipeau de sol, procedau astfel tot aşa până ajungeau la maturitate, ca prin mai multe guri de absorbţie să fie hrăniţi prin atingerea cu solul; astfel primeau mai multă hrană în corpuri. Unii xeri erau îndoiţi ca într-o răsucire foarte, foarte frumoasă, alţii aveau fel de fel de forme care mai de care mai frumoase, mai ciudate sau mai nostime.

Învăţătorul a spus:

— Xerii, când ating maturitatea, arată cum i-ai văzut la început.

Îi revedeam aşa, trunchiuri ca de copaci de 3 – 4 metri, dar îi simţeai că nu sunt copaci, ci fiinţe, le simţeai căldura, vibraţia şi vedeai pe sub acea scoarţă – piele, ceva foarte asemănător corpului uman terestru. Simţeai parcă sub acea carcasă maleabilă mâinile, picioarele, capul etc. Le simţeam toate acestea, nu mă îndoiam o clipă, ştiam că sunt fiinţe, simt şi ele la fel ca entităţile din planul terestru. Simţeam vibraţia lor, da, erau fiinţe vii, raţionale, simţeam viaţa care pulsa în ele; erau de culoare galben – verzuie, numai noii – născuţi erau de culoare galben – alburiu.

Învăţătorul a spus că o asemenea entitate dă naştere la 7 – 8 pui într-o viaţă xeriană, viaţa care durează cca. 200 de ani tereştri.

Învăţătorule, aceşti xerieni mor?

— Da. şi xerienii, după ce şi-au încheiat misiunea în acest plan, trec în altă formă de viaţă, formă superioară acesteia.

— Cum mor, care sunt cauzele trecerii lor în alt plan?

— *Priveşte!*

Am văzut mulţi xerieni care nu mai erau galben – verzui, lucioşi, strălucitori, ci îşi schimbaseră culoarea în galben – cafeniu. După ce li se schimbă culoarea încep să scadă, scad în continuu până ce se topesc cu solul, iar pe sol rămâne câtva timp o urmă, o pată cafenie.

Învăţătorul a spus:

— Această pată durează timp de jumătate din viaţa celui care s-a contopit cu solul. Apoi, după acea perioadă, pata dispare şi solul îşi recapătă culoarea de bază. Nicio entitate, în deplasările ei pentru împerechere, nu atinge, nu trece peste o asemenea pată, şi aceasta din respect pentru memoria fiinţei care a trecut în alt plan.

Numai după ce solul şi-a recăpătat culoarea şi strălucirea iniţială, numai atunci este atins de alte entităţi. Atunci se consideră că entitatea care a trecut în alt plan a lăsat o nouă formă de viaţă acolo unde se află. Aici entităţile îşi acordă mult respect, atât cât sunt în viaţă, şi după trecerea lor în alt plan, li se cinsteşte memoria.

Apoi am început îndepărtarea de planeta Xer. Aveam sub picioare un mic norişor care ne transporta, astfel făceam reîntoarcerea străbătând din nou o bună parte din Univers. Acel norişor, mai bine zis navă – nor, ne-a depus pe aceeaşi platformă de lansare care se află deasupra Piramidei Luminii Celeste. De acolo, până la intrarea în această carcasă, m-a condus nelipsitul meu prieten din astral, Zen.

Capitolul 7

Planeta Plivor

Iată-mă din nou într-o călătorie astrală. Zen, prietenul şi partenerul meu astral, m-a condus până la intrarea în Piramida Luminii Celeste, unde mă aştepta învăţătorul. După ce am parcurs cele trei încăperi, în care s-a petrecut acelaşi ritual ca întotdeauna, L-am urmat pe învăţător pe platforma de deasupra piramidei, unde am făcut un scurt popas, apoi învăţătorul m-a luat de mână şi, în acelaşi timp, am simţit că ne ridicăm, ne înălţăm tot mai sus şi, de undeva, a apărut sub picioarele noastre un norişor care se deplasa odată cu noi. Ne deplasam acum pe plan orizontal, dar tot în ascensiune. Universul trecea pe lângă noi, noi treceam prin Univers, era o feerie să vezi aştrii strălucind în imensitatea întunecată a Universului. Am trecut de Alfa Cenatauri, apoi am văzut de la mare distanţă o grupare de stele.

Învăţătorul a spus:

— Iată Constelaţia ORION! Acolo vom ajunge şi vom vizita trei planete. Acum vom vizita planeta PLIVOR. Locuitorii îşi spun plivorieni, deci planeta Plivor.

Am văzut, în acelaşi timp, de la mare distanţă, o planetă albastră – verzuie, parcă era formată din apa mării. Părea lichidă, sticloasă. Ne-am apropiat, am coborât pe acel sol. Solul era tare, dur şi cumva sticlos. După ce l-am atins şi simţit ne-am deplasat cu acel norişor oarecare distantă şi am văzut nişte… fiinţe tare ciudate.

Învăţătorul a spus:

— Priveşte, aceştia sunt plivorienii!

Acele fiinţe arătau foarte… deosebite de felul cum arătăm noi, pământenii. Au câte trei picioare lungi, chiar foarte lungi, sunt de culoare indigo, au înălţimea de circa 3 metri, din care cam 2 metri sunt picioarele, apoi au un trunchi scurt şi un cap mare, cu doi ochi foarte mari aşezaţi oblic. În comparaţie, gura lor este foarte, foarte mică. Mai au trei… tentacule, asemănătoare mâinilor noastre, una le este crescută chiar din vârful capului, iar celelalte de pe lateralele capului, cam de pe locul unde sunt urechile pământenilor. Aceste tentacule au la capătul lor multe, multe degete, cam până (ceea ce ar fi la oameni) aproape de cot au crescute multe degete pe care le pot folosi şi tot la fel pot să le… absoarbă în interiorul tentaculului, când vor. Ei, plivorienii, sunt de două genuri: masculin şi feminin. Se înmulţesc printr-un fel de… contact sexual. Organele lor sexuale sunt amplasate puţin mai jos de jumătatea trunchiului, cam pe unde au pământenii ombilicul. Femeile plivoriene nasc câte cinci – şase… pui (copii). Ele îi nasc înveliţi într-o membrană de culoare albastră, parcă ar fi nişte ouă de mărimea unor pepeni galbeni, dar acele ouă sunt de culoare albastră, femelele îi expulzează prin contracţii, apoi acea pielită, când atinge solul, plesneşte, crapă, iese un lichid de culoare închisă, odată cu puiul, fătul. La început, noul născut nu are picioare, sau mai bine zis le are foarte, foarte mici, dar imediat se lungesc, cresc văzând cu ochii, şi ajung repede la o lungime de 50 – 60 centimetri, apoi cresc mai încetişor. Puii sunt de culoare albastru deschis, cu reflexe verzui. Femelele nu au sâni, deci nu alăptează, ci introduc hrana direct în gura puilor. Ei, plivorienii, se hrănesc cu un fel de granule din sol. Acele granule, ei le numesc riz. Rizii se află din loc în loc pe sol, şi arată ca nişte cioburi de sticlă, dar foarte, foarte mici, şi sunt de diferite culori.

Plivorienii îşi aşază taberele, triburile, în apropierea acestor mici… ridicături, care sunt mici ca înălţime, dar lungi de kilometri, chiar zeci de kilometri. Ei stau cam în jur de 7 ani în apropierea unui asemenea răzor de riz. Apoi, când hrana este aproape pe terminate, îşi mută taberele lângă un alt răzor de riz.

Plivorienii locuiesc într-un fel de case – corturi, acestea sunt construite / confecţionate tot dintr-o substanţă care se află în sol. Casele – corturi sunt construite pe verticală. Se fac astfel: Acea substanţă a solului este adusă şi o pun drept bază a unui pătrat. Are o

înălţime de până la 40 cm. Apoi, plivorienii masculi se aşază în cercuri de până la 40 de entităţi şi, prin concentrarea lor mentală, ridică acea substanţă şi formează o foiţă foarte asemănătoare cu ţesăturile impermeabile terestre, atât doar că pare foarte sticloasă. Astfel îşi construiesc casele pe verticală, până la 8 – 9 nivele. Ei îşi construiesc în exteriorul casei un fel de… scară rulantă în formă de spirală. Nimeni nu poate urca pe ea cu excepţia celor care au lucrat la construcţie şi a celor din familiile lor. În acele construcţii se cuprind, se inoculează vibraţiile şi personalitatea celor ce le efectuează. Plivorienii sunt grupaţi într-un fel de… triburi / familii / numeroase şi fiecare familie are câte o asemenea casă – cort construită mental. Ei cunosc şi folosesc deplasarea prin levitaţie. Când un trib, o familie sau chiar mai multe care se învecinează se hotărăsc să se mute, atunci câţiva masculi – plivorieni, mai dotaţi mental, se deplasează, prin levitaţie, şi caută locul potrivit, cu privire la hrană, unde-şi vor muta taberele. Astfel, prin levitaţie, călătoresc la mari distante. Nu toţi plivorienii dispun de această posibilitate.

Învăţătorule, spune-mi cum mor plivorienii?

— ***Ei nu mor. Plivorienii nu consideră moarte ceea ce voi, pământenii, numiţi… moarte, acest fenomen ei îl numesc trecerea în veşnicie şi iată cum se întâmplă.***

(În timp ce învăţătorul îmi vorbea, eu vedeam, vizionam, ca într-un film, cele spuse de el).

— ***Trecerea plivorienilor în veşnicie începe prin scurtarea picioarelor. Picioarele lor încep să se micşoreze până ajung aproape inexistente. Totodată, ei se schimbă la culoare, devin de culoare aproape maro. Nu mai primesc hrană, nu se mai pot deplasa, nu mai pot comunica cu ceilalţi. După un timp de… 7 zile terestre, de la încetarea comunicării (ei se află atunci într-o stare de… inconştientă totală), sunt duşi şi depuşi pe acele răzoare de pe care s-a consumat hrana lor de bază, adică rizii. Plivorienii astfel depuşi sunt acoperiţi cu granule riz şi astfel se contopesc cu solul, în câtva timp. Locul unde au fost depuşi se acoperă cu o placă, o foaie de… material de construcţie / confecţie a caselor lor. Aceasta va rămâne vizibilă până ce trupul plivorian se… contopeşte cu solul, numai după aceea se absoarbe de sol foaia de… cort.***

Trebuie să ştiţi, voi, pământenii, că plivorienii sunt fiinţe raţionale şi se închină Divinităţii Absolute. Priveşte cum se roagă

Divinităţii.

Am privit în acel moment un grup de plivorieni, toţi stăteau într-un singur picior. Celelalte două picioare şi braţele erau ridicate spre înalt, iar în vârful acelor tentacule, în timpul rugăciunii, aveau ceva, o lumină, ceva asemănător cu un bec luminos, doar că acea lumină provenea din interiorul tentaculelor, în locul pe care noi l-am putea asemăna cu palmele noastre. De asemeni, ei emanau o asemenea luminescentă şi de pe creştet. Astfel, făceau ei legătura cu Divinitatea, prin lumina emanată din ei. Ei se grupau şi se rugau în aer liber, nu în temple sau încăperi, nu, ci în libertate absolută. Toţi, tot tribul, toată familia, se roagă odată, şi aceasta se întâmplă în fiecare zi plivoriană la răsăritul şi apusul… Soarelui lor. Cu acest ritual încep şi sfârşesc o zi… lumină.

Învăţătorul a chemat apoi un… norişor, o navă – nor mai bine zis, şi am început călătoria de întoarcere. Priveam de la distanţă acea planetă sticloasă care părea formată din apă, din apa mării, de la distanţă. Iată-ne din nou străbătând Universul, bucuroşi de acea plimbare oferită mie de învăţătorul învăţătorilor Tuturor Lumilor Văzute şi Nevăzute.

Învăţătorul a spus:

— Aceste plimbări, în care te conduc personal, sunt darurile mele pentru tine, pentru credinţa şi iubirea ta închinate mie cât şi celor văzute şi nevăzute, dar existente în Univers.

Astfel, discutând, am ajuns din nou pe platforma – rampă care se afla deasupra Piramidei Luminii Celeste, unde mă aştepta ghidul meu spiritual numit Zen, şi de acolo am fost condusă până la reintrarea în… această casă – închisoare a spiritului meu.

Capitolul 8

IVOP laneta Iubirii

Iată-mă din nou condusă de acelaşi unic învăţător, într-o incredibilă călătorie astrală intergalactică. Decolarea s-a făcut, ca de fiecare dată, de pe aceeaşi rampă de lansare, rampa existentă pe acea platformă care se află ca terminaţie a Piramidei Luminii Celeste. Eram cu învăţătorul, ne îndepărtam de Calea Lactee, având sub picioare acel norişor imaterial. Călătorind, chiar şi prin metoda bilocaţiei, cu o

asemenea viteză, ai impresia la un moment dat că, de fapt, Universul trece pe lângă tine şi tu doar îl priveşti şi aştepţi să vină în apropierea ta ce doreşti să vizitezi, dar aceasta este doar impresie. Adevărul este că te deplasezi în spaţiul cosmic cu viteze uluitoare ale căror parametri nu pot fi deocamdată cunoscuţi, mai ales în Planul Fizic şi în termeni tereştri.

Ne-am apropiat de Constelaţia Orion.

Învăţătorul a spus:

***— Iată, ne apropiem de Planeta IUBIRII*.**

În acel moment, am văzut punctul destinaţiei noastre. Am văzut o... stea, o planetă, ceva ce-mi va fi foarte greu să exprim în cuvinte. Ne apropiam de o planetă care părea imaterială, părea gazoasă, avea o culoare de un mov pal, dar aceste cuvinte nu exprimă decât poate a mia parte din ceea ce vreau eu să exprim. Această culoare era fantastic de frumoasă, de o nuanţă greu de definit în cuvinte. Ne apropiam de suprafaţa acelei planete. Nici nu ştiu dacă este bine spus planetă, deoarece părea imaterială, nu era ceva solid, ci ceva imaterial. Aveam impresia, deşi eram în corp astral, că voi intra prin acel sol, transparent la vedere şi de culoarea celui mai sublim vis. În Planul Fizic nu poate fi conceput nici în imaginaţie aşa ceva, ceva care să echivaleze cu fantastica frumuseţe a acelei planete şi acelor culori. Mintea omenească nu poate produce o asemenea imagine sau imaginaţie a ceea ce vedeam eu acolo.

Deci, ne-am apropiat mult, simţeam că eram pe suprafaţa acelei planete de vis, de vrajă, o simţeam imaterială şi totuşi avea o formă, o structură şi o consistentă. Ne-am deplasat câtva timp peste suprafaţa planetei, pentru a mă familiariza cu aceasta, apoi am întrebat:

Învăţătorule, este minunat aici, dar oare aici nu există... viaţa, o formă de viaţa asemănătoare celorlalte planete văzute până acum?

Mi s-a răspuns:

— Aici există viaţă. Aici este viaţa cea mai sublimă, cea mai pură, cea mai aproape de ABSOLUT. Aici este tot ceea ce a existat mai sublim, mai adevărat şi mai pur pe oricare planetă. Aici este viaţa vieţilor, viaţa cea mai adevărată şi mai pură, aici este sământa vieţii. Familiarizează-te cu ea, o vei simţi şi în curând chiar o s-o vezi. Trebuie să ştii că, în ultimii 2000 (două mii) de ani, eşti prima entitate de pe Geea care vine aici.

Dar au fost atâtea entităţi pe Pământ care şi-au dedicat vieţile

Divinităţii Absolute, cum de nu au venit aici?

— Da, au fost foarte multe entităţi care şi-au dedicat viaţa Divinităţii, dar iubirea lor a rămas închistată, şi-au oferit iubirea în principal numai Divinităţii Absolute, pe când tu, de un timp încoace, te închini în fiecare zi, în fiecare zori de zi, întregului Univers, prin acea rugăciune pe care este bine să o faci cunoscută întregii lumi, prin ea îţi oferi iubirea şi pacea întregului Univers. Iată de ce ai ajuns aici. şi ar mai fi ceva ce nu voi spune, o cauză care te-a adus aici. Deci tot ce ai oferit, de un timp bun încoace, întregului Univers, acum s-a materializat şi primeşti însutit şi înmiit înapoi. A dărui nu înseamnă altceva decât a-ţi da de fapt ţie ceea ce oferi altcuiva. Deci, tu nu ai făcut altceva decât ţi-ai asigurat o iubire imensă din partea celora cărora le-ai oferit şi tu pace şi iubire.

Mi-am amintit acea rugăciune, învăţată în parte de la unul din… primii mei maeştri (D. T. din Planul Fizic), iar amănuntele şi oarecum esenţialul acestei rugăciuni au fost primite de la ghizii mei spirituali din Astral. Astfel că am retrăit şi regândit aici la suprafaţa Planetei Iubirii, numită planeta IVO, acea rugăciune închinată păcii şi iubirii, gândită zilnic de mine în Plan Fizic, stând cu fata spre răsărit, aşa cum mi-au spus ghizii spirituali că este bine să stau în rugăciune, şi am memorat, în întregime, rugăciunea căreia îi datoram vizita mea pe planeta Ivo. Iat-o:

Mă închin Răsăritului, Pace Cerului, Pace Pământului, Pace apelor, Pace văzduhului, Pace tuturor văzutelor şi nevăzutelor, Pace tuturor vietăţilor, Pace şi fericire tuturor vietăţilor de pe Pământ. Pacea şi iubirea mea tuturor acestora!

Rostesc apoi acestea spre Apus, spre Miazăzi şi apoi spre Miazănoapte. Iată, deci, rugăciunea Păcii şi a Iubirii, care a avut puterea să mă transfere pe planeta Iubirii – Ivo.

Învăţătorul a spus:

— Acum ai să vezi forma de viaţa de pe planeta Iubirii, numită de cei care o locuiesc planeta Ivo.

În acea clipă am început să văd, vedeam, da, vedeam prin Adschna entităţile de iubire de pe această planetă, Ivo. Da, erau entităţi de iubire. Erau de culoare greu de descris, aproape de neimaginat. S-ar putea compara foarte vag cu o anume culoare a liliacului înflorit, ceva ce-aş putea zice, un fel de mov pal, dar totodată foarte pregnant

strălucitor şi… transparent. De asemeni, şi acestea apăreau imateriale ca şi planeta, dar aveau forme, erau ca nişte globuri de iubire, de iubire pură. Unele dintre ele îşi schimbau forma şi deveneau triunghiuri, triunghiuri de iubire. Iată deci şi descifrarea celor două triunghiuri, care reprezintă Anahata, care reprezintă iubirea prin suprapunerea lor, unul cu vârful în sus iar celălalt cu vârful în jos, iată deci şi descifrarea semnului lui David, neînţeles de cei din Planul Fizic, deci cele două triunghiuri înseamnă IUBIRE, iubire pură, nu egoistă, nu materialistă, iată deci semnul iubirii. Doamne, mult mi-a trebuit până să pot înţelege ce înseamnă cele două triunghiuri, care mi s-a cerut de către ghizii mei spirituali să le pun pe coperţile cărţilor mele, cărţi al căror conţinut / informaţie / l-am primit prin această metodă a bilocaţiei. Iată, vedeam iubirea materializată în acele entităţi de iubire. Entităţile ne-au înconjurat, emiteau puterea, energia, vibraţia lor de iubire spre noi. Vai, ce păcat, cuvintele folosite în Planul Fizic sunt atât de… palide şi nu pot exprima ceea ce am simţit – trăit – văzut în acel loc unic din Univers. Locul iubirii, al purităţii şi al păcii divine. Ceea ce spun / scriu eu nu poate reprezenta nici a mia parte din cele trăite acolo, şansele sunt foarte mici şi vagi de a reda, de a exprima realitatea de acolo.

Iată, aşadar, că acele entităţi – iubirea însăşi – ne-au împresurat. Niciodată nu am simţit – trăit ceva mai pur şi mai curat, ca acele clipe de beatitudine pură. Mă pătrundea Vibraţia Divină a acelor entităţi, simţeam / trăiam, o… nu o fericire terestră, ci o Pace, da, o PACE DIVINÃ, o pace fără egal. Trăiam acea Pace, ea mă pătrundea, mă străbătea şi mă alimenta, mă energiza totodată. Trăiam prin acea Pace, existam prin ea, şi toate acestea nu le pot face cunoscute decât în foarte mică măsură. Nu există cuvinte care să exprime acea stare, acel adevăr, acea PACE DIVINÃ, parcă Pacea Divină se potriveşte cel mai… aproape pentru a exprima adevărul trăirilor acelor clipe.

Aş fi vrut ca acele clipe şi acea vizită să fie fără sfârşit, dar, după un timp, învăţătorul a spus:

— Se apropie clipa despărţirii de aceste imaculate entităţi. Priveşte ce pot face şi ce vor face ele pentru tine.

Le priveam, s-au grupat şi au format o Piramidă de IUBIRE, o imensă Piramidă a Iubirii, iar deasupra ei trona un Sfinx, un Sfinx de Iubire Divină. Acea Piramidă a Iubirii a început să se rotească, noi ne deplasam, iar ea se rotea şi era în permanentă cu fata spre noi. Îi

simţeam în permanentă unda / vibraţia ei de iubire emanată spre noi. Ne învăluia în permanentă cu acea undă, cu acel flux, cu acea vibraţie de iubire pură, emisă de toate entităţile care formau acea piramidă.

Învăţătorul a spus:

— Acesta este darul lor pentru tine, ca semn că au primit iubirea ta, astfel răspund iubirii şi păcii tale, transmise în întregul Univers.

Simţeam o iubire pură, înălţare a spiritului, o percepere a Iubirii Divine, pe care nu voi reuşi niciodată să o redau în cuvinte. Eu o simt şi acum, voi purta-o veşnic în mine, dar nu voi reuşi niciodată să exprim în cuvinte acele trăiri. I-am spus învăţătorului:

Învăţătorule, aş vrea să rămân aici pentru veşnicie, aş vrea să nu mai plec de aici. Niciunde nu poate fi mai bine, mai plăcut, mai pur ca aici, aş vrea să nu mai părăsesc niciodată acest spaţiu, acest loc, vreau să rămân aici pentru totdeauna. Mi s-a răspuns:

— Acum, nu poţi rămâne aici. Pentru ca să ajungi aici definitiv, mai ai mult de muncit. Este bine să ştii că drumul pe care ai pornit este cel bun, dar ai cale lungă de străbătut. Dacă nu vei uita aceste clipe şi te vei conforma Legilor Universale, vei avea ocazia să ajungi aici, dar pentru asta va trebui să munceşti mult, să evoluezi, să te spiritualizezi, să nu pierzi niciun pas din ceea ce ai dobândit, să înaintezi pe calea cunoaşterii, spre Lumina cea Veşnică. Simt durerea ta, regretul tău că trebuie să te conduc înapoi, dar, deocamdată, acolo este locul tău, şi… încă nu ţi-ai încheiat misiunea pentru care te afli în acel plan, şi tocmai misiunea pe care o ai de îndeplinit te ajută să te apropii de acest spaţiu. Încheie-ţi misiunea! Prin încheierea misiunii tale, pentru care te afli acolo, te apropii de… adevăr. Da, de adevăr, acesta este adevărul. Fiecare grăunte de Adevăr Divin aflat în Univers trebuie să ajungă la Adevărul Absolut. Ţie, calea îţi este deschisă, urmează-ţi calea, ea te aduce aici, în cât timp? Aceasta depinde numai şi numai de tine, de fiecare în parte.

Acum, ne vom reîntoarce…

Am fost luată de mână, de mâna mea astrală, sub picioarele noastre a apărut un grup de entităţi de iubire, care ne-au condus până la marginea spaţiului planetei Ivo, acolo au spus:

— Pacea fie cu tine!

şi s-au întors la locul lor, iar noi ne-am continuat drumul.

Gândeam: ce urare pură mi-au făcut la despărţire – adică Pacea fie cu tine! e adevărat că nici nu poate exista o urare mai perfectă. Într-adevăr, a avea pacea cu tine, în suflet şi în spiritul tău, este însăşi Dumnezeirea.

Am străbătut din nou o parte a Universului, pentru a reveni iar aici în această vale a durerii. şi cât de mult aş fi vrut să rămân acolo. Învăţătorul m-a condus spre punctul de plecare. Cu cât ne îndepărtam de planeta Iubirii – Ivo, cu atât mă simţeam parcă mai greoaie, mai pustiită şi mai înstrăinată de adevăr. Din nou vedeam Universul, dar acum vederea aştrilor nu mă mai încânta atât de mult ca de alte ori, acum tânjeam după acea stare de puritate şi adevăr, cunoscute de curând, tânjeam după acea stare de adevăr Divin, după Iubirea Cosmică, Iubirea Divină. Iată că am văzut Pământul de la distanţă mare, apoi ne-am apropiat de el şi am fost depusă pe aceeaşi rampă de lansare interplanetară şi intergalactică, de unde pornisem în urmă cu 30 de minute convenţionale, terestre.

Iată-mă din nou deasupra Piramidei Luminii Celeste unde i-am mulţumit învăţătorului pentru această plimbare – cunoaştere pe care v-am descris-o pentru a o face cunoscută celor care vor trebui să ia cunoştinţa de aceste lumi existente în Univers.

Învăţătorul l-a chemat pe Zen, acesta m-a condus până la intrarea în aceasta casă – închisoare a spiritului meu, de aici, din Planul Fizic.

Capitolul 9

Planeta Verde

Sunt din nou într-o călătorie astrală; ca întotdeauna, plecarea spre alte lumi. Atât văzute cât şi nevăzute, se face de pe aceeaşi rampă de lansare, platforma existentă deasupra Piramidei Luminii Celeste.

Mă aflam cu învăţătorul pe acea platformă şi, dintr-odată, învăţătorul mi-a luat mâna şi simţeam că ne ridicăm spre înalt. Astfel ne îndepărtam de Geea, apoi de sistemul nostru solar, apoi de întreaga Cale Lactee. Am străbătut o bună parte din Univers, rămâneau în urmă atât Alfa Centauri, cât şi Constelaţia Orion şi multe alte roiuri şi super – roiuri de Constelaţii şi Galaxii, apoi am văzut de la distanţă o Constelaţie, ne apropiam de una din Galaxiile ei.

Învăţătorul a spus:

— Priveşte, această Galaxie nu este cunoscută de către pământeni şi nici de multe alte civilizaţii aflate în Calea Lactee. Cei care se ocupă cu descifrarea tainelor cosmice încă nu au reuşit să ajungă până aici prin intermediul aparaturilor existente pe Geea, până în prezent, dar în scurt timp vor depista şi această Constelaţie. Ea va fi descoperită în anul 1996 de către oamenii de ştiinţă americani, de cei care se ocupă cu... astrologia, astronomia, astrofizica. Această Galaxie spre care ne îndreptăm se numeşte ORVEX, Galaxia Orvex, vei avea confirmarea la vremea potrivită despre aceasta. Trebuie să ştiţi că în această Galaxie există mai multe sisteme solare, noi vom poposi acum pe cel mai apropiat sistem solar fată de punctul unde ne aflăm.

Ne-am apropiat şi-am văzut un soare gigant. Pe lângă acel soare, soarele din sistemul nostru solar pare un pitic pe lângă un uriaş. Soarele gigant era de o incandescentă nemaivăzută şi nemaipomenită. Simţeam radiaţia, vibraţia şi incandescenta lui. Din punctul în care eram, vedeam clar tot acel sistem solar. În mijlocul sistemului trona un soare gigant, iar la distante considerabile în jurul lui, dar egale, se aflau 9 planete. De la acea distantă toate păreau mici, cam de aceleaşi dimensiuni şi toate de culoare gri – albăstrui. Am fost surprinsă auzindu-L pe învăţător spunând:

— Ne vom apropia şi vom vizita Planeta Verde.

Eu vedeam toate planetele la fel colorate şi niciuna nu o vedeam verde, însă, apropiindu-ne, iată că planeta spre care ne îndreptam îşi schimba culoarea şi devenea verde. Din acel gri – albăstrui se transforma în verde, mai întâi în nişte uşoare irizări verzui, apoi acestea deveneau tot mai pronunţate şi, în final, toată suprafaţa vizibilă a acelei planete devenea verde / vernil, un verde combinat cu alb, un verde foarte deschis şi plăcut la vedere.

Învăţătorul a spus:

— Aici, în acest sistem solar, culorile nu sunt constante, ele se schimbă, îşi schimbă nuanţele culorii în raport cu distanta, dimensiunea şi nivelul de la care sunt privite, şi aceasta datorită acestui soare care emite spre ele puternica radiaţie – pulsatorie a inendescentei sale.

Am făcut câteva experienţe, pentru a înţelege acest fenomen nemaiîntâlnit de mine până în prezent. Schimbam distanta, atât pe

orizontală cât şi pe verticală, undeleeneregetice în care ne aflam şi, într-adevăr, obţineam alte şi alte efecte ale culorii planetei. Era ceva de… neconceput, de nevăzut şi neimaginat până în prezent. Da, aşa ceva nu aş fi fost în stare nici să-mi imaginez şi nici că ar exista cu adevărat o asemenea posibilitate, fiecărei distante şi undă – vibraţie – radiaţie energetică îi corespundea o altă culoare sau o altă nuanţă de culoare.

Învăţătorul a spus:

— Acest soare emite unde siderale, pe straturi, pe dimensiuni suprapuse; din fiecare strat din care vei privi planetele acestui sistem solar, vei vedea o altă culoare a planetei spre care-ţi îndrepţi privirea. Nu toate planetele au aceleaşi culori, deoarece soarele lor emite unde verticale şi orizontale, şi nu toate planetele sunt pe acelaşi nivel vibraţional sau pulsatoriu / radiant.

Astăzi vom vizita Planeta Verde, le vom numi astfel în raport cu culoarea predominantă văzută din mai multe puncte diferite.

Ne-am apropiat de o planetă. În timp ce ne apropiam, planeta devenea tot mai verde la culoare, dispăreau acele irizări de… albăstrui, gălbui, violet, argintiu, portocaliu, şi toate aceste irizări se transformau în verde. În momentul pătrunderii în câmpul gravitaţional al planetei, s-a fixat şi culoarea ei. Era într-adevăr verde, un verde – alburiu, un vernil, da, acesta este cuvântul potrivit, Vernil. Ne-am *plimbat* câtva timp pe suprafaţa planetei, la o distantă foarte mică de sol, era magnifică şi… uniformă, fără denivelări de teren cum văzusem pe alte planete, era perfectă, şi doream să-i ating suprafaţa solului dacă se poate spune aşa ceva. Învăţătorul mi-a simţit gândul, mi l-a interceptat şi mi-a răspuns prin faptă. Am coborât pe suprafaţa plantei sau mai bine zis pe ceea ce noi am putea numi, solul. Simţeam sub picioarele astrale ceva mult mai fin ca iarba moale, ca o otavă, ceva foarte fin, mătăsos, şi totuşi era ceva natural, vegetal, un fel de iarbă foarte fină şi scurtă de cel puţin 2 – 3 cm înălţime, doar – doar acoperea solul, dar era tare plăcută la atingere, simţeai nevoia să nu păşeşti, să nu ridici picioarele, ci să rămâi în contact permanent cu acea iarbă, îţi producea un extaz, da, acesta era sentimentul: de extaz, creat prin acea atingere. Am mers aşa un timp prin acea iarbă de culoare vernil şi nemaipomenit de extaziantă prin atingere, apoi am simţit că încep să iau proporţii uriaşe, parcă cineva mi-ar fi… pompat în corpul astral ceva ce mă dilata şi îmi schimba dimensiunile astrale. Eram uimită, nu

ştiam ce se întâmplă cu mine, priveam mirată în jurul meu, atunci învăţătorul m-a luat de mână şi ne-am ridicat de pe suprafaţa planetei, am întrerupt contactul direct cu… planeta. Ne deplasam la o înălţime de 3 metri fată de sol.

Învăţătorul a spus:

— Da, ai făcut o energizare foarte puternică prin atingerea cu această planetă, de aceea simţeai că te dilaţi, că iei proporţii uriaşe. ştiu ce gândeşti, te întrebi dacă sunt entităţi pe această planetă. Le vei vedea, le vei percepe imediat.

Am parcurs aşa o bună bucată de timp şi de… suprafaţa a planetei, apoi am văzut ceva tare frumos şi interesant, ceva… deosebit. Vedeam un roi imens de frunze, ceva foarte asemănător frunzelor, de culoare galben – ruginiu, dar parcă incandescente, acestea se adunau şi formau o sferă imensă de culoarea apropiată a Soarelui. Stăteau aşa câtva timp, minute poate, greu de precizat, căci timpul, sau ceea ce numim noi timp, nu se mai potriveşte acolo, în călătoriile astrale, în imensitatea universului necunoscut planului fizic, apoi acele frunze devenite sfere imense, incandescente, se dispersau exploziv, parcă ar fi avut loc o explozie în interiorul acelei sfere, se împrăştiau în spaţiul cosmic, dar era ceva extraordinar de frumos, să le vezi plutind aşa incandescent în văzduh. Am stat şi am privit cum după ce se împrăştiau până la o oarecare distantă şi între toate acele frunze – entităţi era o oarecare distantă şi nu exista o aglomerare mai mare între ele într-un anumit punct, apoi începeau să se strângă din nou şi se uneau din nou în aceeaşi sferă. Am privit aşa mai multe explozii şi implozii de frunze – entităţi. Era o feerie să priveşti mai ales explozia lor. Implozia se producea lent, doar când erau mai aproape de ceea ce devenea sferă, se producea cu o oarecare viteză, dar în raport cu explozia era ceva lent. Aceste explozii şi implozii erau ca o… joacă, da, o joacă divină, greu de exprimat în cuvinte atâta frumuseţe.

Învăţătorul a spus:

— Acelea sunt entităţile care populează această planetă. Ele au menirea de a produce energie cosmică, energie prin care revigorează pulsaţia, vibraţia energiei cosmice, ele creează respiraţia energiei cosmice în întregul Univers.

Am străbătut întreaga suprafaţă a planetei şi am văzut miliarde şi miliarde de asemenea sfere în… lucru, fie în explozie, fie în implozie, prin care să asigure respiraţia energiei cosmice la nivel de Univers.

— Fiecare entitate, fiecare sferă de entităţi, după o activitate de trei ani tereştri, se aşază pe sol şi se energizează de la planetă timp de trei luni terestre, deci trei luni de energizare de la planeta mamă, pentru trei ani de activitate intensă. Acum îţi poţi da seama de ce într-o clipă când ai venit în contact direct cu planeta, ai simţit că iei proporţii şi că eşti pe cale să explodezi.

Rolul şi rostul acestor entităţi energetice sunt asemănătoare cu ale frunzelor unor copaci tereştri, mai ales în anotimpul toamnei, numai că frunzele din planul terestru nu se mai ridică după căderea lor, ci rămân, şi devin hrană copacului mamă, pe când aceste frunze – entităţi primesc energie de la sol, de la planeta mamă şi, prin acea energizare puternică, își reiau activitatea în scurt timp. Ele produc respiraţia şi circuitul energetic cosmic. Ele întreţin vibraţia, pulsaţia energetică a întregului Univers. Dar pentru astăzi ajunge. Vom mai vizita încă două planete din acest sistem solar, sistem care are menirea şi misiunea energizării Universului.

Învăţătorul m-a luat de mână, a apărut de nu ştiu unde acel norişor sub picioarele noastre şi am străbătut în sens invers drumul spre Calea Lactee, care, vai nouă, se află la periferia Universului, şi noi, omul / entitatea terestră a avut nesăbuinţă să se creadă… buricul pământului în centrul Universului sau cel puţin marea inteligentă şi unica raţiune din Cosmos. Micimea pământenilor şi grandoarea lor, orgoliul lor a ajuns la… urechile Divinităţii şi acum Divinitatea vrea să ne arate cât suntem de mici şi de neînsemnaţi, şi totuși Divinitatea în bunătatea Sa fără egal ne dă o șansă de a ne trezi din somnul profund al inconștientei noastre, pentru a ne lepăda de îngustimea egoismului uman şi a trece granitele spre acea Libertate Absolută, şi spre Iubirea Divină, spre ceea ce şi pentru ce a fost entitatea umană creată, spre Contopirea cu Divinitatea.

Ne-am apropiat de Calea Lactee, de sistemul nostru solar, apoi am simţit de la acea distantă planeta mamă, buna Geea, ne-am apropiat, am căutat şi am găsit imediat acea rampă unde trebuia să aterizăm, să decolăm, unica rampă de… lansare şi… decolare sau aterizare, dar cred că cel mai potrivit cuvânt pentru a exprima revenirea, reluarea contactului cu Geea, cu pământul, este cuvântul de apământare, reluarea legăturii, contactului cu Pământul. Deci, iată-mă din nou pe aceeaşi rampă de lansare de unde în urmă cu 30 de minute

am plecat în călătoria astrală pentru a cunoaşte Universul şi a aduce la cunoştinţa semenilor mei cele văzute şi existente în imensitatea cosmică. Acestea pentru a-mi îndeplini misiunea în care mă aflu acum – aici.

Iată la ce foloseşte platforma de deasupra Piramidei Luminii Celeste, numită de pământeni mult timp Marea Piramidă sau Piramida lui Keops. Iată pentru ce a fost construită această piramidă în urmă cu 26.000 de ani, de atunci se prevăzuse întrebuinţarea ei în aceste vremi când bate la uşa schimbarea civilizaţiei terestre, marea schimbare care se produce din 26 în 26 de mii de ani tereştri.

De pe acea platformă a Piramidei Luminii Celeste, Zen, ghidul meu spiritual, m-a condus până la intrarea în… vehiculul meu terestru, acest trup care-mi găzduieşte spiritul cât timp voi mai staţiona aici în acest plan. Nu de puţine ori nu m-aş mai fi întors în această închisoare terestră, dar sunt nevoită să mă reîntorc, deoarece nu mi-am încheiat misiunea pentru care mă aflu aici. Dar… răbdarea este o virtute.

Pacea şi iubirea mea tuturor celor ce vor lua cunoştinţă de misiunea mea.

Capitolul 10

Planeta Portocalie

Mă aflu din nou pe aceeaşi rampă de lansare, în compania aceluiaşi unic învăţător, care mă conduce în ultimul timp, pentru a cunoaşte din tainele Universului, ca eu, la rândul meu, să le fac cunoscute celor dornici de cunoaştere. Învăţătorul m-a luat de mână, în acelaşi timp a apărut un norişor sub picioarele noastre, am început să ne ridicăm şi să ne deplasăm cu viteza gândului. Iată-ne călătorind prin Univers. Ne-am îndepărtat mult de Calea Lactee; după un timp însemnat, timp în care treceau pe lângă noi diferite constelaţii şi galaxii, le percepeam ca pe nişte oraşe din plan terestru, ca pe nişte ţări, conntinente etc. Iată că după câteva asemenea parcurgeri de sisteme, am văzut de la distanţă constelaţia cunoscută prin deplasarea anterioară acesteia.

Învăţătorul a spus:

— Ne vom îndrepta spre galaxia Orvex aflată în această constelaţie. Priveşte această stea-planetă de culoare portocalie,

***care pulsează atât de puternic*.**

Ne-am apropiat mult de planeta portocalie. Era aceeaşi fascinaţie, numai că aici culorile erau altele, predomina galbenul-portocaliu, dar am văzut tot ce poate exista ca culoare în combinaţie de galben cu galben pal, cu irizări argintii, galben-ruginiu, galben-roşiatic, galben-auriu şi acel galben incandescent cu toate aceste culori la un loc, acel galben incandescent care este de altfel şi culoarea soarelui din acest sistem solar. Priveam acea planetă, apoi ne-am apropiat mult de ea şi am coborât pe… sol. Dar spre deosebire de planeta verde, pe aceasta păşeam, iar suprafaţa ei era atât de… moale încât simţeam că ne afundăm până aproape de genunchi în ea, parcă am fi călcat pe vată foarte afânată. Nu puteam tine mult picioarele pe acel sol şi nici nu am mers mai mult decât câteva clipe, câţiva paşi, doar 2 – 3 paşi, că am simţit că mă dilatam, luam proporţii şi că nu lipseşte mult până să fac explozie. Atunci învăţătorul m-a luat de mână şi ne-am ridicat la circa 5 – 6 metri de sol şi ne deplasam astfel privind planeta. Eram mirată că nu vedeam nicio mişcare la suprafaţa planetei.

Învăţătorul mi-a cunoscut gândul şi mi-a spus:

— Aici, pe această planetă, nu vei vedea nimic la suprafaţa ei, întrucât însăşi planeta este formată dintr-o mulţime de entităţi. Acele entităţi energetice unite prin aceeaşi energie vibraţională, pulsatorie, sunt ceea ce voi pământenii numiţi planetă. Aceste entităţi nu se dispersează ca cele de pe Planeta Verde, ci dimpotrivă, cu cât sunt mai multe, cu atât puterea lor este mai mare. Rostul şi scopul lor este de a emite în Univers energie cosmică necesară vieţii. Această planetă Portocalie este ceea ce se poate numi plămânul întregului Univers. Această planetă emană energia cosmică vitală care străbate întregul Univers în toată plenitudinea lui. Chiar şi la voi pe Geea ajunge această energie emanată şi emisă de aici de această planetă vie, dar de la voi de pe Geea intensitatea ei este foarte mică, dar există canale de recepţie a energiei vitale, canale care o pot emite altor entităţi umane ale căror nadisuri şi-au pierdut circuitul prin anumite metode de… aşa-zisa alimentare, care este absolut greşită. şi tu, Melfior Ra, ai primit şi primeşti energie vitală şi ai o mare posibilitate de a o transfera altor entităţi umane, însă ştii că una din Legile Universale spune că nu ai voie să oferi nimănui nimic fără să ţi se

ceară ajutorul. ştiu că eşti îndurerată că unele entităţi din planul terestru, foarte apropiate ţie, nu îţi cer să le ajuţi deşi cunosc că ai putea să le ajuţi, dar tu să nu uiţi că niciodată nu va cere ajutorul decât cel care trebuie să fie ajutat, că nu oricine trebuie să fie ajutat în acest fel, iar acea entitate care nu cere ajutorul canalelor deschise, activate în acest fel, înseamnă că nu trebuie ajutată. Toate canalele, entitătile-canale, captatoare de energii cosmice vitale, trebuie să retină acest amănunt. Voi ştiţi că însuşi Iisus a spus: Cere şi ţi se va da, deci să fie clar, nu se va da celui care nu cere iar celui care va cere şi va crede că primeşte ceea ce cere, i se va da lui în raport cu credinţa sa. Canalul de primire şi de îndeplinire a oricărei dorinţe este CREDINŢA.

Priveşte această planetă Portocalie.

Am privit-o şi, în acelaşi timp, am simţit că este o fiinţă vie, care respiră şi îi vedeam corpul imens cum pulsa la acel inspir şi expir, vedeam cum prin inspir îşi mărea volumul iar prin expir se relaxa şi emitea acea vibraţie energetică; acel inspir şi expir este pulsul cosmic, acel puls cosmic pe care îl simt toţi extrasenzorii tereştri şi ar trebui să-l simtă toţi pământenii, dacă s-ar alimenta normal-natural şi nu s-ar intoxica permanent cu… toxinele cadavrelor şi ale vieţilor sacrificate pentru a-şi umple ei corpul terestru de toxine dăunătoare vieţii lor terestre şi, mai important, dăunătoare evoluţiei lor spirituale. Priveam acea planetă şi în continuare îi vedeam pulsul, era ca o fiinţă gigantică, imensă, care parcă dormea şi, prin relaxare profundă, avea acea respiraţie perfectă, care oxigenează întregul corp. Era acolo atâta linişte şi pace, atâta împlinire, încât te copleşea. Aş fi tot stat acolo să simt pulsul acela cosmic de la rădăcina emiterii lui dar… Învăţătorul a spus:

— Atât pentru astăzi, ştiu că este plăcut aici, dar noi ne vom întoarce acolo unde, deocamdată, îţi este locul, ne vom întoarce acolo, pentru a-ţi putea îndeplini misiunea. Prin îndeplinirea misiunii tale te vei apropia de aceste locuri vizitate de curând.

A apărut ca din senin acel norişor sub picioarele noastre şi am început să ne îndepărtăm de acea planetă atât de deosebită şi atât de liniştitoare. Călătorind printre galaxii, constelaţii şi spaţii cosmice, l-am întrebat pe învăţător despre acel norişor care se afla sub picioarele noastre.

Învăţătorul a răspuns:

— Acest… norişor, cum îi spui tu, Melfior Ra, este o navă cosmică intergalactică. Această navetă cosmică nu este cât vezi tu din ea ci mult mai mare, dar pentru a avea posibilitatea să străbată spaţiul cosmic a fost construită dintr-un material pe care nu-l percep anumite entităţi, aflate în anumite stadii de evoluţie spirituală. Sunt multe entităţi care nu pot vedea şi percepe nici cât poţi tu, deci nava este mult mai mare şi tu vezi deocamdată doar partea care se află sub picioarele noastre, atât este deocamdată vizibil ochiului tău mental. Ea, Nava Nor, acum ne are în mijlocul ei într-o încăpere a călătorilor, dar nevăzută de tine în totalitatea ei, întrucât vei vedea întotdeauna doar ce trebuie să vezi şi este necesar evoluţiei tale spirituale. În această navă sunt multe entităţi care se ocupă de dirijarea ei şi de buna ei funcţionare. Ea nu funcţionează ca navele voastre terestre, ea nu are nevoie de… combustibili, ea funcţionează pe baza energiei cosmice, care este din plin în întreg Universul, deci nu poate rămâne în… pană de… carburanţi. Entităţile care o exploatează sunt cele ale căror vibraţii au fost inoculate, cuprinse, în materialul de construcţie al navei. Nava are marele avantaj de a se face invizibilă celor care nu au aceeaşi vibraţie înaltă componentă în construcţia ei. Deci, iată câteva… date despre… norişorul care ne transportă prin Univers.

Am străbătut Universul şi iată că ne-am apropiat de sistemul nostru solar, apoi de… minunatul dar nu curatul nostru loc de vieţuire, Pământul, Geea. Doamne cât este de mare şi de mic totodată. Doamne cât este de aglomerat şi totodată de pustiu. Doamne cât este de frumos şi cât este de… negru şi de urât în acelaşi timp, dar aceasta este deocamdată. Nava Nor ne-a aşezat lin pe aceeaşi platformă construită special pentru aceste lansări spre alte galaxii şi pentru a avea şi posibilitatea revenirii, a reîntoarcerii pe această planetă a celor care se… aventurează în Univers prin metoda bilocaţiei şi cu ajutorul prietenilor din alte lumi paralele. A apărut imediat Zen, prietenul şi ghidul meu, care m-a condus până la reluarea „navei” mele terestre de primire, deşi aş fi preferat oricare alt loc din Univers, decât aici, în această închisoare. Prefer libertatea Universului şi a spiritului, o aştept chiar cu nerăbdare, dar mai întâi să-mi închei misiunea. Datoria înainte de toate.

Capitolul 11

Planeta Bleu

Iată sunt din nou într-o călătorie astrală. Zen, ghidul meu spiritual m-a condus până la intrarea în Piramida Luminii Celeste, acolo, la intrare, mă aştepta învăţătorul. L-am urmat în cele trei încăperi: camera Rugăciunii, camera înţelepciunii şi camera Recunoştinţei. În fiecare din acestea mere s-a petrecut acelaşi… ritual, ca întotdeauna, apoi L-am urmat pe învăţător prin acel culoar în spirală deasupra Piramidei Luminii Celeste, şi iată-mă din nou în compania învăţătorului pe aceeaşi rampă de lansare spre… Lumi necunoscute nouă pământenilor până în prezent. Învăţătorul m-a luat de mână şi în acelaşi timp am început să ne ridicăm, să ne înălţăm şi un norişor a apărut sub picioarele noastre, acum ştiam că acel norişor era de fapt o Navă Nor care ne deplasa uimitor de repede, într-o clipă am ieşit din zona Căii Lactee, ne îndepărtam uimitor, treceam prin Univers, vedeam şi depăşeam grupuri, grupuri de constelaţii, galaxii şi diferite sisteme solare, apoi am văzut-siimtit de la mare distanţă Galaxia Orvex, cu acel sistem solar care cuprinde cele 9 planete. Ne apropiam vertiginos de Orvex, învăţătorul a spus:

— Sistemul Solar spre care ne îndreptăm se numeşte Sistemul Solar Pulsatoriu, acum ai în vederea de ansamblu cele 9 planete, ele sunt grupate câte trei, deci trei grupuri de câte trei planete. Ai văzut câte o planetă din cele două grupuri, acum vom vizita grupul cel mai îndepărtat de noi din punctul în care ne aflăm acum.

Mă întrebam, oare care planetă o vom vizita din cele trei. Învăţătorul a răspuns gândului meu.

— Vom vizita planeta din mijloc, şi din celelalte două grupuri am vizitat tot planeta din mijloc, tot aşa vom face şi acum.

Ne-am apropiat de acea planetă, o aveam sub privire, era DIVINÃ, pur şi simplu era Divină, alt termen nu i se poate potrivi, nu există grad, cuvânt sau… ceva ce ar suporta o comparaţie. NU. Planeta era de culoare bleu-argintiu, dar vai, cât sunt de… seci, de reci şi de decolorate aceste cuvinte prin care vreau să… redau ceea ce am văzut. O văd şi acum când scriu despre ea, o văd cu ochiul minţii şi sufăr, da, sufăr nespus că nu pot, nu există posibilitatea de reprodus, de transpus în cuvânt ceea ce se află acolo, doar un pictor desăvârşit poate că ar

trebui să redea prin combinaţia culorilor, să... redea cât de cât mai aproape de adevăr acea culoare. Ne-am apropiat mult de suprafaţa ei şi credeam c-o vom atinge ca pe celelalte, dar am staţionat şi învăţătorul a spus:

— Suntem la trei metri distantă de suprafaţa acestei planete, nu ne vom apropia mai mult deoarece nu ai putea suporta atingerea ei, vibraţia ei, intensitatea vibraţiei ei, în momentul emiterii. Această planetă este... vaporoasă, ai tot trece prin ea, chiar aşa, în corp astral cum eşti acum. Ea este o singură şi unică entitate în Univers, este CONŞTIINŢA întregului Univers, ea este înalta Conştiinţa Universală. Îi vezi suprafaţa ondulatorie, aşa este acum, parcă ar fi tot valuri, valuri, dar acestea în curând vor dispărea şi ea va fi o sferă perfectă, de culoare bleu-argintiu. Acum se reactivează, aceasta este odihna ei de câteva clipe, clipe ale Universului, dar aceste clipe ale Universului echivalează cu şase mii de ani tereştri, acum a început reactivarea ei, în curând nu i se vor mai cunoaşte onduleurile, atunci va pulsa în întregul Univers ceea ce are ea în menirea ei să... furnizeze.

Trebuie să ştii, şi prin tine să se ştie, că această planetă-entitate-conştiinţă are menirea de a pulsa şi transmite în întregul Univers acele vibraţii-conştiinţă care ajută entităţile fizice din toate planurile şi dimensiunile şi din tot Universul, să îşi poată folosi acele capacitaţi existente în subconştientul lor, în eul lor profund, dar latente, în stare de... hibernare conştientă. Această înaltă vibraţie le trezeşte eul, subconştientul, conştiinţa care vor ajuta entităţile fizice să folosească telepatia, telekinezia, bilocaţia, levitaţia, şi încă multe alte... fenomene existente în voi, dar în stare latentă acum. Acum, această planetă a început pulsaţia ei vibratorie, ele ajung acolo unde se află Geea, dar până în prezent numai un număr foarte mic de entităţi umane au perceput acele unde, acest puls al conştiinţei cosmice universale. Acum planeta bleu s-a reactivat şi începe să trtansmită la... maximum undele vibraţionale, undele conştiinţei, undele trezirii, undele cunoaşterii. Aceste unde vor fi transmise în întregul Univers pe o perioadă de timp echivalentă cu timpul reenergizării ei înmulţitcu 4.2, iar acest timp este echivalent cu un ciclu cosmic al emiterii pulsaţiilor, un ciclu al civilizaţiilor bazate pe cunoaştere şi adevăr. Acum este timpul trezirii forţelor latente, începutul unui nou ciclu al

viitoarelor civilizaţii. Acum, tu, Melfior Ra, vei primi un mic impuls de la această planetă-entitate-conştiinţă universală, vei primi un dar divin.

În acelaşi timp am simţit în Adschna, în acea clipă mi s-a părut că însăşi planeta bleu a intrat în ochiul meu mental şi un fior mi-a străbătut corpul, corpul astral, dar a fost atât de pregnant acel fior încât l-am simţit până şi în corpul fizic, care se găsea la distanţă… incomensurabilă fată de… mine, de eul meu şi de planeta bleu, mi se păreaca un glob de lumină bleu a pătruns în capul meu astral, mă simţeam uşor ameţită şi vedeam în mine, în… capul meu, în Adschna, în interiorul ei, acel glob bleu, care nu mă mai părăsea, dar nu pot spune că mă deranja, nu, nu mă deranja, dar mă copleşea, da, mă copleşea prin… puterea acelei lumini-bleu, mă copleşea prin puritatea acelei Lumini, mi se părea că nu merit ca acea Lumină să mă atingă, că nu eram suficient de pură pentru ca acea Lumină să poposească în… conştiinţa mea, în eul meu, în corpul meu astral. În acea clipă aş fi vrut să fiu pură, pură ca însăşi planeta bleu, pentru a merita ca acea puritate a conştiinţei cosmice să nu se simtă… întinată atingându-mă, pătrunzându-mă. Mi se părea în acea clipă că am luat proporţii uriaşe şi am început tot atunci şi îndepărtarea de planeta bleu. O vedeam cu mare regret cum rămâne acolo în acel sistem pulsatoriu dar eu o simţeam în mine, sub fruntea mea, o parte din ea mergea cu mine, se deplasa cu mine şi în mine şi nu mă părăsea, parcă o rază din ea avea un cordon ombilical care se prelungea la infinit şi lumina ei mă însoţea, o duceam cu mine spre Calea Lactee.

Deşi străbătusem Universul, nu mă mai interesa şi încânta ca de alte ori nimic din frumuseţea Universului care nu egala, nu se putea compara cu acea frumuseţe Divină a Planetei Bleu. Acum eram cu totul absorbită, pătrunsă, copleşită de ceea ce ducea cu mine, în mine, acea părticică din Lumina Planetei Bleu, cea fără egal în tot Universul. Vedeam acea Lumină în interiorul ochiului meu mental.

Nici nu ştiu când am ajuns pe platforma Piramidei Luminii Celeste, doar că am ajuns, şi pentru prima dată învăţătorul i-a spus lui Zen, în faţa mea, ce are de făcut în ceea ce mă priveşte:

— Conduci pe Melfior Ra până intră în trupul terestru şi realizează o suprapunere perfectă a corpurilor; o vei supraveghea timp de şase ore până se va obişnui cu vibraţia conştiinţei universale cosmice şi îi vei fi de ajutor la nevoie.

Apoi mi s-a adresat mie şi a spus:

— Melfior Ra, trebuie să ştii că în albastrul conştiinţei cosmice care acum se află în Adschna ta, vei avea în permanentă imaginea mea. Priveşte.

Am privit. Într-adevăr, în Ajna mea, în mijlocul frunţii mele astrale se afla un medalion bleu, iar în acel medalion imaginea, chipul ÎNVĂŢĂTORULUI. Eram copleşită, da, copleşită de atâta… bunăvoinţa DIVINÃ.

Am plecat imediat de pe platforma Piramidei Luminii Celeste cu Zen, pe drum mi-a spus să-mi privesc fruntea astrală, am privit-o şi am văzut aceeaşi imagine a învăţătorului tuturor învăţătorilor, tuturor lumilor văzute şi nevăzute. Era ceva de vis, ceva ce ţine de… basm, de ireal, şi totuşi era real, simţeam că acel glob de Lumină bleu este existent şi în corpul meu fizic. Zen a spus:

— Ceea ce vezi tu în corpul tău astral, în Adschna, poate fi văzut şi va fi văzut de orice clarvăzător din planul fizic cu condiţia ca acesta să fie pur.

Ajunsesem în faţa trupului meu fizic şi tare nu aş fi vrut să intru în el, dar m-am conformat indicaţiilor lui Zen, nu puteam altfel, deşi doream. Am stat aşa câteva clipe pentru a realiza suprapunerea corpurilor, dar parcă nu doream sau nu îndrăzneam să deschid ochii pentru a nu… pierde Lumina care o simţeam în mine. Zen mi-a spus să deschid ochii, că nu voi pierde ceea ce am primit, nu voi pierde ceea ce mi-a fost dat pentru vecii, amdeschis ochii şi în clipa deschiderii lor am văzut chipul învăţătorului într-un cadru bleu, apoi s-a volatilizat dar îl simt permanent în Adschna şi dacă închid ochii îl văd oricând. El este acolo în Lumina bleu din Adschna mea. Mulţumesc Tatălui Ceresc pentru acest dar nesperat vreodată de mine.

Capitolul 12

Spaţiul Sideral Ancestral

Ghidul şi prietenul meu astral, Zen, m-a condus într-o nouă călătorie până la intrarea în Piramida Luminii Celeste. De acolo m-a condus învăţătorul; mai întâi prin cele trei încăperi din piramidă, apoi am urcat pe platforma existentă deasupra ei, mai bine zis, pe acea rampă de lansare spre spaţii şi lumi necunoscute pământenilor până în

prezent. Deci iată-mă cu învăţătorul pe rampa de lansare. El m-a luat de mână pentru a mă ajuta astfel să intru în Nava Nor şi apoi aceasta ne-a ridicat imediat. Ne îndepărtam de Geea pe verticală, mult, mult pe verticală. Soarele sistemului nostru planetar undeva, jos, mult sub noi, era mic cât o minge, apoi cât un măr, până când a dispărut cu totul. Am depăşit Spaţiul Sideral al Luminii Celeste, am urcat mai sus şi iată că am ajuns într-un spaţiu unde era o atât de mare puritate, o vibraţie atât de… înaltă, încât simţeam că parcă mă… volatilizez. Acolo, era o claritate a luminii nemaiîntâlnită de mine niciodată până acum. Erau multe entităţi de Lumină şi toate acestea stăteau în poziţia Lotus.

Învăţătorul a spus:

— Suntem în Spaţiul Sideral Ancestral.

Atât. Ne-am aşezat din nou în poziţia Lotus. Acolo era o Pace, o Pace Divină, o pace pe care o simţeai cum te pătrunde şi cum te purifică totodată, te dizolvă, te simţeai eter (eternitate), te simţeai corp comun cu acel spaţiu, cu acea dimensiune vibraţională. Am stat aşa un timp, continuând doar starea de Pace Divină şi Eternitate. Aş fi rămas aşa la infinit, dar m-a trezit din reverie o voce, o concentrare a Luminii Divine, o sferă de Lumină, a cărei intensitate, imensitate şi concentrare nu poate fi transpusă în cuvânt. Acea voce, pe care o percepeam ca venind din Lumină, a rostit:

— Aveţi Lumina Cunoaşterii. Lumina Cunoaşterii este cu voi, este în voi, vă va însoţi pururea oriunde vă veţi afla. Voi sunteţi Fiii Luminii. Sunt puţini cei care ajung aici, dar cei care au ajuns odată aici, în acest Spaţiu Sideral Ancestral, aceştia vor avea Lumina Cunoaşterii pentru eternitate, nimic şi nimeni nu-i va putea separa vreodată de aceste clipe eterne, acum sunteţi contopiţi cu Conştiinţa Universală Absolută, acum sunteţi cunoaştere.

Simţeam-trăiam o stare de nedescris, de Pace Divină, de contopire cu eternitatea, cu Conştiinţa Universală, cu Divinitatea. Ascultam şi mă simţeam pătrunsă de o vibraţie nemaiîntâlnită şi nemaicunoscută până atunci, o vibraţie de o extraordinară şi înaltă subtilitate, fineţe, acea vibraţie deosebită parcă te descompunea şi te transforma în ceva greu de definit în cuvinte, în conştiinţa cosmică universală. Apoi, după un timp, Doamne ce duritate are acest cuvânt, dar aşa ştim noi pământenii să ne exprimăm, deci, după un timp, acea concentrare de Lumină Divină s-a îndepărtat, s-a volatilizat sau, pur şi simplu, a dispărut, că niciuna din aceste exprimări nu i se potriveşte.

Deci, acel glob de Lumină a dispărut şi totuşi noi cei de acolo am fi rămas în aceeaşi poziţie şi stare pentru veşnicie, am fi rămas în aceeaşi stare de împlinire şi cunoaştere, dar învăţătorul s-a ridicat şi mi-a transmis şi mie gândul / dorinţa / ordinul, dar cuvântul „ordin” nu se potriveşte de loc, este prea dur, mult prea dur… Aşadar, ne-am conformat mesajului telepatic primit. Ne-am ridicat şi ne-am îndepărtat dar fără să întoarcem spatele spre locul unde a fost acea Lumină Divină de la care am simţit-auzit acea voce a… Luminii Cunoaşterii.

A apărut Nava Nor sub picioarele noastre. Ne îndepărtam în coborâre lină, spiralată, nu mă interesa nimic din ceea ce puteam vedea, mă interesa doar ceea ce vedeam în mine, acea vibraţie a Luminii Cunoaşterii, acea vibraţie Divină care mă însoţea şi aş fi vrut să nu se rarefieze în timp ce ne apropiam de Geea, înconjurată de cu totul altfel de vibraţie. şi astfel, vai mie, puţin a mai rămas în eul meu din acea vibraţie, din întreg, ce l-am avut acolo în acea dimensiune spaţială, de cea mai înaltă vibraţie întâlnită de mine până în prezent.

Iată-mă din nou pe acea rampă de pe care mă lansasem cu 30 de minute în urmă, în această minunată călătorie astrală, efectuată în compania celui mai sublim învăţător care a existat vreodată în toate planurile şi dimensiunile spaţiale. Nu m-aş fi despărţit de el, dar… iată că şi-a făcut apariţia Zen, bunul meu prieten şi ghid spiritual, care m-a condus până la intrarea în trup, în acest vehicul terestru în care mă aflu acum şi de care m-am folosit pentru a vă scrie cele ce aţi parcurs cu privirea. Apoi, Zen m-a sfătuit să fac o energizare, am făcut-o prin metoda Micului Circuit Ceresc, metodă cunoscută de la primul meu ghid spiritual terestru, Dan T.

Mulţumesc tuturor ghizilor mei, atât celor tereştri cât şi celor extratereştri, pentru tot ceea ce m-au învăţat, pentru a-mi desăvârşi evoluţia spirituală, fără de care n-aş fi acum în compania învăţătorului, împreună în aceste minunate călătorii.

Revenire în Spaţiul Sideral Ancestral

Sunt din nou într-o călătorie astrală în compania bunului meu prieten Zen, care m-a condus până la intrarea în Piramida Luminii Celeste. Acolo am fost întâmpinată, la intrare, de învăţător. L-am urmat în interiorul piramidei, în cele trei camere pe care le străbăteam de fiecare dată cu acelaşi ritual. Apoi am urcat urmându-L pe învăţător, pe

platforma de deasupra Piramidei Luminii Celeste. Acolo a apărut Nava Nor, am păşit pe ea şi a început îndepărtarea noastră de Piramida Luminii Celeste, de Geea, de Calea Lactee şi, în general, de întreg Universul.

În urcare, am văzut în trecere galaxii, constelaţii, spaţii siderale celeste, apoi am văzut începutul Spaţiului Sideral Ancestral, acel spaţiu unde mai fusesem de câteva ori cu învăţătorul, dar iată că acum nu ne-am oprit în acel loc (impropriu spus loc), nu ne-am oprit în acea dimensiune spaţială, ci am urcat mai departe.

Ne-am oprit într-un spaţiu foarte, foarte pur şi încărcat de o Pace Divină. M-am aşezat în poziţia Lotus în faţa Luminii Divine, care lumina acel spaţiu, apoi am simţit parcă un resort care m-a ridicat până în centrul acelei Sfere de Lumină Divină. Aceasta a îndreptat spre mine un jet de Lumină care parcă m-a volatilizat. Nu mai aveam corp astral, simţeam o plutire dar nu mai aveam niciun fel de corp, eram doar spirit. Nu mai aveam niciun fel de greutate, de balast, mă aflam într-o anume stare de imponderabilitate, fără corp, eram doar conştiinţă, atât. Conştientizam că exist, dar fără formă, fără greutate. Eram conştientă că în faţa mea, dacă se mai poate spune aşa, în apropierea mea imediată există o putere, o energie, o lumină, o puternică şi pură conştiinţă universală, îi simţeam înalta putere Divină, înalta vibraţie, iar în conştientul sau subconştientul meu terestru, aş fi vrut să mă închin acelei Puteri Desăvârşite, da, aş fi vrut să mă închin ei, dar acea Conştiinţă Supremă Universală mi-a transmis:

— Nu este nevoie să te închini mie. Acum eşti o părticică din mine, acum suntem una în aceeaşi Conştiinţă Universală, nu mi te poţi închina, acum faci parte din mine. Eu sunt mulţime, o infinită mulţime de asemenea particule cum eşti tu acum. EU sunt voi toţi, cei puri, care aţi reuşit să ajungţi aici indiferent de undevenţi. Cei care au ajuns aici sunt cu toţii Conştiinţa Universală Absolută. Indiferent când şi unde vă veţi afla voi faceţi parte din Conştiinţa Universală. Niciodată nu veţi mai pierde ceea ce aţi dobândit, ajungând până aici, prin voinţa şi dorinţa voastră.

Toate acestea le-am simţit, m-au pătruns într-o clipă. Aici nu mai era nevoie nici de gând să le percep, ci pur şi simplu mă pătrundeau, eram eu însămi percepere, parcă acestea erau în conştiinţa mea dintotdeauna, acum nu mai era nevoie nici măcar de transmitere telepatică, nu, şi aceasta rămăsese undeva foarte jos,

foarte departe şi mi se părea o formă tare grosieră de exprimare, de comunicare, de transmitere a ceea ce vrei să comunici cuiva. Eram de fapt percepţia a TOT, deşi nu mai aveam niciun fel de corp astral, mental sau eteric-spiritual. Eram doar conştiinţă, cunoaştere care nu poate fi transpusă întru totul în cuvânt, sau cu atât mai puţin în cuvânt: eram de fapt o stare… o stare de a fi.

Ceea ce am încercat să redau în cuvinte nu este altceva decât o foarte, foarte vagă, pală şi grosieră umbră, ecou a ceea ce de fapt eram şi am trăit, am simţit, şi am fost atunci şi acolo, în acel Spaţiu Sideral Ancestral Sublim, unde am fost pentru un timp (cât de impropriu şi de şters sună acest cuvânt Timp), da, am fost Conştiinţa Universală, stare fără egal şi fără posibilitatea de a fi descrisă întru totul. Acolo şi chipurile astrale par şi sunt durităţi, sunt răni ale Universului acolo, sunt atât de dure, în raport cu ceea ce există acolo, cu pacea şi desăvârşirea existente acolo. Chiar numai imaginaţia lor, răneşte acel spaţiu, acea conştiinţă pură. Despre corp fizic, acesta pur şi simplu acolo face repulsie dacă îl imaginezi până şi amintirea lui doare şi răneşte puritatea de acolo şi… Doamne, iată că în acest înveliş grosier şi impur trebuie să purtăm prin Univers acea fărâmă din Divina Conştiinţă Cosmică, care ne-a fost dată de Conştiinţa Universală Absolută spre nemurire, fărâmă de Divinitate prin care trebuie să fim mereu conştienţi de faptele şi gândurile noastre, de Divinitatea din noi, de ascendenţa noastră ancestrală şi Divină şi astfel să ne dăm seama cât de mult am coborât pe scara involuţiei spirituale, ajungând aici unde şi cum suntem azi, în acest loc şi în această formă grosieră şi impură a amneziei. Dar iată că se face simţită anamneza noastră ancestrală şi astfel începe trezirea: ne vom ajuta unii pe alţii pentru a ajunge acolo, de unde am pornit cu foarte multă, multă vreme în urmă. A început trezirea şi urcarea, evoluţia spirituală prin care şi numai prin care avem posibilitatea să ajungem din nou acasă, da, acasă, acolo în spaţiul ancestral de unde am pornit… cândva.

Învăţătorul a apărut apoi şi am perceput că este timpul să revenim la starea noastră de acum. Am început, dar cu mare regret, îndepărtarea de acel spaţiu sublim. În coborâre, am revenit din nou în corpuri astrale apoi, după un timp, am ajuns pe aceeaşi platformă de pe Piramida Luminii Celeste. Acolo mă aştepta Zen, el m-a condus până la intrarea în trup, în această grosieră şi penitenţială formă terestră, în care se pare că mai am de… staţionat aici, deşi reîntoarcerea în acest

înveliş nu mai înseamnă o bucurie pentru mine, ci o PENITENT (! Da, o PENITENT (...

Capitolul 13

Planeta Venus

Sunt din nou în compania învăţătorului, pe aceeaşi rampă de lansare existentă pe Piramida Luminii Celeste, pregătită pentru o nouă incursiune în Univers, de astă dată în Universul atât de necunoscut nouă, pământenilor. A apărut Nava Nor, am păşit pe ea şi, dintr-odată, am simţit / văzut că ne ridicam, ne deplasam cu aceeaşi viteză egală gândului. Ne deplasam spre planeta Venus. Am văzut-o şi simţit-o de la distanţă. Prietena şi vecina noastră era de culoare alb-aurie. O vedeam de un galben pal, ne-am apropiat de ea şi am străbătut o bună parte din suprafaţa ei. Era atâta pustiu şi îngheţare acolo! Apoi, au apărut în raza vederii noastre câteva piramide. Da, câteva piramide, care aveau cristale imense în vârful lor (ca punct terminal, aveau fiecare câte un cristal imens) dar toate erau acoperite de un strat subţire, ceva ca o depunere pe ele şi, din această cauză, cristalele păreau opace.

Învăţătorul a spus:

— Aceste piramide sunt deţinătoarele istoriei civilizaţiilor care au trăit pe planeta Venus, până la plecarea de aici a venusienilor. şi aici au fost mai multe cicluri de civilizaţii, dar în urmă cu câteva milioane de ani, ani tereştri, ultima civilizaţie a părăsit planeta Venus, deoarece urma marea îngheţare. Nu toţi venusienii au plecat; cei care au rămas aici au pierit, au dispărut fizic, nu au putut suporta temperaturile foarte scăzute care s-au abătut asupra planetei şi care au distrus orice formă de viaţa de pe planetă. Venusienii au cunoscut, au ştiut că urmează o perioadă glaciară, şi-au pregătit din timp plecarea lor pe alte planete; ei au oscilat între alegerea planetelor pentru expansiunea lor, între Geea şi Vamfim (Marte), dar până la urmă au optat pentru Marte. În scopul acestei expansiuni, au făcut multe explorări şi pe planeta voastră, unde au găsit în desfăşurare, în faşă, primele forme de viaţa humanoide, unde şi-au adus o mare contribuţie la... civilizarea acelor specimene de viaţă; până la urmă au preferat totuşi planeta Vamfim. În decursul unui milion de ani au dispărut

şi de pe Vamfim, întrucât nu s-au putut adapta întru totul condiţiilor de viaţa de acolo şi ei, venusienii, fiind mult superiori vamfienilor de atunci, au refuzat o combinaţie genetică cu aceştia, considerându-i mult inferiori lor. Astfel, mândria lor i-a dus la pierire.

Trebuie să ştiţi că venusienii au făcut multe expediţii pe Geea, la intervale de milioane de ani, şi au transmis / oferit pământenilor din cunoaşterile lor, bineînţeles atât cât aceştia erau atunci în măsură să primească. Mai târziu, când lemurienii şi apoi atlanţii au fost în stare să primească mai multe cunoaşteri, venusienii le-au predat multe din ştiinţele lor, iar aceştia le-au folosit cu succes, numai că nu au respectat ceea ce promiseseră, că vor folosi ştiinţele primite numai în folosul şi spre ajutorul omenirii. Când au încălcat promisiunile făcute învăţătorilor lor, aceştia i-au pedepsit aşa cum au crezut ei de cuviinţă.

Pământenii au văzut. Li s-a transmis prin arta rupestră modelele navelor venusiene care au vizitat Terra cu milioane şi milioane de ani în urmă; bineînţeles atât cât au fost ei în stare să redea atunci, prin nivelul cunoaşterii lor, din acele vremi. Chiar şi arta rupestră le-a fost dată spre cunoaşter, e de către venusieni. Aceştia erau oamenii din cer, aşa cum i-au numit multă vreme pământenii din vechime. Mărturie a spuselor mele sunt cele ce s-au transmis vouă prin artele rupestre şi multe construcţii care, cum bine se ştie acum, nu-şi aveau originea în arta construcţiilor pământene. Acum, priveşte planeta Venus!

Am privit-o şi am văzut o mare furtună de pulbere fină, ceva ca cenuşa, dar de culoare gălbuie. Această pulbere se află pe piramidele văzute şi pe tot ce există acolo, totul e acoperit de această pulbere. Simţeam atâta răceală şi pustietate, care parcă se strecurase în eul şi în corpul meu astral, cu care mă deplasasem acolo. Ne deplasam în continuu şi priveam, apoi am ajuns deasupra unui oraş pustiu. Oraşul avea clădiri foarte înalte, cele mai multe în formă cilindrică dar foarte înalte. Oraşul era împărţit în patru părti egale, parcă ar fi fost o cruce mare trasată prin mijlocul lumii, apoi, de jur-împrejurul acelui mare oraş, era trasat un cerc imens iar acesta era împărţit de o cruce în patru părţi egale.

Învăţătorul a spus:

— Acesta a fost oraşul – capitală al venusienilor, ei îi

spuneau Imart. Ceea ce vezi şi ţi se pare, acea cruce şi cercul erau canale de apă folosite în navigaţie, deşi cercul mai era folosit şi în scopul de a asigura securitatea acestui mare şi important oraş. şi ei, venusienii, precum atlanţii tereştri, în ultima lor perioadă de vieţuire în Atlantida, erau divizaţi, formau două tabere, două mari imperii, cum aţi zice voi, pământenii, şi se luptau între ei. Cei care cunoşteau şi aplicau Legile Universale au avut o viaţă mai lungă cu câteva milioane de ani, transferându-se pe Vamfim dar atunci vamfienii se aflau în stadii mai primitive de dezvoltare civilizatorie.

Venusienii care s-au folosit de forţe malefice, nerespectând Legile Universale deşi le cunoşteau, au rămas aici pe Venus şi, în scurt timp după plecarea imartilor (a celor care au locuit oraşul Imart), le-au ocupat acestora oraşul şi au folosit ceea ce au găsit acolo dar nu pentru mult timp, deoarece s-a apropiat perioada de glaciaţie. Aceasta i-a determinat pe venusienii care respectau Legile Universale să părăsească planeta şi astfel, cei rămaşi pe Venus, au pierit în scurtă vreme; în mai puţin de 100 de ani corpurile lor fizice fiind părăsite de spirit.

În piramidele aflate aici, într-una din marile pieţe ale oraşului Imart, se află documente despre toate civilizaţiile care au trăit pe planeta Venus. Voi, pământenii, peste aproximativ trei milioane de ani, veţi avea acces la aceste documente. Pământenii de atunci vor face călătorii obişnuite pe Venus. Pe Venus şi nu numai, veţi ajunge în prima sută de ani după anul 2000 dar la documentele din piramida principală de pe Imart se va ajunge numai după câteva milioane de ani, când pământenii vor popula planeta Venus, când se va produce marea transmutaţie a acestora de pe Geea pe alte planete, din cauza glaciaţiei la care va fi sus-pusă Geea pentru o lungă perioadă de timp. Atunci, pământenii din acea vreme se vor refugia aici pe Venus şi numai atunci când vor popula această planetă, numai atunci, vor avea acces la documentele din Marea Piramidă existentă în oraşul Imart.

Am mai străbătut o mare parte a planetei Venus; dar acel pustiu imens… parcă îl simţeam în mine, parcă mă durea, mă întrista oarecum…

Învăţătorul a simţit aceasta şi a spus:

— Cândva, aşa va arăta şi Geea.

Apoi ne-am îndepărtat de Venus, o vedeam iar de la o distantă din ce în ce mai mare, era mai frumoasă, auriu – alburie, dar pustie şi îngheţată.

În curând am fost din nou pe aceeaşi rampă de lansare de unde plecasem cu 30 de minute în urmă. Ne-am oprit pe platforma de deasupra Piramidei Luminii Celeste. Imediat a apărut bunul meu prieten astral, Zen, care m-a condus spre casa – trup; în drum spre aceasta am făcut o vizită unei prietene dragi din Bulgaria, o prietenă în casa căreia am cunoscut primii vamfieni şi încă mulţi alţi prieteni care au asemenea posibilităţi ale călătoriilor astrale. Această prietenă este de fapt „mama" noastră, a celor care suntem ajutaţi să ne deplasăm în lumi necunoscute şi nevăzute ochiului fizic; multe astfel de entităţi ne întâlnim la ea şi uneori apare acolo chiar învăţătorul.

Apoi am venit spre ceea ce se numeşte… corpul terestru şi mi-am reluat locul în acest vehicul şi… închisoare a spiritului meu, pentru perioada de timp pe care trebuie să o mai parcurg aici în Planul Fizic, perioadă ce mi-a fost dată de Divinitate pentru a-mi putea împlini misiunea, pentru care mă aflu şi acum aici.

REVENIREA PE VENUS

Zen, prietenul meu din Astral, m-a invitat într-o scurtă călătorie. Iată, am ieşit în Astral însoţită de Zen şi am ajuns în faţa Piramidei Luminii Celeste. Zen m-a condus până la intrarea care se afla la înălţimea de 2/3 a piramidei. Acolo s-a oprit ca un străjer, stând cu spatele spre piramidă şi, întors cu fata spre mine, mi-a spus că sunt aşteptată în… sanctuar. M-a uimit denumirea de sanctuar, dar aşa s-a exprimat. În clipa aceea s-a deschis, impropriu spus deschis, s-a format o deschidere în peretele piramidei şi, în acea deschidere, a apărut învăţătorul. El a îndreptat mâna spre mine, m-a luat de mâna stângă şi am intrat în Piramida Luminii Celeste, mergând ca la o ceremonie, cu mâinile ridicate de la cot spre înalt. Aşa am mers până în Camera Rugăciunii unde am închinat o rugăciune Divinităţii Absolute; apoi am intrat, urmându-l pe învăţător, în Camera înţelepciunii unde El mi-a oferit trei daruri. Când am vrut să-i mulţumesc m-a invitat să-l urmez în Camera Recunoştinţei unde mi-a spus să-i mulţumesc Tatălui Ceresc pentru darurile primite. I-am mulţumit tatălui Ceresc pentru darurile primite. Apoi învăţătorul a dorit să-l urmez. L-am urmat pe scara

interioară, scara în spirală, până am ieşit sus pe platforma existentă deasupra Piramidei Luminii Celeste.

Acolo, învăţătorul a spus:

— Vom face o scurtă călătorie pe Venus. Vreau să mai ştii, să mai ştiţi ceva, despre planeta Venus.

A apărut imediat acel norişor care ne-a dus pe planeta Venus. În curând am văzut-o şi am recunoscut-o, i-am recunoscut strălucirea şi pustiul glaciar, pe care (apropiindu-mă de ea), îl simţeam că mă pătrunde.

Învăţătorul a mai spus:

— Trebuie să mai ştii că, acum, pe Venus, nu există fiinţe în corpuri fizice, dar există o formă de... viaţa incipientă; priveşte!

Am privit, eram într-o zonă pe care nu o văzusem în călătoria anterioară, când am vizitat această planetă. Priveam şi vedeam ceva ce aproape nici nu ştiu cum să descriu. Vedeam ceva la suprafaţa planetei, ceva ca o grupare de particule transparente care se mişcau dezordonat în acel spaţiu pustiu şi rece, grupuri – grupuri de asemenea celule / molecule într-o continuă mişcare dezordonată. Acolo, în zona aceea, se simţea ceva foarte îndepărtat de ceea ce noi am numi căldură, lumina soarelui, viaţa, dar ceva foarte, foarte vag şi la mare ditantă de acestea.

Învăţătorul a spus:

— Ceea ce vezi – moleculele pe care le vezi, se trezesc acum la viaţă, se grupează, se organizează, pentru a prinde viaţă contur în ele şi, mai apoi, raţiune. Dar va mai dura câteva zeci de milioane de ani până ce această formă de viaţa incipientă va avea raţiune. Toate acestea sunt pe partea opusă a planetei, fată de zona văzută în călătoria anterioară întreprinsă aici, unde, deocamdată, planeta Venus este pustie.

Apoi, am revenit pe Geea.

Capitolul 14

Ochiul Cunoaşterii

Deşi era imediat după miezul nopţii, m-am trezit din somn fără să doresc acest lucru. Somnul se îndepărtase de mine cu mare iuţeală, am încercat să mai adorm dar nu se mai lipea somnul de mine, atunci mi-am dat seama că se întâmplă ceva şi că trebuie să văd de ce m-am

trezit la o asemenea oră mult prea matinală. După un timp de gândire şi de întrebări fără răspuns, am înţeles că trebuie să fac o meditaţie şi am procedat în consecinţă.

Da, aceasta era, imediat după o scurtă relaxare am ieşit în Astral şi Zen, bunul meu prieten şi-a făcut apariţia imediat şi mi-a comunicat că a venit să mă conducă pentru o nouă călătorie astrală în spaţii îndepărtate, unde mă va conduce învăţătorul.

Zen m-a condus până la intrarea în Piramida Luminii Celeste, acolo la intrarea de 2/3 a înălţimii totale a piramidei a apărut învăţătorul învăţătorilor Tuturor Lumilor Văzute şi Nevăzute. Era înconjurat de o lumină, o luminescentă alb-argintie foarte strălucitoare, dar nu deranjantă, ci dimpotrivă, foarte caldă, plăcută şi… benefică.

Învăţătorul a spus:

— Te aşteptam. Vom face o călătorie astrală într-un loc anume unde nu ai mai fost până acum, te voi conduce într-un loc Divin. Urmează-mă!

L-am urmat, de fapt m-a luat de mână şi am mers paralel pe acel culoar. Am ajuns în Camera Rugăciunii unde s-a petrecut acelaşi ritual ca întotdeauna, apoi am intrat în Camera înţelepciunii, apoi în Camera Recunoştinţei şi în fiecare din aceste încăperi se întâmplă acelaşi ritual pe care îl efectuăm la fiecare intrare în acele camere, camere nevăzute ochiului fizic până în prezent.

L-am urmat apoi pe învăţător pe platforma – rampă de lansare spre lumile atât văzute cât şi nevăzute ale Universului. Acolo a apărut acel nor (Nava Nor) şi după ce am păşit pe el, imediat a început urcarea. O ridicare direct pe verticală şi cu o viteză greu de exprimat în cuvinte. Vedeam doar galaxii, sisteme solare, roiuri şi supraroiuri de constelaţii care le străbăteam, apoi a urmat acel sau acea dimensiune de spaţiu şi timp care nu are niciun fel de legătură cu ceea ce noi pământenii numim UNIVERS. Acolo este ceva ce greu poate fi descris în formele, în tiparele noastre de exprimare numite cuvinte.

Învăţătorul a spus:

— Vom străbate spaţiile cunoscute de tine până în prezent, din acea dimensiune spaţială.

Astfel am văzut trecerea în Spaţiul Sideral al Luminii Celeste, cu acele entităţi – sferă de lumină, cu corpuri asemănătoare corpului uman terestru, apoi am văzut Spaţiul Sideral Ancestral, Zona Crucii de

Lumină, apoi Spaţiul Sideral al Luminii Divine, iar de data aceasta am mai mers puţin şi când ne-am oprit am văzut – simţit, am fost pătrunsă de o lumină de nedescris, o lumină a unui ochi imens, un ochi aşa cum ar fi tot cerul văzut de pe pământ, aşa era acel ochi, o imensitate fără egal şi fără putinţă de comparaţie cu ceva văzut sau închipuit.

Învăţătorul a spus:

— Suntem în Spaţiul Sideral Ancestral al Ochiului Cunoaşterii. Acesta este OCHIUL CUNOAŞTERII.

Apoi învăţătorul s-a făcut nevăzut. Am rămas, dar nu singură, ci m-am contopit, da, m-am contopit cu acel ochi imens. Am devenit cunoaştere şi iată că vedeam ceea ce nu credeam că poate fi văzut, da, vedeam PULSUL COSMIC. Vedeam dilatarea şi contractarea pulsului cosmic, o vedeam, o simţeam şi oarecum o trăiam. Apoi o voce, vocea Ochiului Cunoaşterii mi-a spus:

— Mie îmi spun, acolo pe Geea, Ochiul lui SHIVA, îmi mai spun Nirvāṇa şi îmi mai spun Putere Divină. Iată, Eu sunt Ochiul Cunoaşterii. Tu de acum ai o fărâmă din puterea mea, de acum vei putea vedea şi cele ce credeai că nu pot fi văzute. Iată, aşa cum vezi acum Pulsul Cosmic tot aşa vei vedea şi cele ce nu le-ai văzut până acum. Acum ţi se dă puterea vederii, vederea cunoaşterii, vederea pătrunderii în ceea ce cu ochii fizici nu se poate vedea. Vei vedea nevăzutul planurilor, spaţiilor superioare existente în Univers. Vei vedea tot ceea ce există şi până acum nu ai avut cunoaşterea existentei acestor fenomene. Tu eşti de acum o fărâmă din mine, din puterea cunoaşterii mele, şi nimeni nu-ţi poate lua ce ţi-am dat Eu.

Mă vedeam – simţeam percepeam undeva sus, de unde priveam în jos sub… mine şi vedeam pulsul cosmic. Acel puls cosmic se dilata şi se contracta ca într-un nesfârşit inspir şi expir, mă vedeam – simţeam o părticică din acel imens, da, imens ochi cosmic, ochi al cunoaşterii. Eram în interiorul Lui şi vedeam prin el şi prin mine totodată. Era ceva ce nu poate fi descris întru totul. Felul în care încerc să redau cele trăite acolo este, da, este o blasfemie, întrucât pământenilor le lipsesc acele cuvinte cu care să poată reda o cât de infimă comparaţie cu cele ce există în spaţiile superioare ale lumilor nevăzute ochiului fizic.

Ceea ce am reuşit să descriu este ceva foarte vag, mult mai puţin, ca o umbră a ceea ce există acolo, mult mai puţin ca un ecou al unui cântec, al unei melodii. Greu de spus cât timp am fost… în

contopire cu acel imens Ochi al Cunoaşterii, deoarece timpul, aşa cum îl ştim noi este… un semn, o convenţie folosibilă doar aici în plan terestru, acolo acest timp nu mai are nicio… importantă şi nicio… echivalentă cu ceea ce este acolo. De fapt, acolo nu există timp ca unitate de măsură a întinderii, a străbaterii, a cunoaşterii, a deplasării, acolo există altceva, există imensitate, ceva ce se percepe prin intensitatea a ceea ce te străbate, te pătrunde, te percepe şi, la rândul tău, percepi, străbaţi, pătrunzi acea cunoaştere intensă sau mai puţin intensă cu care te contopeşti; iată că timpul este ceva ce numai aici, în planul fizic terestru se potriveşte.

La un moment dat am receptat gândul / chemarea învăţătorului. Acolo nu mai poate fi vorba nici de transmitere telepatică şi aceasta este cu mult deosebită acelor spaţii superioare existente, acolo, undeva, în imensitatea dimensiunilor spaţiale. M-a pătruns, am perceput chemarea învăţătorului şi cu greu m-am desprins de puterea, de vibraţia Ochiului Cunoaşterii. Aş fi rămas acolo cu multă bucurie, dar învăţătorul a apărut şi am înţeles că trebuie să-L urmez. M-am apropiat plutind uşor de învăţător şi acesta a spus:

— Îţi place unde te-am adus? Ţi-am spus de la plecarea de pe platforma – rampa de lansare – Piramidei Luminii Celeste că te voi conduce într-un Spaţiu Divin. Să ştii că nu ai văzut decât o parte infimă din ceea ce există întru Divinitate, unde ajung numai cei care au învins materia, teama de moarte. Nimeni nu ajunge aici altfel, ci numai când ajunge la gradul de cunoaştere necesar dobândit încă din Planul Fizic. Cei care ajung să conştientizeze că materia, corpul fizic, nu sunt decât un balast şi o involuţie, numai când ajung să cunoască acestea prin propriul efort, numai atunci când înţeleg că a te debarasa cu bucurie de acest balast, numai atunci ajung aici, numai atunci au depăşit teama pierderii balastului care-i ţine acolo jos în întuneric. Dar toate acestea se dobândesc numai prin evoluţie spirituală. Altfel nu există cale de acces aici, numai prin evoluţie spirituală – aceasta este calea spre cunoaştere şi nemurire, spre contopirea cu Divinitatea Absolută. Atunci când s-a produs această contopire cu Divinitatea Supremă, atunci s-a înfăptuit Legea lui UNUL, lege care spune: Când doi vor fi unul, Iată OMUL! Acesta este adevăratul sens al acestei legi şi nu altul, cum greşit l-au înţeles şi îl aplică entităţi din planul terestru, făcându-şi din vicii… credinţă, datorită involuţiei lor. Fiecare,

numai când ajunge aici, numai atunci, după ce şi-a învins materia – balastul, vibraţia joasă, numai atunci percepe adevărul, sensul adevărat al Legii lui Unul, altfel nu poate cunoaşte adevărul. Eu sunt calea, adevărul şi viaţa cea veşnică. Eu am biruit moartea. Urmaţi-mă şi veţi fi nemuritori pentru veşnicie!

După ce am perceput cele spuse / comunicate mie de învăţător, ne-am îndepărtat de acel spaţiu sublim al Ochiului Cunoaşterii. Din nou Nava Nor era sub picioarele noastre. Am străbătut în sens invers acele spaţii siderale superioare. Iată din nou Spaţiul Sideral al Luminii Divine, apoi Spaţiul Sideral Ancestral al entităţilor de lumină. Iată, apoi, Spaţiul Sideral Ancestral – Zona Crucii de Lumină, Spaţiul Sideral al Luminii Celeste al entităţilor sferă de lumină şi tot aşa coboram vertiginos trecând apoi printre constelaţii, galaxii şi sisteme solare, astfel apropiindu-ne de Calea Lactee. Iată apare în depărtare şi Geea, a cărei apariţie nu mă mai bucură simţind / văzând negura care o înconjoară. Am avut o strângere de inimă văzând în ce întuneric trăiesc entităţile umane, ştiind că acea negură care înconjoară planeta noastră nu este altceva decât gândurile şi faptele negative ale entităţilor care o populează. Dar, există şi un… dar care m-a bucurat şi mi-a adus o rază de lumină în durerea mea pentru semenii mei; acea rază de lumină constă în acele luminiţe observate pe Terra, acele luminiţe care se vedeau aşa cum se văd stelele pe cer într-o noapte întunecată. Acele luminiţe aprinse scânteiau în noaptea terestră şi de la scânteierea lor se aprind alte şi alte luminiţe. şi iată că începe să se dizolve întunericul care a cuprins pământul de multe şi multe mii de ani tereştri. Ferice de locurile în care asemenea luminiţe sunt din ce în ce mai luminoase şi mai numeroase, până vor dizolva cu totul şi cu totul întunericul de pe Geea.

Am ajuns din nou pe platforma / rampa de lansare existentă pe Piramida Luminii Celeste. şi-a făcut apariţia bunul meu prieten astral, Zen, care m-a condus până la intrarea eului meu în acest balast numit trup terestru. A supravegheat suprapunerea corpurilor astrale cu corpul fizic şi mai mult chiar, a asistat şi m-a ajutat şoptindu-mi uneori telepatic. Astfel am pus pe hârtie cele ce le-aţi parcurs cu privirea, cele ce însumează această carte – mesaj, care s-a materializat prin cunoaşterea celor descrise prin metoda bilocaţiei. Fenomen care există, dar pe care cu greu îl pot accepta cei ce nu sunt pregătiţi să înfrunte noua eră care va fi o eră a cunoaşterilor spirituale, a evoluţiei

spirituale pe Geea.

Capitolul 15

Privire de ansamblu

Mă aflu din nou în compania învăţătorului, pe aceeaşi rampă de lansare existentă ca punct final al Piramidei Luminii Celeste, rampa de lansare spre Univers, spre lumile văzute şi nevăzute existente aici, în care suntem şi noi, fărâme de viaţă şi adevăr existenţial.

Învăţătorul a spus:

— Acum vom face o scurtă călătorie, pentru o privire de ansamblu, asupra tuturor punctelor din Univers, despre care ai scris până în prezent în partea a treia a misiunii tale.

A apărut Nava Nor şi am păşit pe acel norişor; imediat a început deplasarea, ridicarea şi îndepărtarea noastră de Piramida Luminii Celeste şi de Geea, apoi de Calea Lactee. Iată, au început să se vadă galaxiile vizitate nu demult, iată roiurile de constelaţii care parcă veneau spre noi, era o feerie să priveşti în trecere atâta măreţie a Universului, da, vedeam Universul, îl străbăteam şi simţeam micimea fiinţelor umane care se cred atât de importante şi fără egal, şi, vai nouă, cât suntem de mici în comparaţie cu Cosmosul, de infimi şi de neimportanţi, şi totuşi, Conştiinţa Universală Absolută tine seama şi de noi cei atât de neînsemnaţi la scară cosmică.

Astfel, gândind şi privind măreţia Universului, ne deplasam cu viteze pe care nici nu sunt în stare să le denumesc, ceva asemănător cu viteza gândului şi astfel, ne-am apropiat de Alfa Centauri. Iată, încă o dată aveam sub privirea mea planeta Zov, o vedeam de la mare distanţă, apoi, după o clipă, treceam în apropierea planetei Ref, tot aşa, din mers, am văzut planeta Arzex, cea asemănătoare oarecum cu Geea. Apoi ne-am îndepărtat de Alfa Centauri şi iată că nu a durat mult călătorind printre aştri şi ne-am apropiat de Constelaţia Orion. În apropiere, simţeam vibraţia Universului, a galaxiilor, a planetelor pe lângă care treceam şi iată că planetele vizitate anterior îmi erau familiare, le simţeam, le cunoşteam vibraţia, iată planeta Xer, de la mare distanţă simţeam acea căldură atât de familiară nouă pământenilor prin asemănarea acelei prezente cu acea căldură liniştitoare pe care o simţeam când eram în copilărie la gura sobei, iată

cu ce mi-a venit în minte să compar acea căldură atât de liniştitoare.

Iată că şi-a făcut apariţia, parcă dorind să se arate nouă, planeta Plivor, îi simţeam de la mare distanţă duritatea sticloasă a solului, vedeam acea culoare albastră – verzuie cu străluciri sticloase, apoi ne-am îndepărtat de planeta Plivor şi nu după mult timp a apărut în faţa noastră Planeta Iubirii, minunata şi inegalabila planetă Ivo. Ivorienii ne-au simţit de la mare distanţă şi au emis spre noi o undă, un flux de iubire pură care ne-a înveşmântat şi ne-a reamintit de clipele petrecute în compania ivorienilor. Ne-am îndepărtat totuși de acea sublimă planetă a iubirii și am continuat călătoria prin Univers. Iată, nu după mult timp, am văzut apropiindu-se sau mai bine zis ne apropiam de Galaxia Orvex, galaxie încă necunoscută pământenilor, dar în curând se va face descoperirea ei. Am trecut şi am văzut de la distanţă cele trei planete: Verde, Portocalie şi Bleu. Apoi am mai mers câtva timp și am revăzut de la oarecare distantă Spaţiul Sideral Ancestral; Nava Nor se rotea în aşa fel încât noi cei din ea, în apropierea acestui Spaţiu să fim permanent cu fata spre el, aşa s-a derulat apropierea noastră de acest Spaţiu; apoi ne-am îndepărtat mult şi, după câtăva vreme, dar un interval de timp terestru mult mai lung, ne-am apropiat de acel capăt al Universului de unde începe implozia şi de unde se sfârşeşte explozia, apoi am început întoarcerea.

Mi se părea, în trecerea noastră printre aştri, printre roiurile de constelaţii şi galaxii, că dacă aş fi întins mâna, aş fi putut mângâia acele stele, planete, nori gazoşi şi tot ceea ce există în Univers. Simţeam vibraţia acelei planete, a fiecărei galaxii şi constelaţii, simţeam şi ştiam dacă am mai văzut-o, dacă am mai vizitat-o cândva, unde mai fusesem simţeam o undă, o vibraţie cât de cât familiară, o regăseam în mine, îi simţeam rezonanta, ştiam că din apropierea fiecărei planete îmi rămăsese ceva în mine, şi acel ceva răspundea vibraţiei acelui corp ceresc. În trecere pe lângă cele cunoscute mie le uram un bun rămas şi un gând de iubire şi de pace. Astfel, am revenit din constelaţie în constelaţie, din galaxie în galaxie, ne-am apropiat de Calea Lactee, este asemănător cu ceea ce simte omul, entitatea terestră, când intră pe strada lui, când vine de la muncă, o familiaritate şi o regăsire a locului, a casei, a familiei. Așa am simţit când am intrat în spaţiul cosmic al Căii Lactee. Iată, ne-am apropiat de Piramida Luminii Celeste şi Nava Nor ne-a depus lin, cât se poate de lin, pe acea platformă a zborurilor intergalactice, interlumice, iată la ce foloseşte acea platformă. Este

bine să se ştie că acea platformă a fost folosită de-a lungul timpurilor, încă de la edificarea ei şi până astăzi.

Despre planetele din Calea Lactee ce să mai vorbim, le simţeam la fel cum îţi simţi vecinii de apartament, nici nu trebuie să mai vorbim despre ceva ce ne este atât de aproape, de familiar, încât le cunoaştem toate cele bune şi toate cele rele, toate obiceiurile şi metehnele, şi totuşi datorită necunoaşterii celor care nu-şi folosesc forţele latente de care dispun, ei, vecinii noştri planetari ni se par inexistenţi deşi există, dar dacă nu şi-au descoperit forţele care să-i apropie de cei din apropierea lor, de vecinii lor, trăiesc aşa parcă în inexistentă, şi nici măcar nu spun „bună ziua” vecinilor, deşi acelaşi soare răsare şi pentru unii şi pentru ceilalţi.

La apropierea de Geea am făcut o scurtă călătorie şi am efectuat o privire de ansamblu şi peste cele patru piramide aflate pe Geea. Este vorba despre cele patru piramide în formă de cruce care deţin anumite taine ce trebuie să fie aduse la cunoştinţa pământenilor la anumite intervale de timp şi în anumite conjuncturi ale astrelor cereşti.

Iată, aşadar, am vizitat din nou Piramida Nordică. Am fost în interiorul ei, într-o încăpere numită Camera Luminii.

Învăţătorul a spus:

— Vrei lumină? comandă mental lumină şi lumină va fi.

Am comandat mental să fie lumină şi am văzut lumină. Atunci am privit împrejurul meu. În acea cameră de piatră rece s-a făcut lumină, am văzut un piedestal de piatră pe care se afla o veioză, ceva foarte asemănător cu o veioză, care emitea o lumină foarte redusă.

Învăţătorul, simţindu-mi sau interceptându-mi gândul, a spus:

— Comandă mental ca lumina să fie mai puternică!

Am dat această comandă şi, într-adevăr, lumina creştea dar odată cu aceasta creştea şi intensitatea ei, totodată se mărea şi veioza în formă de boboc în floare, de culoare albă. Am dat din nou comandă şi din nou, atât lumina cât şi lujerul de floare creşteau şi tot aşa până când acea veioză care la început era un boboc de floare acum era un lujer de circa 1.50 – 2 metri lungime. Din fiecare boboc de floare irumpea o tulpină şi alt boboc, şi tot aşa, până a ajuns la acea lungime şi totodată la o intensitate a luminii mult mai puternică decât lumina unui tub de nyon. Apoi, învăţătorul a spus să dau comanda invers şi lumina a început să scadă, scăzând lumina, scădea şi dimensiunea lujerului de cristal. Acea floare – veioză era din cristal de cuarţ, aşa a

spus ghidul meu, că este o lumină de cuarţ, este lumina pe care o foloseau atlanţii în interioarele lor, şi aceasta se află aici în Piramida Nordică special spre a fi mărturie despre civilizaţia lor demult apusă. Am ieşit apoi din Camera Luminii, după ce, bineînţeles, am *stins* lumina, şi, urcând pe scara în spirală, am ieşit pe platforma de deasupra Piramidei Nordice, apoi am continuat călătoria, am vizitat doar de la suprafaţa şi celelalte două piramide, Piramida Estică şi Piramida Vestică, dar fără să intrăm în ele, apoi ne-am întors pe platforma Piramidei Luminii Celeste.

Apoi, învăţătorul a spus:

— ***Este bine să se ştie că la intersecţia crucii energetice telurice, care uneşte cele patru piramide, se află o mare taină. Taina despre care se va anunţa la timpul potrivit.***

Interceptându-mi gândul, a continuat:

— ***Nu-ţi face griji, chiar dacă vor căuta să descopere acea taină nu vor afla atâta timp cât Conştiinţa Universală nu doreşte aceasta. Tainele acestea nu pot fi descoperite decât atunci când Divinitatea doreşte şi încă nu a sosit clipa deconspirării acelei taine. Toate vor fi descifrate numai atunci când le soseşte timpul şi nu altfel.***

Iată-mă din nou pe platforma Piramidei Luminii Celeste. Învăţătorul, cunoscându-mi gândul (o undă de regret pentru finalul călătoriei) a spus:

— ***Cu această călătorie s-a încheiat partea a treia a misiunii tale, Melfior Ra, primele mărturii ale celor scrise de tine vor apare în foarte scurt timp. Pentru început, mărturia asteroidului, despre care ai scris în prima parte a misiunii tale, apoi mărturia prin Piramida Luminii Celeste şi apoi toate aşa cum sunt prevăzute. Primele mărturii le vei cunoaşte fiind şi tu în Planul Fizic, apoi le vei vedea din alte spaţii, mai precis, din altă dimensiune. Bucură-te şi mulţumeşte Divinităţii Supreme Absolute pentru privilegiul care ţi-a fost acordat, prin faptul că ai fost aleasă pentru aceste cunoaşteri, care prin tine trebuie făcute cunoscute semenilor tăi din Planul Fizic. Trebuie să ştii că acest privilegiu ţi-a fost dat pentru credinţa ta, credinţa care te-a însoţit de-a lungul tuturor vietior tale anterioare. Acesta a fost gestul de gratitudine al înaltei Conştiinţe Universale pentru credinţa ta, dar misiunea ta nu se încheie aici. Acum te aşteaptă o binemeritată pauză şi apoi din nou***

la... datorie. Vei fi din nou de mare ajutor omenirii în marea schimbare care a început şi se află în plină evoluţie. Dar, despre toate acestea, în cele ce vor urma după o scurtă pauză, după repausul pe care trebuie să-l faci pentru a porni la drumul care te aşteaptă cu forte noi şi fără influente din cele văzute până acum. Încredere şi credinţa în cele ce vor urma şi în Divinitatea Supremă.

Pace și Iubire tuturor cititorilor!